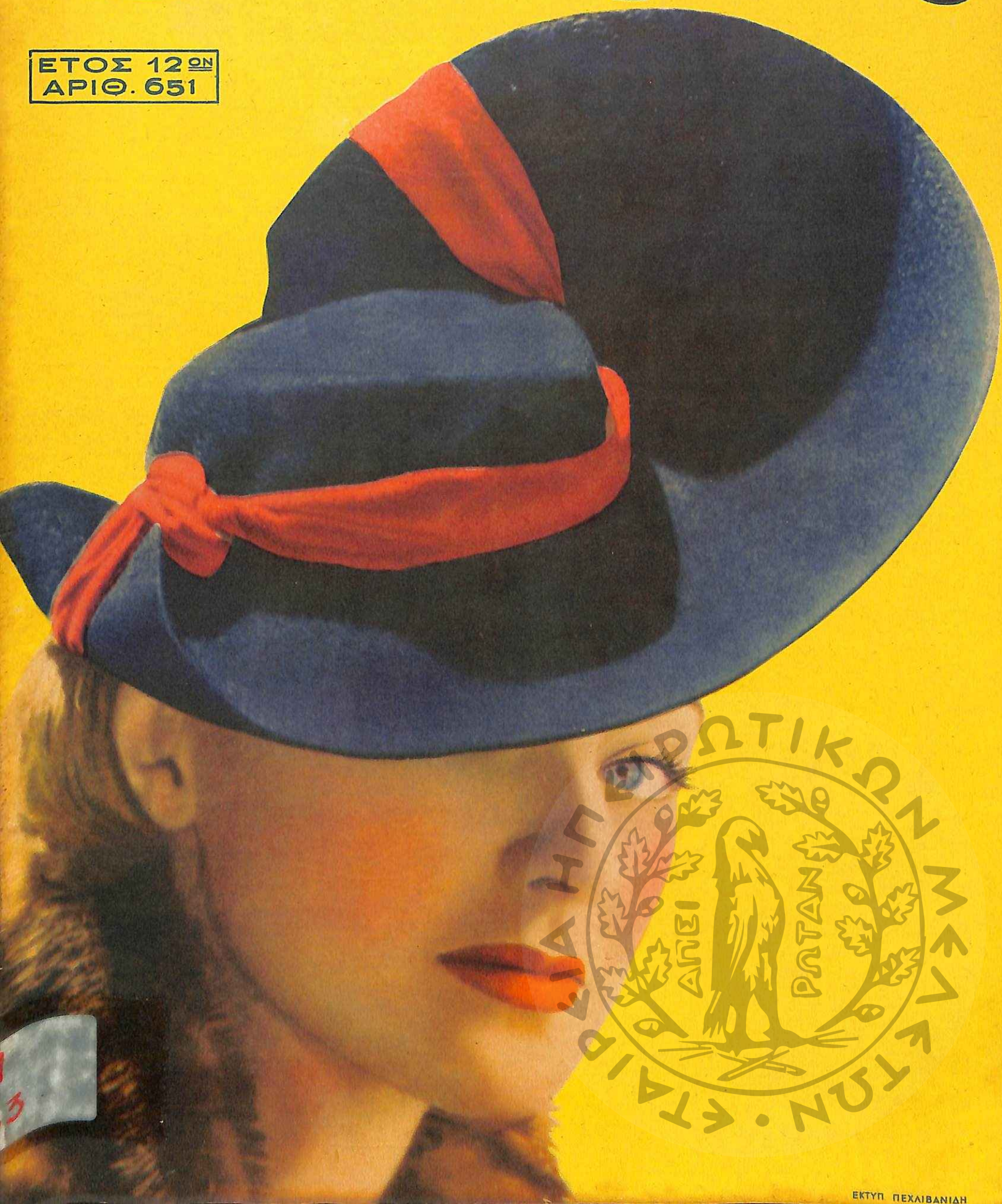

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 651

Μεταξύμας

“Αλ κην, ένταυθα. Προηγούμενα τραγούδια σας δέν έλάθαμε. Απαντούμε σέ όλους ά γ ε ξ α ι ρ έ τ ω ς. Τό πεζοτραγούδι σας είναι καλογραμμένο, μά έξαιρετικό κοι νότυπο. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο. — Μ. Λαζαρίδη, ένταυθα. Τά δημοσιευθέντα ποιήματα του ίδιου άποστολέως έχουν έγκριση πρό πολλού. Τώρα, γιά νά μπορούμε νά έξυπηρετήσωμε όλους τούς άναγνώστας μας, έγκρίνομε πρός δημοσίευσιν μόνον ένα άπό τ άποστελλόμενα ύπό του ίδιου άναγνώστου, έστω και άν αυτός μάς στείλη περισσότερα καλά. — Γ. Ανεστήν, Σαν. Πέτρας. Ολύμπου. Δυστυχώς και πάλιν δέν είναι δημοσιεύσιμα. Η έλικρινής γνώμη μας είναι ότι θά έπρεπε, πρός τό παρόν τούλάχιστον, νά περιορισθίτε στό διάβασμα. — Γιάννην Τίλμην, Χανιά. Δέν έχομε τώρα ύπ όφιν μας τό ποιήμά σας, γιά νά σας ύποδείξωμεν λ ε π τ ο μ ε ρ ώ ς τά τρωτά του. Δέν άποκλείεται νά δημοσιεύωμε κάποτε και άντιγραφές, γι ατί

είναι άνθρωπίνως άδύνατον νά θυμούμαστε πών ό,τι έδημοσιεύθη στό παρελθόν. Όσο γιά τίς άντιλήψεις σας, τίς σεβόμεθα, αλλά έμμένουμε στις δικές μας. — Σ ι φ α λ ι ό ν, Χανιά. Η ιδέα σας κατ’ άρχήν δέν είναι κακή, αλλά σέ κάθε ένα άπό τά δημοσιευόμενα, άνεξαρτήτως τής τοπικιστικής των μορφής, ύπάρχει ή ούσία, δηλαδή μία εύθυμη ιστοριοσύλλα, ή όποία πρέπει νά ναι γενικώς ενδιαφέρουσα. Αυτό τό χιουμοριστικό περιεχόμενον δέν είναι εύκολο νά τό έπιτυχάνη ένας έρασιτέχνης. Οί κ. κ. Γιαννουκάκης, Παπαδούκας, Σύλειος και Ψαθός πού τά γράφουν, είναι οί μοναδικοί χιουμορίστες τής Ελλάδος. — Γ. Κομνάκον, Αμφίκλειαν. Δυστυχώς και πάλιν τά άποσταλέντα είναι πολύ κοινότυπα. Διαλέξτε ένα θέμα λιγώτερο έξαντλημένο. — Λέλα Τζώτζου, ένταυθα. Τώρα πού έδημοσιεύθη κάτι δικό σας, πρέπει νά γίνετε πιο άπαιτητική άπό τόν έαυτό σας. Αυτό πού μάς έστείλατε δέν είναι πολύ καλό. — Π. Σπάθεραν, Σαν. Πέτρας. Ολύμπου. Καλό, αλλά κοινότυπο. Επαναλαμβάνομε και σέ σας ό,τι γράψαμε παραπάνω γιά τήν διδα Α. Τζώτζου: πρέπει νά γίνετε πιο άπαιτητικός άπό τόν έαυτό σας. Νά ζητάτε νά έπιτύχετε κάτι

ΕΒΔΟΜΑΣ,

ΓΡΑΦΕΙΑ: Α.γ. Άναργύρων 33

Αρχισυντάκτης και Υπεύθυνος: Β. Σαμπάς, Τηποκράτους 176

Διεύθυνση Τυπογραφείου: Γ. Αμειδίτης, Διαδόχου Παύλου 10.

καλλίτερο άπό τά προηγούμενα. Δοθέντος ότι τό γράψιμό σας είναι άρκετά στρατό, πρέπει νά προσέξετε τό περιεχόμενό. — Μητρο Κήπ., Ξάνθην. Τό γράψιμό σας όμολό, αλλά τά θέματα χιλιοειπωμένα. Γράψτε κάτι πιο πρωτότυπο. — Γ.ω.σ. Μαράβελα κην, ένταυθα. Δυστυχώς, τό άποσταλέν είναι πολύ κοινότυπο. — Διον. Ρούμπαν, Πάτρας. Δυστυχώς, τό άποσταλέν δέν είναι δημοσιεύσιμον. Εύχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια. Σ τ. φ ω τ ε ι ν ό ν, Ν. Κρήνην. Θά δημοσιευθή.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΒ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 20 ΜΑΡΤΙΟΥ 1940 Αριθ 651

Αθηναϊκά περίεργα

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΑ

Είναι τό τρίτον κρούσμα πού συμβαίνει ετός Πάτρας, όπως είδα βάσαμε εις τίς εφημερίδες.

Τό ποδοσφαιρικό μάτς τής προπαρελθούσας Κυριακής, έτελείωσε κατά τόν εις εύχάριστον τρόπον. Ένας παίκτης έτραυματίσας σοβαρώτατα έναν άλλον διά λακτίσματος άδειού. εις τήν ύσφαρικήν χώραν... Η κατάστασις του θύματος είναι κρίσιμη. Μάλιστα! Αυτό μέν λέγει ή είδησις.

Και τώρα σάς έρωτώ: Τί τό θέλομε αύτό τό εύλογημένο έγγλέζικο παιχνίδι στη χώρα μας; Οί ασθενοί μας πρόγονοί, σωφρονιστοί και πολιτισμένοι άνθρωποι, φούτμπωλλ δέν έπαίξαν.

Ο Σωκράτης τό άγνοούσε τελείως, ό Εσνοφών ούτε τό έμαθε ποτέ, και ό Αλκιβιάδης ούτε στή νειάτα του δέν τό έγνώρισε. Και όμως δέν ήσαν δυστυχέστεροι οί άνθρωποι εκείνοι άπό μάς.

Τά τελευταία χρόνια τό ποδόσφαιρον έφτασε στόν τύπο μας σάν ξένος περιηγητής. Έμεις τό παρελάσαμε, τό έγνωρίσαμε, τό περιποιηθήκαμε μέ τήν γνωστή μας ξενομανία και άφού τό έξεφυλίσαμε όπως έλα τά ξένα πράγματα πού φέρνομε στήν Ελλάδα, τό έκολλήσαμε και μία σφαριίδα έλληνικής ύπηκοότητος και ίθαγενείας. Και όμως δέν θά έπρεπε νά παίζωμε φούτμπωλλ. Δέν έχομε — πώς τό θέλετε; — π α ρ ό δ ο σ ι ν λ α κ τ ί σ μ α τ ο ς. Δέν έξομε νά κλωτσάμε. Η κι αν έξομε, δέν κλωτσάμε ποδοσφαιριστί, αλλά τελείως ρωμικά. Τί τό θέλομε λοιπόν;

Φίλος άθλητικός συντάκτης εφημερίδων, ό κ. Κλεάνθης Παλαιολόγος, μου έλεγε τά εξής:

— Δέν άπέκτησαν άκόμη οί Έλληνες ποδοσφαιριστά, ποδόσφαιρική συνείδησι. Είς τά γήπεδα, πολεμούν μάχονται, σκοτώνονται, γίνονται ήρωες αλλά, δέν παίζουν!

Ο άνθρωπος δέν είχε άδικον. Αποτέλεσμα δέ τούτου θά είναι ότι τίς ποδοσφαιρικές συναντήσεις θά πρέπει νά τίς διευθύνη, όχι ένας διατητής όπως συνήθως, αλλά ή Πολυκλινική έν συναγεμώ ή τό Ίατροσυνέδριον. Θεατά των ποδοσφαιρικών συναντήσεων, δέν θά πρέπει νά είναι οί παντός είδους φίλαθλοι, αλλά οί φοιτητά των Ίατρικών Σχολών.

Έτσι, θά παύσουν νά λέγονται «ποδοσφαιρικά συναντήσεις» και θά ονομαζώμεται φροντιστηριακά μαθήματα πρακτικής χειρουργικής.

— ΕΠ —

Διότι, αν τό καλοεξετάσωμεν, ένας εντεταλμένος θά μπορή άριστα νά διδάξη περί «κατάγματος του μητρίου οστού» διά λακτίσματος επίσης μοιραίου, όπως επίσης ένας καλός μπάχ θά εισηγήται περί «θλάσεως των μαλακών μορίων εις τήν κροταφικήν χώραν», συνεπεία μιας έπιτοχούς άποκρούσεως ένός σφαιρίδι.

Οί παίκται του ποδοσφαίρου, έν έξακολουθήση τό κακόν θά παύουν νά διαφημίζονται ως π.χ. ό ένδοξος τερματοφύλαξ Α ή ό ακλόνητος μπάχ Β, αλλά σύμφωνα μέ τήν ειδικότητα τής κλωτσίσε των, θά λέγωνται ό μπάχ Β, είδικός κ σ φ α λ ο θ ρ α ύ σ τ η ς. Ο ένδοξος κνημοσπαστής σέντερ-χάφ Γ. Και ούτω καθ' εξής.

Φυσικά, όλα θά τροποποιηθών μέ τήν μέθοδο αύτήν, εις τό ποδόσφαιρον. Τ' άποτελέσματα των ποδοσφαιρικών συναντήσεων, θά εκδίδονται εις ιατρικά δελτία, μέ τίς εξής, λόγου χάριν, λεπτομερείας:

«Χθές ποδοσφαιρική συνάντησις εις τό γήπεδον Παγκρατίου μεταξύ των ομάδων Α.Ο.Π. και Α.Β.Φ. Είς τό πρώτον ήμιχρόνιον ό τερματοφύλαξ Α, κατώρωσε νά έπιτύχη κατάγμα εις τήν ήπατικήν χώραν του ποδοσφαιριστού Β. άποσπασας ούρανομήκεις ζητωκραυγές των θεατών.

» Είς τό θ' ήμιχρόνιον ό μπάχ Γ. έθραυσε τό κεφάλι του έξω-δεξιά της αντίθετου ομάδος, καταχειροκροτήεις υπό των πολυάριθμων παρισταμένων φίλων του.

Τέλος δέ, τά άποτελέσματα θά παύσουν νά συντάσσονται και κατά τόν άνωτέρω τρόπον και θά εκδίδονται σε...πολεμικά ανακοινωθέντα.

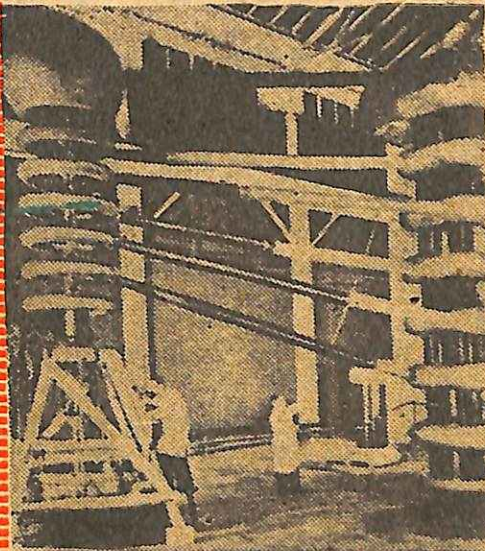
«Κάπου εις τό ποδοσφαιρικόν μέτωπον άφημικά. Απολείται, τρεις νεκροί, πέντε τραυματίαι...»

Η μόνη ασφάλεια θά είναι νά κατέρχονται οί ποδοσφαιριστά εις τά άότς έπιδαιώντες... άρμάτων μέσης! Γιατί και αυτό θά γίνη όπως πείμα.

ΑΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε

Μιά εικόνα

Τό μεγαλύτερο μηχανήμα ραδιοθεραπείας στόν κόσμο κατασκευάσθη έσχάτως στήν Γερμανία. Η δύναμις του ίσοδυναμεί μέ δύναμι δέκα χιλιογράμμων ραδίου! Σημειώτέον ότι ή παρά των διαφόρων μεγάλων νοσοκομείων χρησιμοποιούμενη παρότης ραδίου άνέχετα συνήθως σέ ένα ή δύο γραμμάρια.

Ένα στίχο

ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ Ι

Μικρούλα μου, τί έπαθες, —Γιά πές μου — κι έφοθήθης... Ένα φιλι σού ζήτησα και σύ, μου τό άρνήθηκες... Έάν νηστεύης μάτια μου, λόγω Σαρακοστής, δός μου φιλι νηστήσιμο γιά νά μην κολασθής!...

Κι όμως θά σταματήσωμε τά ραντεβού, τά έράβια... όχι πώς σέ θαρέθηκα και άλλα, έρθηκα, χάδια, μά είναι πράγμα πού άσφαλώς καθ' ένα τό πιστεύει! Κι ό έρωτας καμιά φορά θά πρέπει νά νηστεύη!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ένα άστείο

ΑΝΑΓΚΗ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

Σέ μία διάλειψη, ό ρήτωρ, άφού μίλησε επί δύο ώλόκληρες ώρες, έξήτησε νερό. — Σταματήστε λίγο γιά ν' αναπαυθίτε, πού είπε κάποιος.

— Εύχαριστώ, δέν κουράστηκα, άπαντά ό ρήτωρ.

— Σταματήστε τότε γιά ν' άναπαυθών εί άκούσαί σας.

Ένα φωτεινό χαμόγελο!

Ποίαν εύχαρίστησιν και αϊσθημα άσφαλείας έχει μία κυρία, όταν μειδιώσα δύναται νά έμφανίση μία θαυμασία σειρά άπό δόντια σάν μαργαριτάρια. Και σεις μπορείτε νά τό έπιτύχετε: Κάμετε μίαν δοκιμήν, μεταχειρισθήτε όδοντόπαστα Χλωροδόντ και θά ίδητε τί έκπληκτικήν έπιτυχίαν θά έχετε. Και όμως τό Χλωροδόντ δέν περιέχει κανένα σκληρό υλικό πού νά δύναται νά χαλάση τό σμάλτο. Είναι ή φυσική λάμψις των δοντιών σας, πού τήν άναδεικνύει τό Χλωροδόντ.

Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

Είναι εύτυχής γιατί είναι ωραία

Η πραγματική όμορφιά άπαιτεί δροσερό και περιποιημένο δέρμα. Η μορφή και ή γραμμή δέν είναι, πολλάκις τόσον άπαραίτητοι.

Ένα πρόσωπο μέ έπίδερμίδα δροσερή, νεανική και τρυφερή προσδίδει άκαταμάχητη νοητεία.

Μόνον μέ τήν γνωστή κρέμα NIVEA άποκτάτε τέτοια όψη.

Η NIVEA είναι ή μοναδική κρέμα, ή όποία περιέχει τήν συγγενή πρός τό δέρμα EUCERIT και δι' αύτής έξασκει έξαιρετικά εύεργετική επίδρασι επί των σπουδαιοτέρων στρωμάτων του δέρματος.

Τὸ ρεπορτάζ τῆς «Ἑβδομάδος»

ΛΑΪΚΑ ΛΟΥΤΡΑ..

Πῶς οἱ Ἀθηναῖοι ἀγάπησαν τὸ νερό...

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ. — ΠΩΣ ΑΝ ΕΚΑΛΥΠΤΕΤΟ Η ΑΘΗΝΑ ΜΕ ΤΗΝ... ΜΥΤΗ. — ΤΑ ΚΑΛΑ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ. — ΛΟΥΤΡΟ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΔΡΑΧΜΕΣ! — ΡΩΜΕΪΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ. — ΑΠΛΥΣΙΑ ΚΑΙ... ΠΕΠΟΝΟΦΛΟΥΔΕΣ.

ΠΙΝ ἐπισκεφθόμεναι λοιπόν σήμερα τὰ λαϊκά λουτρά, ἄς γυρίσουμε μερικά χρόνια πίσω γιὰ νὰ δοῦμε τί τραβούσε ἡ κλεινὴ μας πρωτεύουσα ἀπ' τοὺς τότε σατυρο-γράφους...

Ἐπέμεναν συνεχῶς οἱ πικρολόγοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ὅτι ἡ Ἀθήνα... δὲν πλυνο-ταν καὶ διατείνοντο χαιρέκλως ὅτι:

—Κι' οἱ ξένοι ποὺ μᾶς ἔρχονται χωρὶς νὰ ξέρουν μπίτι τὴν βρίσκουν τὴν Ἀθήνα μᾶς μονάχα μὲ τὴ μύτη!...

Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ τὸ νερὸ τῶν Ἀθηνῶν ἦτο ἀσφαλὲς, κατὰ πολὺ ὀλιγώτερον ἀπ' τὴν ὑπάρχουσα στὶς Ἀθηναϊκὲς ταβέρνες... ρετσίνα!

Γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ κανεὶς τὸ νερὸ τοῦ σπιτιοῦ του τότε ἐπρεπε νὰ διαθέτῃ εἰς τὸ τετράγωνον τῶν προσόντων τοῦ συμπαθεστάτου μας... Τζιμ Λόντου διὰ νὰ δια-πληκτισθῇ... ἀποτελεσματικῶς στὶς συνοικιακὲς ἐθῆρες καὶ νὰ κατορθώσῃ νὰ βοποθετήσῃ καὶ τὸν δικό του τενεκεῖ.

Καὶ ἡ σάτυρα ποὺ δὲν ἐξετάζει ποτὲ τὰ εἴτια ἀλλὰ διαπιστώνει ἀπλῶς καὶ καταγγέλλει τὰ φαινόμενα, ἐγκρίνιζε δι-νοκῶς...

— 192 —

Να ποὺ ἄλλαξαν ὅμως ἀπὸ τότε τὰ πράγματα.

Οὐ Μαραθῶν ἀπὸ ἀπεδίων ιστορίας ἀν-χρηστὴ ἔγινε λίμνη, καὶ ἡ Ἀθήνα ἐπὶ τα-μύσιαις στὸ νερὸ.

Καὶ ὁ Ἀθηναῖος, βαρέως φέρων τοὺς δηλητηριώδεις ὑπαινηγμούς τῆς σατύρας, ἐβλ-θηκεν ἔκτοτε ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲ πάσαι: ἀπὸ... ὑδροφοβίαν!

Τὴν ἐποχὴ τῆς «Δεξαμενῆς» 19 ο)ο μόνον σπύτια ἔχον λουτρό καὶ τὰ ἀρχαῖα τοιαῦτα ἦσαν 5 ἢ 6. Σήμερα 60 ο)ο σπύτια ἔχουν λουτρό, καὶ τὰ δημόσια λου-τρά εἶναι περίπου 50 χωρὶς νὰ λογαριά-σῃ κανεὶς καὶ τὰ 2 λαϊκὰ λουτρά.

Καιρὸς ὅμως νὰ τὰ ἰδοῦμε κι' ἀπὸ κοντὰ αὐτὰ τὰ λαϊκὰ λουτρά...

Με τρεῖς μόνον δραχμὰς μπορεῖτε νὰ λουθῆτε στὰ λαϊκὰ λουτρά τῆς πλα-τείας Ἀγίου Γεωργίου (Κολωνοῦ) καὶ μὲ πέντε δραχμὰς στὰ λουτρά τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν, κάτω ἀκριβῶς ἀπ' τὸ ὄπλοισιν Ἀθηνῶν ἀγορά.

Καὶ στὰ δύο αὐτὰ λουτρά ὑπάρχουν ἰδιαιτέρως καμίνες μὲ τέλειες ἐγκατα-στάσεις (αν τοῦ ὄχι), θερμὸ καὶ κρύον νε-ροῦ. Αἰθροῖα ἀνυμνῶν καὶ περιποιητικῶ-τατων προσωπικῶν.

Στὰ λουτρά Ἀγίου Γεωργίου Κολω-νοῦ τὴν προὐκὴ δόξα τὴν κάνουν ὁ κ. Γ. Ραζάτος καὶ ἡ κ. Μ. Δίδου καὶ τὴν ὑπογεωμετρικὴν ὁ κ. Αθ. Παγῆτος καὶ ἡ

Κα Καρακάση.

Σινδόνια, πεσκέρια κλπ. δὲν διαθέτουν τὰ λουτρά, μ' ἓνα διάφανο ὅμως μπορεῖ-τε ν' ἀγοράσετε τὸ σαποῦνι σας...

Δίδετε τὸ τρίδραχμο, παίρνετε ἀριθμὸ προτεραιότητος καὶ περιμένετε ἡσυχᾶ

Ἡ πρόσφυς τῶν ὑπ' ἀριθμὸν 1 λαϊκῶν λουτρῶν τῆς πλατείας Ἀγίου Γεωργίου— Κολωνοῦ

τὴν σειρά σας γιὰ νὰ πάρετε τὸ λουτρό σας... Τὸ εἰσιτήριό σας ἰσχύει κατ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεώς του...

— 193 —

Στὰ λουτρά τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν χρειά-ζεσθε πέντε δραχμὰς.

Με τὸ τῆλῃρο ὅμως τοῦ εἰσιτη-ρίου σας, μᾶς λέγει ὁ εὐγενικὸς προί-στάμενος τῶν λουτρῶν κ. Κ. Σορολῆς, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ κουρευθῆτε καὶ νὰ ζυρισθῆτε πρὸ τοῦ λουτροῦ, πληρώνον-τας μόνον ἐπὶ τὰ δραχμὰς ἐπὶ πλέον...

Νὰ σημειώσετε δὲ ὅτι τὸ κουρεῖον τῶν λουτρῶν ποὺ τὸ διευθύνει ὁ κ. Μητρό-πουλος δὲν εἶναι κανένα πρόχειρο κου-ρεῖο ποὺ θὰ σᾶς φέρῃ εἰς τὴν μνήμην τὸ κουρεῖον τοῦ...λόγου σας! Ὁχι!

Εἶναι εὐπροσώπωντατον ἀκατάσχετον μὲ ἄκραν καθαριότητα καὶ περιποιητικὸν προσωπικόν.

Ἐδῶ ὑπάρχουν δέκα ἔξ καμίνες ἐκ τῶν ὁποίων οἱ τέσσαρες εἶναι γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ μόνον Σάββατο καὶ Κυρια-κὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἴδωσιν.

Τὰ λουτρά αὐτὰ διαθέτουν δικαίους τοὺς ἐγκαταστάσεις πολὺ μεγαλύτερες τῶν λουτρῶν τοῦ Ἀγίου Γεωργίου.

Πέντε πελώρια εἰδικὰ καζάνια, τὰ μπουγιέρ θερμαίνουν καὶ διαθέτουν σὲ κάθε στιγμὴ 5,000 λίτρος θερμὸ νε-ροῦ!...

Πῶς τὰ πήγατε στὴν ἀρχὴ μὲ τοὺς πελάτας σας, ρωτᾶμε.

700 Ἀθηναῖοι ποὺ λούζονται καθημερι-νῶς στὰ λαϊκὰ λουτρά.

— Νὰ σᾶς πῶ, μᾶς λέει γελῶντας ὁ κ. Σορολῆς, δὲν μᾶς ἔλειψαν καὶ τὰ εἰ-θῆμα ἔξ αἰτίας τοῦ...ρωμαϊκοῦ φιλότι-μου!

— Δηλαδή;

— Νὰ, ρωτούσαμε: «Ξέρετε τὴν λαι-τούργια τοῦ ντοῦς;» Καὶ οἱ πελάται μᾶς...ἐμειδίζονσαν εἰρωνικῶς... κι' ἄς μὴν εἴ-χαν ἰδεάν!

» Ἔτσι μέσα στὴν καμίνη μπερδεύ-αν τὸ κρύο καὶ τὸ θερμὸ νερὸ καὶ ἡ...ε-πάγωναν ἡ... ἐξερπίζοντο εἰς δόξαν τοῦ...φιλότιμου!

— Πόσοι σᾶς ἔρχονται τὴν ἡμέρα;

— Μέσος ὅρος λουομένων εἶναι 350 πε-ρίπου καὶ συνεχῶς ἡ πελατεία, πληθύνε-ται.

Τί λέτε δὲν εἶναι καὶ λίγοι!...

Ἄν σκεφθῶμε μάλιστα ὅτι καὶ στὰ λουτρά τοῦ Ἀγίου Γεωργίου λούζονται ἀκόμη 300 καθημερινῶς ἔχουμε 650~

Δηλαδή μὲ ἄλλα λόγια οἱ Ἀθηναῖοι τὸ ἀγάπησαν τὸ νερὸ.

Ἡ πελατεία συνεχῶς πληθύνεται.

Στὰ λουτρά τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν πρόκει-ται νὰ προστεθοῦν ἀκόμη 16 νέες καμίνι-νες ποὺ θὰ ἐξυπηρετήσουν γυναῖκες.

— 194 —

Ἰδοὺ λοιπόν ὡ γκρινιάρηδες σατυρο-γράφοι ποὺ τίποτα δὲν σᾶς ἀρέσει, καὶ ὅλα σᾶς μυρίζουν.

Νὰ ποὺ δὲν πάσχομεν ἀπὸ... ὑδροφο-βίαν καλοὶ μου ἄνθρωποι καὶ δὲν ἔχετε πλέον τὴν κακεντρογῆ εὐχαρίστηση ν' νακαλύπτετε τὴν Ἀθῆνα μὲ τὴν...μύτη

γιατί, μὲ τὸ ἄσθονο νερὸ μαζί μὲ τοὺς Ἀθηναίους, πλύνονται καὶ οἱ δρόμοι τῆς Ἀθῆνας.

Ἔτσι σᾶς ἔλλειψε καὶ ἡ εὐ-καρία τῶν εἰρωνικῶν σας συστάσεων πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἔξ αἰτίας τῆς πᾶ-λαι ποτὲ...πεπονόφλουδας τῶν Ἀθηναϊ-κῶν δρόμων:

— Μὴν χαζεύεις, Ἀθηναῖε φουκαῖά, τὰ κορίτσια σὰν περνᾶς τὴν ἀγορὰ γιατί ὅλα εἶναι...μάταια καὶ φρούδα κι' ἔτσι δίγως νὰ σταθῇς

...ταίφ Περσὶα θὰ βρεθῇς ἂν τὸ πόδι σου πατήσῃ μιά...φλοῦδα!

Σήμερα οὕτε ἄπλυσία οὕτε πεπονό-φλουδες διότι ἐμάθαμε νὰ βαδίζουμε καὶ στὰ...καρφιά ὅπου ὡς γνωστὸν δὲν ὁ-πάρχουν αὐτὰ τὰ... ἀνεπιθύμητα καὶ ἐξορισμένα «πατινίσια»...

I. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Ὁ γυιὸς τοῦ κ. Ἀριστείδου

ΑΘΗΝΑ-ΓΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΙΟΥ βαρεῖά εἶχε πάρει τὸν ἔ-ρωτα τοῦ γυιοῦ του ὁ κύριος Ἀριστείδης. Κι' ἡ ἀλήθεια εἶ-νε πῶς δὲν εἶχε ἄδικο ὁ γέ-ρος. Γιὰ φαντασθῆτε: Ἐνας νεαρὸς μόλις 22 χρόνων, μὲ ὀχι πολὺ μυα-λὸ στὸ κεφάλι, εἶχε μπλέξῃ μὲ τὴ Ζωζώ, μιὰ γυναῖκα πεντέτη χρόνια μεγαλύτερη του, πολὺ ὀμορφῇ — αὐ-τὸ ἐννοεῖται — ἀλλὰ γυναικα τοῦ ἐ-λαφροῦ κόσμου. Πρὶν ἀπὸ τὸν Πε-τράκη εἶχε ἀρκετοὺς ἄλλους φίλους καὶ κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ πᾶ-ρη ὄρκο πῶς καὶ τώρα, ἔχοντας τὸν Πετράκη, δὲν προσφέρει τὰ περι-σεύματα τῆς ὀμορφιάς της καὶ τῆς πρόθυμης καρδιάς της καὶ σὲ δύο-τρεῖς ἀκόμα φίλους ἰνδιόγνιτο.

—Νέος εἶνε, θὰ γλεντήσῃ τὰ νειά-τα του, ἔλεγαν στὸν ἀνῆσυχο πατέ-ρα.

—Δὲν λέω ὀχι! ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος. Κανεὶς δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ γλεν-τήσῃ, ἀκόμα καὶ νὰ ἐρωτευθῇ. Ἀλ-λὰ αὐτὴ ἡ διαβολογυναικα θὰ τὸν μπλέξῃ τὸ γυιὸ μου. Ἐξυπνὴ καθὼς εἶνε ἐκεῖνη καὶ κορόϊδο καθὼς εἶνε ὁ Πετράκης, εἶνε πολὺ φυσικὸ νὰ τὸν τυλίξῃ κι' ἔτσι νὰ πληροφορηθῇ ἐκ-φινικὰ κανένα πρωτὶ πῶς ἐγὶνα πεθε-ρός. Καὶ τότε θὰ μοῦρθε κόλπος, πράγμα βέβαια ποὺ πολὺ θὰ εὐχα-ριστήσῃ αὐτὴ τὴ μαίμου.

—Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐκόλα αὐτὰ τὰ πράγματα κύριε Ἀριστείδη.

—Εἶνε πολὺ πῶς εὐκόλα ἀπ' ὅσο μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Καὶ ξέρετε τί εἶνε νὰ δουλεύῃ κανεὶς μιὰ ὀλό-κληρη ζωὴ καὶ νὰ φτιάξῃ μιὰ περι-ουσία γιὰ νὰ περάσῃ στὰ χέρια μιᾶς κοκοτίτσας; Δὲν μπορεῖ νὰ συμβῇ μεγαλύτερο δυστύχημα σὲ ἄνθρωπο.

—Καὶ δὲν φροντίζει νὰ τοῦ εἰ-λῃς μυαλό; Δὲν τὸν συμβουλεύεις;

—Οἱ συμβουλές μου πάνε στὸ θρόντο. Κι' ἐπειτα, ὅταν συμβου-λεύῃς ἓνα νέο ν' ἀφήσῃ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν δετρελλανὸν δὲν κανεὶς τί-ποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σφίγγῃς περισ-σότερο τὴν ἀλυσίδα ποὺ τὸν δένει μαζὶ τῆς. Ἐδῶ χρειάζεται καὶ ἄλ-λο νὰ γίνῃ. Κάτι ποὺ νὰ κάνῃ ἐκεῖ-νη νὰ παραστήσῃ τὸ γυιὸ μου, γιὰ νὰ ἡσυχάζῃ κι' αὐτὸς κι' ἐγὼ καὶ ἡ περιουσία μου.

— 195 —

Ἐκεῖνες τίς μέρες ἀκριβῶς ἔτυχε νὰ γνωρίσῃ ὁ κύριος Ἀριστείδης κάποιον νέο ποὺ τὸν εἶχαν στεί-λει μὲ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολὴ γιὰ νὰ ἐργασθῇ στὶς ἐπιχειρήσεις του. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦρριξε κατάλαβε πῶς εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἓνα νέο μὲ μέλλον. Ἦταν συμπαθητικὸς, εἶνε ὕψος, καλὸς τρόπος, φαινόταν ἐξυπνὸς καὶ ἱκανὸς γιὰ μεγάλες δουλειές. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀ-νάκριση ὁ κύριος Ἀριστείδης τὸν ἐρώτησε:

—Τὰ πᾶς καλὰ μὲ τὸν ἔρωτα παι-δί μου;

—Πῶς εἶπατε; ρώτησε μὲ ἀπορία ὁ Τζήςης.

—Ρωτῶ ἂν ἔχῃς ἐπιτυχίες στὸν ἔ-ρωτα.

—Καὶ τί σχέση ἔχει αὐτὸ μὲ τὴ δουλειά σας;

—Μὲ τὴ δουλειά μου δὲν ἔχει βέ-

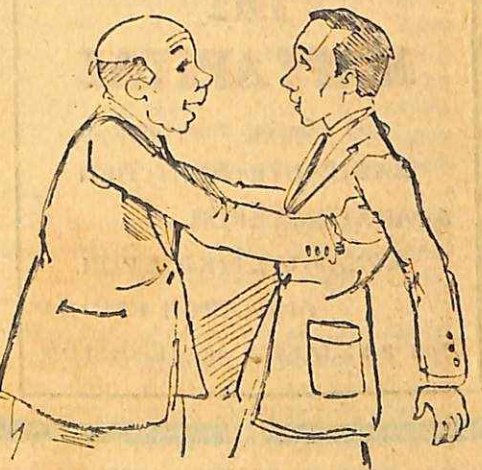
βαία καμμιὰ ἄμεση σχέση. Μ' ἐνδι-αφέρει ὅμως νὰ τὸ ξέρω, γιὰ κάποια ἄλλη δουλειά ποὺ πρόκειται νὰ σοῦ ἀναθέσω.

—Ἄν εἶνε ἔτσι... καὶ κάνουμε κύ-ριε Χρυσόχερῃ.

—Θάμῃσια παιδί μου. Λοιπόν, ἀ-κου νὰ ἰδῇς τί σὲ θέλω.

Τοῦ διηγήθηκε τὸν πατρικὸ του πόνο. Κι' ἔπειτα τοῦ ἐξήγησε.

—Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ξεκοφῇ ἐκεῖ-νη ἀπὸ τὸ γυιὸ μου, πρέπει νὰ μὴν στή μέση ἓνας ἄλλος, ποὺ νὰ φαί-νεται πῶς πλούσιος ἀπὸ τὸν προκομ-μένο μου Πετράκη. Αὐτὸς ὁ ἄλλος

—Νὰ σὲ φιλήσω! φώναξε ὁ κ. Ἀρι-στείδης.

θὰ γνωρισθῇ, θὰ τῆς πῆσῃ δι-πλα, θὰ τὴ θαμπώσῃ μὲ τὰ πλοῦτη-τά του κι' ἐκεῖνη μπορεῖ νὰ πᾶς πᾶ-χὺ ψητὸ ποὺ τῆς ρίχνει στὸ πιάτο τῆς ἡ τύχη, ὁ ἀφίσῃ τὸ γυιὸ μου γιὰ νὰ φάῃ τὸν ἄλλο.

—Ποῦ πρακτικ' σκέψῃς κύριε Ἀ-ριστείδη.

—Κι' αὐτὸς ὁ πλούσιος θὰ εἶσαι σὺ παιδί μου!

—Μὰ ἐγὼ ἔρχομαι νὰ δουλέψω ἐ-δῶ γιὰ ἓνα μισθό! Δὲν καταλαβαί-νω πῶς...

—Πῶς θὰ κάνῃς τὸν πλούσιο; Θὰ σὲ βοηθήσῃ ἐγώ!... Ἐγώ, παιδί μου, ἔχω μιὰ περιουσία ἀπὸ σαράντα ἐ-κατομύρια. Προκειμένου, λοιπόν, νὰ σώσω τὰ 39, θυσιάζω τὸ ἓνα. Λοιπόν, ὅπως θὰ κατάλαβες, αὐτὸ τὸ ἓνα θὰ τὸ διαθέσω γιὰ σένα. Θὰ σοῦ πᾶρω αὐτοκίνητο, θὰ νοικιάσῃς διαμέρισμα στὸ καλύτερο ξενοδο-χεῖο, θὰ σοῦ ἀγοράσω ἓνα δαχτυλί-δι ἀξίας, κοστούμια ὅσα θέλεις, φράσκο, σιρόκιν καὶ ὅτι ἄλλο χρειά-σῃς. Θὰ ἔχω στὴ διάθεσή σου πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ μπορῇς νὰ προσφέ-ρης γεύματα, ταξιδάκια καὶ πρὸ παντὸς δῶρα. Τὰ παρακάτω εἶ-νε δική σου δουλειά. Λοιπόν, ἀνα-λαμβάνεις;

—Ἀπὸ σήμερ κι' ὅλας!

— 196 —

Κι' ἔτσι στὸ καλύτερο ξενοδοχεῖο τῆς Ἀθῆνας, ἐγκαταστάθηκε ὁ κύ-ριος Τάκης Παπαδόπουλος, ποὺ μό-λις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

Εἶχε ἓνα θαυμάσιο αὐτοκίνητο στὴν κατοχή του κι' ἑκατὸ χιλιάρια με-τροπὴ στὴν τσέπη, γιὰ πρῶτο κεφά-λαιο τῆς ἐπιχειρήσεως. Ὁ κύριος Ἀ-ριστείδης τὸν ἐσύστησε στὸ γυιὸ του σὰν γυιὸ κάποιου παλιοῦ τοῦ φίλου κι' ἔκαναν μαζί παρέα. Φυσικὰ γνω-ρίστηκε καὶ μὲ τὴ Ζωζώ. Ἀλλὰ ὁ Τάκης παρατήρησε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα πῶς ἡ ζωὴ τοῦ πλουτοῦ ἦταν πολὺ πῶς ὀμορφῇ ἀπ' ὅσο τὴν εἶχε φαντασθῇ καὶ ἐνῶ τὸ θράδιν, ἐκ-πλωμένος στὸ ντιβάνι τοῦ ἰδιαιτέρ-ρου τοῦ σαλονιοῦ μὲ μιὰ μπουτίλια οὐίσκου δίπλα τοῦ ἔκανε αὐτὴ τὴ δι-απίστωση, σκεπτόταν μὲ μελαγχό-λια πῶς, μόλις ἂν πραγματοποιήσῃς τὴν ἀποστολή του, αὐτὴ ἡ ὀμορφὴ ζωὴ θὰ ἔσβηνε σὰν ἓνα ὀμορφο καὶ σύντομο ὄνειρο. «Αἱ! Ὁχι! Ὁχι! Αὐτὸ δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ τὸ ἐπιτρέψῃ... Πρὸ παντὸς ὀφείλει νὰ σκεφθῇ πρῶτα τὸν ἑαυτὸ του! Ἐ-πρεπε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον του. Μ' αὐτὴ τὴ σκέψη τὴν ἄλλη μέρα, πρωτὶ - πρωτὶ, ἐπῆγε: σ' ἓνα γνωστὸ του χρηματομετρεῖ καὶ ζήτησε νὰ μεταφράσῃ τίς 60 χιλιάδες σὲ χρε-ώγραφα.

—Σὲ συμβουλεύω — τοῦ εἶπε ὁ φί-λος του — νὰ πάρῃς μετοχές τῆς ἐταιρίας τοῦ Χρυσόχερῃ. Οἱ δουλει-ές του πάνε καλὰ καὶ τὰ χαρτιά του θ' ἀνέβουν γρήγορα...

—Σοῦ δίνω ἐν λευκῷ τὴν ἐντολή.

Ἐπειτα ἐπῆγε καὶ ζήτησε νέο πο-σὸν ἀπὸ τὸν κύριο Ἀριστείδη.

—Ἡ ὑπόθεσή μας βαδίζει κατ' ἐν-χῆν, τοῦ εἶπε, ἀλλὰ τὰ χρήματα φεύγουν γρήγορα. Ἡ μεγάλη ζωὴ στοιχίζει ἀκριβὰ!

—Τὸ ξέρω, παιδί μου. Πάρε, λοι-πὸν, ἓνα τσέκ γιὰ ἄλλες ἑκατὸ χι-λιάδες.

Ἀπὸ αὐτὲς τίς ἑκατὸ, οἱ πενήντα μεταφράστηκαν πάλι σὲ χαρτιά Χρυ-σόχερῃ. Ὁ Τάκης μάλιστα σκέφτηκε πῶς κι' ἓνα ψεύτικο δαχτυλίδι ἔκα-νε τὴν ἴδια ἐντύπωση. Ἐδῶς λοι-πὸν καὶ τοῦ ἐφτίσαναν μιὰ ἀιμίληση τοῦ ἰδιοῦ ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ κ. Ἀριστείδης, ἐπόμνησε τὸ πραγματι-κὸ καὶ τὰ χρήματα ἐπῆγαν στὸ χρη-ματιστικὸ γράφειο. Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο ἀνοίγε ἡ δρεχὴ τοῦ Τάκη νὰ πλουτίσῃ. Περιώρισε στὸ ἐ-λάχιστο τὰ ἐξόδα παραστάσεώς του καὶ ὅσα οἰκονομοῦσε τὰ μετέτρεπε σὲ χαρτιά Χρυσόχερῃ. Παρὰλλήλως, βέβαια, προσπαθοῦσε νὰ ἐκτελέσῃ καὶ τὸ καθῆκον του. Ἐφλερτάρει-κε κι' ἡ Ζωζώ ἔδειχνε πῶς δὲν ἔμενε ἀ-διάφορη στὸ φλέρτ αὐτοῦ τοῦ πλου-τοῦ κυρίου.

—Αὐτὲς οἱ γυναῖκες ὅμως — ἔλεγε στὸν κ. Ἀριστείδη — μόνον μὲ ἄφθο-να δῶρα συγκινούνται.

—Τὰ ξέρω παιδί μου, τὰ ξέρω. Ἐ-φχεῖς τὴν ἀδελφὴ μου νὰ τῆς προσφέ-ρης ὅτι θέλεις καὶ νὰ μοῦ δώσῃς τὰ τιμολόγια νὰ σοῦ τὰ ἐξοφλήσω.

Ὁ Τάκης προσέφερε μερικά δῶ-ρα στὴ Ζωζώ, ποὺ ἔμεινε κατειθου-σισμένη. Συμφώνησε ὅμως μὲ τοὺς ἐμπόρους κι' ἔβαλαν στὰ τιμολόγια: τετραπλάσια τιμὴ. Καὶ ἡ διαφορά: ἔγινε — φυσικὰ — μετοχές Χρυσόχε-ρῃ. Σιγὰ - σιγὰ ὅμως τὸ ἐνδιόμησε

που Τάκη για τη ζωή ζειώθηκε. "Ολος ο έρωτάς του έστράφηκε στο χρηματοκιβώτιο του Χρυσοχέρη που το άρμεγε όσο μπορούσε πιο συχνά και όσο γινόταν πιο δυνατά. Κι' αυτή η δουλειά εκράτησε έξω ολόκληρους μήνες, στο διάστημα των οποίων ο Τάκης θρέθηκε κάτοχος δύο χιλιάδων μετοχών της εταιρίας του κ. 'Αριστείδη. Αναμείχθηκε και σε κάτι δουλειές που του παρουσιάστηκαν κι' έτσι, όταν ο κ. 'Αριστείδης τον έκάλεσε για να του κάνει αυστηρές παρατηρήσεις, μη βλέποντας τ' αποτελέσματα που περίμενε, ο Τάκης ήταν κάτοχος περιουσίας δύο εκατομμυρίων.

—Δυστυχώς δεν κατώρθωσα ν' αποσπάσω τη ζωή από την αγκαλιά του γιου σου. Φαίνεται πως τον αγαπάει πολύ.

—Μάλλον είσαι ανίκανος, αγαπητέ μου φίλε! Έξω μήνες να κάνης τον πλούσιο χωρίς να καταφέρης τίποτα; Ντροπή σου.

—Ίσως δεν έκανα τον πολύ πλούσιο, κύριε Χρυσοχέρη... Έπρεπε να φανώ ακόμα πιο πλούσιος για να τη θαμπώσω.

—Δεν τώδερα πως πήγαίνες για μαχαραγιάς. Εγώ, παιδί μου, είπα να δώσω ένα εκατομμύριο, για να γλυτώσω τα 39. Όχι να δώσω τα 39 για να σώσω το ένα...

—Όταν βάζη κανείς ένα σκοπό, πρέπει να κάνει το παν για να τον πραγματοποιήσει, κύριε Χρυσοχέρη. Οι καθώς πρέπει άνθρωποι, αδιαφορούν για τα έξοδα!

—Μωρέ τί μας λές!... Δεν τώδερα να σε κάνω και μέτοχο στις επιχειρήσεις μου. Πήγαίνε, παιδί μου! Πήγαίνε!... Εσύ κάνεις μόνο για γραφείς στα γραφεία μου. Αίντε να πιάσης δουλειά.

—Εγώ γραφείς, κύριε Χρυσοχέρη; Με προσβάλλετε! Δεν έχω ανάγκη της θέσεως που μου προσφέρετε! Χαίρετε!... Κι' έφυγε με αξιοπρέπεια.

— ΕΠΙ —

Δυο μήνες αργότερα έγινε η συνέλευσις των μετόχων της εταιρίας Χρυσοχέρη. Ο κ. 'Αριστείδης με κατάπληξη παρατήρησε ανάμεσα σ' αυτούς και τον Τάκη. Τον έφώναξε.

—Τι θέλεις εδώ εσύ; τον έρωτησε.

—Νά λάβω μέρος στη συνέλευση των μετόχων, κύριε Πρόεδρε.

—Μά εδώ δεν υπάρχει θέση για τους περιέργους.

—Δεν είμαι περιέργος! Είμαι μέτοχος, κύριε Πρόεδρε! Έχω διόμισι χιλιάδες μετοχές.

Ο κ. 'Αριστείδης λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Σκέφτηκε όμως ψυχραιμότερα και είπε:

—Δεν έχω παρά να σε συγχαρώ! Είσαι πιο έξυπνος απ' όσο σε φανταζόμουναι!

— ΕΠΙ —

Επέρασαν ακόμα δυο μήνες. Κι' ένα πρωί ο Τάκης παρουσιάστηκε στον κ. 'Αριστείδη.

—Σε τί οφείλω την τιμή της επισκέψεώς σου; τον έρωτησε με κάποια δόση ειρωνείας.

—Σε λόγους οικογενειακούς, κύριε Χρυσοχέρη. Ήρθα να ζη-

τήσω το χέρι της κόρης σου... Λίγο έλειψε να λιποθυμήσει και πάλι ο κ. 'Αριστείδης. Άλλα και πάλι σκέφτηκε καλύτερα και απάντησε:

—Βρέ παιδί μου, τί να σου πω! Ο γυιός μου είναι θλάκας. Στην επιχείρησή μου όμως χρειάζεται ένας έξυπνος άνθρωπος, για να με ξεκουράσει και μένα. Είσαι εκείνος που μου χρειάζεται! Έλα να σε φιλήσω!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ 18

Το νέο μας αριστουργηματικό μυθιστόρημα

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ

του γόητος συγγραφέως

ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΟΝ

ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΓΕΝΙΚΑ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΠΑΙΤΩΝ

ΦΤΩΧΟΓΕΙΤΟΝΙΔ

Χάρες ξεχωριστές, θάματα μύρια στις στράτες, στις αυλές, στα παραθύρια, με την αφαιρεμάδα του διαδάτη σέρνει το μάτι.

Χαμόγελα κρουστά, ματάκια μαύρα που μέσα τους άνθει του πόθου ή (λαύρα), σ' αγγίζουνε βαθειά, σ' απομεινώνε, και φως σκορπούνε.

Θλιμμένες μαργιολιές και μαραμμένες στα κουρτινάκια απόμερα κρυμμένες (νες), προσδέχονται το δάκρυ και το γέλιο μ' ένα περγέλιο.

Άκοιδο γοργό σκοπό από μαντολίνο, παρέκει εν' αναστάναγμα σά θρήνο, για πονηρή ματιά που δέ λαθεύει παραμυθεύει.

Στην ίδια στέγη εδώ, χάρες και μισητόσες φορές δεν έχουν κατοικήσει, πόσα όνειρα και πάθη υποταγμένα στα πεπρωμένα!

Τη φτωχογειτονιά αν η μοίρα θλίβη στην πίκρα της ζωής ποτέ δε σκύβει. Άστρο περνά ή χαρά, σαράκι ο δόλος... (Λος...)

Ο κόσμος όλος...

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

(«Υμνοί»)

Εξυπνα 500)ο

ΕΜΠΡΑΚΤΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Στο δικαστήριο:

Ο πρόεδρος.—Για ποιο λόγο χτύπησες τον μηνυτή με το παπούτσι σου;

Ο κατηγορούμενος.—Γιατί με είχε πη ξυπόλητο ο κ. πρόεδρε...

ΑΦΕΛΕΙΑ

Ο λογίς συγχίζει τον μάγειρο του λόγου:

—Όραία μαγειρεύεις, Παρδαλάκη. Τι δουλειά έκανες πολίτης;

—Κτηνοτρόφος κύρ-λογίς!

ΜΙΑ ΑΔΑΝΘΑΣΤΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

—Συνήντησα χθές τον άνεμό σου. Είναι πραγματικά πολύ ενοχλητικός νέος...

—Εύτυχως που εγώ τον ξεφορτώθηκα.

—Και πως το κατώρθωσες;

—Απλούστατα. Του έδωσα 500 φράγκα και του είπα να μου τ' επιστρέψη όταν έλθη σπίτι μου. Από τότε δεν ξαναφάνηκε.

ΑΠΟ ΠΟΤΕ

—Πώς πάει η υγεία σου;

—Περίφημα από τον καιρό που κηρύχθηκε ο πόλεμος.

—Και πως αυτό;

—Ο γιατρός μου πήγε στο μέτωπο.

ΕΝΑΣ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΗΣ

—Τον βλέπεις αυτόν εκεί; Είναι ο πιο πνευματώδης συγγραφέας του γένους. Έχει πνεύμα ως τις άκρες των νυχιών του.

Και ο άλλος που τον ήξερε καλά:

—Τί κρίμα νάχη την συνήθειά να τρώγη τα νύχια του!...

ΣΟΒΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ο στρατιώτης Κ. παρουσιάζει στην αναφορά.

—Θέλω να με μεταθέσετε στην άεροπορία, λέγει του λοχαγού του.

—Γιατί αυτό;

—Έχω κάλους στα πόδια κύρ-λογαγέ!

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

—Κύριε, ή γάτα σας έφαγε το καναρίνι μου που κελαιδούσε περιφημ. Μου οφείλετε επανόρθωση.

—Πολύ ευχαρίστος, κύριε. Θα έρχομαι κάθε μέρα σπίτι σας και θα τραγουδώ...

Κούμιντ Τριαντάφυλλα

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ του κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΗ

Ονομάζομαι 'Ιωάννης Νεστορίδης και, αν και ακόμα σχετικά νέος και άκμαιος, είμαι ήδη συνταξιούχος. Έχω ένα δωμάτιο στο τέρμα ενός τράμ και δεν κάνω κανένα παρέα. Οι άνθρωποι δλοι μου φέρναν αντιρρήσεις, ποτέ δε συμφωνούσαν μαζί μου. Τώρα εκεί στο καφεεντάκι, στο τέρμα του τράμ, συζητώ με τον εαυτό μου και είμαι πάντα ευχαριστισμένος. Μια μέρα, πρό χρόνων, εκεί στο τέρμα, ένα κοριτσάκι, περίμενε το τράμ, συντοφειμένο από τη νταντά του. Το τράμ άργουσε, κάποια άνωμαλία στη συγκοινωνία, ή νταντά κουράστηκε και με χίλιες προφυλάξεις και ντροπαλό ύφος, τόλμησε να μου πη:

—Μας επιτρέπετε να καθήσουμε λιγάκι, κουρασθήκαμε.

—Ευχαρίστως.

Κάθισαν δίπλα μου και τους πρότεινα άμέσως να πάρουν κάτι.

Η νταντά ντροπαλή δεν ήθελε τίποτα. Μά εγώ έφώναξα άμέσως το γκαρσόνι και είπα να φέρη έναν καφέ στη νταντά και ένα λουκουμί στο κοριτσάκι. Από εκείνη την ημέρα γνωριστήκαμε καλά και κάθε φορά που περνούσαν να περνούσαν το τράμ, πάντα τις κερνούσα. Το κοριτσάκι μια μέρα με ρώτησε:

—Σεις δεν έχετε παιδάκια;

—Όχι, δεν παντρεύτηκα ποτέ μου. Μονάχος είσαστε σ' αυτόν τον κόσμο;

—Τώρα δεν είμαι μονάχος, έχω ένα.

—Μά εγώ δεν είμαι αρκετή να σάς κρατάω συντροφιά. Είμαι πολύ μικρή. Έπειτα με θέλετε μια φορά στη χάση και στη φέξη

— ΕΠΙ —

Η μικρούλα αυτή ήταν ή παρηγοριά μου. Μια στιγμή την έβλεπα και μου γιόμιζε όλη τη ζωή, γιατί και τις στιγμές που δεν ήταν κοντά μου ζούσα με την ανάμνησί της, θούζαν στα αυτιά μου τα λογάκια της και είχα πάντα μπροστά μου τα δυο της μαύρα ματάκια.

Μά πέρασαν μέρες και το κοριτσάκι δεν φάνηκε. Φοδήθηκα μήπως άρρώστησε. Ρώτησα στη γειτονιά μά δε μπόρεσα να μάθω τίποτα. Δεν ήξερα παρά μονάχα πως τη λένα λένα... μά Λένες υπάρχουν πολλές. Πέρασαν μήνες και ούτε το κορίτσι ούτε ή νταντά της δε φάνηκε. Τό πήρα πιά απόφασι πως δε θα ξαναθανή, μά δε την ξέχασα. Τι νάγινε

όμως; Ίσως να άλλαξαν σπίτι, να πήγαν σε άλλη γειτονιά. Πάντα τις άπεράντες νύχτες του χειμώνα τη φανταζόμουνα δίπλα μου, να μου ληή τ' άθωα της λογάκια. Κι' έλεγα μονάχος μου: Τώρα θα μεγαλώσε, θα έγινε σωστή δεσποινίς.

Κάποτε πέθανε κάποιος ξάδερφός μου, 'Ιωάννης Νεστορίδης κι' αυτός, όπως κι' εγώ. Πήγα στην κηδεία του. Κι' έξαφνα εκεί στην έκκλησία, άνω τον ψέλναν, θλέπω τη Λένα κλαμένη να ρίχνη άπάνω στο φερέτρό του ένα κόκκινο τριαντάφυλλο. Δίπλα της ήταν πάντα ή νταντά. Δεν μπόρεσα να κρατηθώ. Φώναξα:

—Λένα, σ' έχασα, τι έγινες τόσον καιρός;

Τό κοριτσάκι κι' ή νταντά τρόμαξαν και αν και μέσα στη έκκλησία και σε τέτοια μάλιστα ιερή στιγμή, έμπηξαν τις φωνές.

Βγήκαμε από την έκκλησία και σε λίγο κατάλαβα τι είχε συμβη. Τό κοριτσάκι είδε στην εφημερίδα το άγγελτήριο της κηδείας του ξαδέρφου μου, νόμισε πως ήμουνα εγώ και θεώρησε καθήκον να πάρη τη νταντά της και νάρθουνε.

—Ωστε με θυμόσουνα πάντα;

Τους καλούς ανθρώπους δεν τους ξεχνάει κανείς ποτέ!

— ΕΠΙ —

Έτσι γνωριστήκαμε καλλίτερα. Πήγα στο σπίτι της, γνώρισα τη μητέρα της. Πατέρα δεν είχε, ήταν όρφανή. Μια μέρα μου λέει:

—Θέλετε να σάς λέω παππού;

—Και δε με λές όπως θέλεις;

—Πατέρα δε γνώρισα... Ο μπα-

μπάς μου πέθανε πριν βγω εγώ στον κόσμο. Δε γνώρισα παρά τη μητέρα μου. Αντράς δε θρέθηκε σπίτι μας. Αφήστε με λοιπόν να σάς λέω παππού.

Χαρά μου και ευχαρίστησι κορίτσι μου! Μήπως εγώ έχω κανέναν σ' αυτόν τον κόσμο; Μια άδερφή μονάχα, μά είναι παντρεμένη στην επαρχία και έχω χρόνια να τη δω. Ούτε μου γράφει πιά, με ξέχασε. Έχει θλέψει τον άντρα της, τα παιδιά της, που να συλλογιστή έμμένα!

Πετάχτηκε τότε ή μητέρα της και μου είπε:

—Τώρα έχετε έμας, το σπίτι μας θα είναι σάν σπίτι σας, όποτε θέλετε νάρχεστε, αφού σάς αγαπάει τόσο πολύ ή Λένα μου και σάς θέλει για παππού... με συγχωρήτε

δηλαδή, γιατί είσατε ακόμα νέος για παππούς!

— 88 —

Και έτσι θρήκα και έχω ένα σπίτι και περνούσα τις ώρες μου μέσα σε οικογενειακή εὐτυχία.

Μά όλες οι εὐτυχίες φαίνεται είναι περαστικές. Μιά μέρα έλαδα ένα γρόμμα της αδελφής μου. Τώρα με θυμήθηκε. Ο άντρας της είχε πεθάνει και αντί να της αφήσει χρήματα, το εναντίον, της άφησε χρέη. Έμεινε με δυο παιδιά στο δρόμο. Αναγκάστηκε να πάω κάτω στην επαρχία, να καθήσω μαζί τους και με τη μικρή σύνταξί μου να περνάμε όλοι φτωχικά.

Όταν έφυγα και άποκαιρέθησα τη Λένα, της είπα:

—Αυτό που μου φέρνει περισσότερη λύπη, είναι πώς θα πεθάνω μακριά σου και έτσι δε θα είσαι να μου ρίξεις ούτε ένα τριαντάφυλλο στον τάφο μου.

—Έννοια σας και θα ζήσετε χρόνια και θα ξαναβιωθούμε πάλι. Έπειδή σας λέω παππού, φαντασθήκατε πώς είσθε γέρος;

— 89 —

Στην αρχή που πήγα στην επαρχία, η Λένα μου έγραφε τακτικά. Έπειτα άραιώσαν σιγά - σιγά τα γράμματά της, ώσπου έπαψαν... Πέρασαν χρόνια αρκετά. Μιά μέρα, ύστερα από τόσα χρόνια, ήρθα στην Αθήνα για δουλειές. Τυχαίως μία μέρα συνάντησα τη νταντά της Λένας στο δρόμο. Με γνώρισε. Τη ρώτησα άμέσως.

—Τι γίνεται η Λένα; Βέβαια θα παντρεύτηκε.

Κούνησε με λύπη το κεφάλι της και μου είπε:

—Ναί, παντρεύτηκε την... κρύα γη.

Έμεινα για μία στιγμή σάν να με χτύπησε άστροπελέκι! Δεν μπορούσα να πω λέξη. Ύστερα από λίγο της λέω:

—Πώς έγινε αυτό;

—Κάποιον είχε αγαπήσει, δεν μπορούσε να τον πάρη γιατί αυτός ζητούσε πολλά, ή μητέρα της δεν είχε τα μέσα... Τό πήρε από πόνου τό κορίτσι, μαράζωσε και σιγά - σιγά έλωσε σάν τό κερί... Πρέπει όμως να σας πω τι είπε στα τελευταία της.

—Τι είπε;

—Τι να γίνεται ο παππούς; Πόσο θα λυπόταν αν μάθαινε τις συφορές μου. Και αφού δεν μπόρεσα ν' άποκτήσω τον άντρα που λαχτάρησα, τουλάχιστον αν είχα κοντά μου τον παππού μου θα παρηγοριόμουν.

...

Πήρα τη νταντά και πήγαμε και αγοράσαμε τριαντάφυλλα, πολλά κόκκινα τριαντάφυλλα και πήγαμε μαζί και τα ρίξαμε στον τάφο της. Μά τι όφελει!...

Π. ΧΟΡΝ

Για να ξέρετε αν σας αγαπούν

Δεν είναι άπλοον πολλές φορές να πείτε έξω στον έρωτα. Ένώ δηλαδή έσείς αγαπάτε πραγματικά, συμβαίνει το αγαπημένο σας πρόσωπο να προσποιηται και να σας πλησιάζει με κάποιον ύπολογισμό.

Για να διαπιστώσετε αν η αγάπη σας εύρισκε πραγματική απήχρηση, διαβάστε προσεκτικά τα παρακάτω σημεία. Αν όλοι ή περισσότερα απαντήσεις σας είναι ανών τότε μείνετε ήσυχοι. Αν όμως οι πιο πολλές είναι «όχι», πρέπει να ξέρετε ότι το αγαπημένο σας πρόσωπο σας γελεί, και φροντίζει ν' απαλλαγίτε απ' αυτό.

1) Είναι συνεπής στα ραντεβού σας;

2) Συμβαίνει τις περισσότερες φορές, αν όχι πάντοτε, να σας περιμένει αυτός κι' όχι έσείς;

3) Έρχεται άκριδώς την ώρα που έχετε όρισει ή άργότερα;

4) Όταν δόν σας ιδίη σας γράφει;

5) Σας λέει όλα του τα μυστικά και τα οικογενειακά του άκρη;

6) Σας ζητάει την συμβουλή σας προκειμένου περί σοβαρών ζητημάτων;

7) Έχετε την φωτογραφία του;

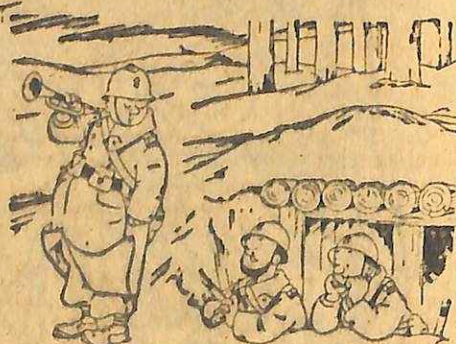
8) Κάνει πρόθυμα κάτι που θα το ζητήσετε;

9) Σε μία σύγκληση που παρευρίσκονται κι' άλλα φιλικά πρόσωπα, δίνει πολλή σημασία σε σας;

10) Αν τυχόν έχάματε κάποιο λάθος σας συγγράφει προθύμως ή σας δημιουργεί σκηνές;

11) Όταν πάθετε κάτι δυσάρεστο, υποφέρει πραγματικά ή προσποιείται;

12) Σας κάνει δώρα στη γιορτή σας, στα γενέθλιά σας, και σε άλλες παρόμοιες μέρες;

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Ο στρατιώτης στον σαλπιγκτή:
—Δεν μου λές, Φρανσουά, δεν θα θας παίξεις και κανένα ταγκό;

Α. Ο. Δ. Ο.

ΧΕΙΛΗ... ΠΟΥ ΦΕΓΓΟΥΝ

Οι Άμερικανοί καθιέρωσαν στο γυναικείο μακιγιάζ μία καινοτομία που θα κατενθουσίαζε τις ώραιες όλου του κόσμου: τα φωτεινά χείλη!

Ελάνσαραν λοιπόν ένα ρούζ που περιέχει κάποια άβλαστη φωσφορίζουσα ύλη. Έτσι τα γυναικεία χείλη άποκτούν μία ιδιαίτερη λάμψη που τους προσδίδει έξαιρετική χάρη.

Σημειώτεον ότι την νύχτα τα φωτεινά χείλη άποτελούν ένα παράξενο, αλλά και έλκυστικώτατο θέαμα.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΕΠΙ ΤΡΟΧΩΝ

Είς την Γερμανίαν συνεπληρώθη ή κατασκευή του πρώτου μεγάλου φορητού νοσοκομείου, το όποιον άνήκει εις τών Γερμανικόν Έρυθρόν Σταυρόν και θεωρείται ως έν άληθές θαύμα έπινοήσεως και έκτελέσεως.

Πρόκειται περί ένός πραγματικού μεγάλου νοσοκομείου, το όποιον περιλαμβάνει 400 κλινάς και τμήματα δι' όλας έν γένει τάς παθήσεις. Ούτω υπάρχει πλήρες χειρουργείον με όλα του τα βοηθητικά τμήματα, έγκαταστάσεις άκτίων Ραίντγκεν, μικροβιολογικόν έργαστήριον, καθώς και ειδικά τμήματα παθολογίας, ώτορινολαρυγγολογίας, όδοντιατρειών, μακιοτήριον, παιδικόν νοσοκομείον κ. ύ. κ. έ.

Τό πρωτότυπον αυτό νοσοκομείον άποτελείται από 32 άνεξαρτήτους θαλάμους, οι όποιοι σύρονται άνά τέσσαρες υπό όκτώ ειδικών αυτοκινήτων. Έκτός τών καθαρών νοσοκομειακών έγκαταστάσεων, έχει ίδιαν έγκατάστασιν παραγωγής ήλεκτροικού ρεύματος δια τών φωτισμόν, την θέρμανσιν και τάς άνάγκας τών διαφόρων μηχανημάτων του.

Επίσης διαθέτει πλυντήριον, άπολυμαντήριον, μαγειρεία κλπ. Επίσης συνοδεύεται από αυτοκίνητον — δεξαμενήν, ή όποία περιλαμβάνει 8000 λίτρας ύδατος. Τέλος διαθέτει ιδιαίτερα διαμερίσματα δια την διαμονήν τών Ιατρών, νοσοκόμων και του άλλου βοηθητικού προσωπικού. Μετακινούμενον ταχύτατα, τό φορητόν νοσοκομείον δύναται να φθάση παντού όπου είναι άνάγκη να παρσχηθή περίθαλψις.

Εχρησιμοποιήθη ήδη δια πρώτην φοράν εις τό Λότζ, όπου έφθασε παρά τάς δυσμενείς καιρικές συνθήκας, δια μέσου παγωμένων όδών και υπό ψύχος 28 βαθμών υπό τό μηδέν, δια να προσφέρει τάς ύπηρεσίας του εις τούς έκ Βολυνίας παλιννοστούντας Γερμανούς. Ολίγας ώρας μετά την άφίξιν του, ήτο καθ' όλα έτοιμον προς έργασίαν και οι Ιατροί του άρχισαν δεχόμενοι τούς έχοντας άνάγκην Ιατρικής περιθαλψεως.

Τό πρωτότυπον αυτό νοσοκομείον χαρακτηρίζεται υπό τών ειδικών ως έν άκόμη σημαντικόν κατάρθωμα της γερμανικής θελήσεως.

Τα αίσθημα του δικαστηρίου Η κατάκτησις

Τού κ. Δ. ΨΑΘΑ

ΕΚΑΘΟΤΑΝ εκεί στο τραπέζακι του κέντρου. Είχε μπροστά του μίαν μπύρα. Έπινε γουλιά-γουλιά, έκάνιζε ρουφηλιό-ρουφηλιό και αναπολούσε.

Αναπολούσε, λέγω. Δεν ήταν άπλη άναπόλησις όμως αυτή. Ήταν γοητευτική άναδρομική στην άποκρητική νύχτα που έζωντάνευε μέσα στην φλογισμένη φαντασία του.

—Δεσποινίς...

—Κύριε...

—Μά ποιά είστε;

—Δεν ξέρω.

—Δεν θα σηκώσετε λίγο τη μάσκα σας; Όχι πολύ, δεσποινίς. Έλάχιστα. Να δώ λιγάκι απ' τα γυναικείο κό σας πρόσωπο.

—Χα-χα!

—Γιατί γελάτε;

—Χό-χό!

—Έλάτε, λοιπόν.

—Χί-χί!

Ω, τί φοβέρα που είναι τα θηλυκά, όταν κρύβονται κάτω από την μάσκα. Αυτή άποκρύπτει μόν έντελώς τό πρόσωπο, άπδκαλύπτει δε κατά τρόπον πανηγυρικόν όλα τα προτερήματα και τα έλαττώματα του φύλου των. Τό πείσμα. Την χάριν. Την κακίαν. Την γοητείαν. Την επιπολαιότητα. Την γλυκύτητα. Και όλα αυτά τα ύπογραμμίζει, τα τονίζει και τα προσφέρει μέσα στο πλέον συναρπαστικό μυστήριον. Τρελαίνεται δε για μυστήριον τό άσχημον φύλον. Θέλεται.

—Λοιπόν;

—Αδύνατον.

—Επιμένετε, δεσποινίς;

—Επιμένω, λέει. Άδτεϊεύεσθε; Χαριτωμένος που είσθε! Αν ήταν να βγάλω την μάσκα μου, τότε γιατί να την βάλω; Μπορούσα να έλθω χωρίς μάσκα.

—Με σφάζετε.

—Είμαι ευτυχής.

—Με σκοτώνετε.

—Είμαι ένθουσιασμένη.

—Τόση κακία;

—Μακάρι να μπορούσα να είχα περισσότερη. Δεν σας χωνεύω έσας τούς άντρες. Αν ήταν δυνατόν να μπορούσα να σας πνίξω όλους μαζί μέσα σ' ένα ποτήρι νερό. Θα τό θεαρόυσα σάν την μεγαλύτεραν εύτυχία μου.

—Είσαστε κακία.

—Χα-χα.

—Είστε πεισματάρης.

—Χό-χό.

—Είστε γοητευτική.

—Χί-χί.

Ταύτα έλεγε ο νέος. Και ταύτα άπαντοδσε ή μυστηριώδης μάσκα. Η μουσική έστάζε σερμπετία. Τα κόκκινα ήμίφωτα έπλημμύριζαν την άτμόσφαιραν με σιρόπια. Ο νέος έσφιγγε όλο και περισσότερο αυτό τό άτίθασσαν και γοητευτικώς μυστηριώδες πλάσμα στην άγκαλιά του, καθώς έχόρευε τό περιπαθές ταγκό και άφηνε έλεύθερη την φαντασίαν του να καλπάζει μέσα στούς

ρόδινοους δρίζοντας τών αισθηματικών και αισθησιακών άπολαύσεων. Έχόρευε μία. Έχόρευε δυο. Έχόρευε τρεις και πέντε και δέκα φορές. Και σ' όλο αυτό τό διάστημα, δεν έπαυε τάς λυσσώδεις και έπιμόνους έπιθέσεις του. Έπί τέλους δέ, εκεί κατά τάς πρωινάς ώρας, κατάφερε να κάνει τον γλυκύτατον έχθρόν του να ύποχωρήση.

—Θά σας ξαναδώ;

—Με είπα κατ'ακα κ. Πρόδρε!

—Μμ;

—Νά έλπίζω;

—Μμ.

—Πότε;

—Μεθαύριο.

—Πού;

—Στό τάδε μέρος.

—Δεν θα με γελάσετε;

—Όχι.

—Θά ρήθε με την μάσκα σας;

—Χα-χα-χα.

—Νά τό έλπίζω;

—Χό-χό.

—Σύμφωνοι;

—Χί-χί.

Έν τάξει. Άνέπνευσε ο άνθρωπος. Και από τών ένθουσιασμόν του κατέπιε άπνευστί τρία ποτήρια άκόμη κρασιού και άνεχώρησε κατενθουσιασμένος από τα θαυμάσια άποτελέσματα της νυκτερινής του περιπολίας.

Ταύτα, είπαμε, συνέβησαν, έν άποκρητική νύκτι και τα αναπολούσε τώρα με ρίγος ο άνθρωπος, ρίχνοντας από καιρού εις καιρόν ματιές άδημονίας στο ρολόι του. Ίδού δέ έξαφνα, τέρας φοβερόν ένεφανίσθη, με μύτην άετού, με μάτια αλώπεκος και πρόσωπον άπαισιώς βλογισκομένο. Ήταν δε γυναικακό τό τό πράγμα. Και τού έμεινίσσε

χαριτοδύτως από μακριά. Και έπλησίαζε όλο και περισσότερον με τρόπον που έφαινόταν ότι προς αυτόν, τον δυστυχί, έρχόταν.

Περιττόν να λεχθή εδώ ότι έκόπηκε ή χολή του ανθρώπου. Όσον άφορά την συνέλειαν, μπορούμε να την παρακολουθήσάμε άνέτως στο αυτόφωρον, όπου ήλθε ή περιεργος αυτή ιστορία:

—Είχαμε ραντεβού.

—Εσύ;

—Μάλιστα.

—Με αυτόν τον κύριο;

—Μάλιστα.

—Και γιατί σ' έξυβρισε;

—Δεν ξέρω, κ. δικαστά. Μόλις τών έπλησίασα και τών έχαιρέθησα έγινε κατακίτρινος, άρχισε να με άγριοκυττά και στο τέλος μου λέει, λάθος κάνετε, δεσποινίς, δεν έδώσαμε κανένα ραντεβού οι δυό μας.

—Πού τόν γνώρισες;

—Σ' ένα χορό.

—Και δεν σ' άνεγνώρισες;

—Φορούσα μάσκα.

—Αί...

Ψίθυρος διατρέχει την αίθουσαν. Ήιρανικά σχόλια άκούονται εις βάρος του κατακτητού. Σκύβει τό κεφάλι εκείνος και κάνει πώς δεν άκούει.

—Λοιπόν;

—Ύστερα μ' έβρισε.

—Αηλαδή τί σούπε;

—Αί στο διάολο, μουσεύ.

—Μουσείο δεν είναι όβρις.

—Πώς δεν είναι, κ. πταισματοδίκαι; Σπάσανε στα γέλια εις βάρος μου όλοι μέσα στο κέντρο. Τότε κι' εγώ δεν μπόρεσα να κρατηθώ πλέον και τόν είπα. Ίδού. Τότε κι' εκείνος με έπε κατόικα και εγώ τόν είπα κτήνος και ούτω καθ' έξής.

Έννοει ο πταισματοδίκης. Και καλεί εκείνον:

—Λέγε.

—Δεν την ξέρω.

—Άστα αυτά. Είναι προφανές ότι ή κυρία φορούσε μάσκα όταν την γνώρισες και όταν ήλθε χωρίς μάσκα σε άπεγοήτευσε.

—Ε, μάλιστα.

—Και την έβρισες.

—Της είπα να φύγη άμέσως και δεν έφευγε. Ήθελε να με διαούρη όσο μπορούσε περισσότερο από την φούρκα της. Όπου και εγώ έχασα την ύπομονή μου.

Και έγινε τέτοιο καλλιοτράδηγμα, ώστε έπενέθη ο άστυφύλαξ. Συμπέρασμα: Έκατό δραχμές πρόστιμο ο κατακτητής για την διαταράξιν της τάξεως και πέντε μέρες κράτηση για την έξυβρίσιν. Ξανακατεβάει τό κεφάλι. Όσο για την κυρίαν, άκούεται ψιθυρίζουσα:

—Δεν το άρεσα τό κυρίου. Περιμενε την Γκρέτα Γκάρμπο, φαίνεται, κι' άπονόησε...

Δ. ΨΑΘΑ

Ο "ΑΓΩΘΕΩΤΟΣ"

Πού γύρισε από τόν "αήλιο κόσμο"

Από τα προηγούμενα

Ο Γιάγκος Φρόντης, κυνηγημένος από τήν θύελλα του ευρωπαϊκού πολέμου του 1914-1918 ξαναγυρίζει στην Χαλκίδα από τήν Γαλλία, όπου έμεινε ως τότε. Αντίκρυ στο πατρικό του σπίτι εξακολουθεί να μένει η Λούλα, τὸ λουλούδι του Εὐρύπου, όπως τὴ λένε στὴ Χαλκίδα, γιὰ τὴν ομορφιά της. Ο Γιάγκος καὶ ἡ Λούλα ἐπέρασαν μαζί τὰ παιδικὰ τους χρόνια. Τὴ Λούλα όμως θέλει πῶρα νὰ τὴν παντρεύη, παρὰ τὴν θέλησὶ της, ὁ πατέρας της, ἕνας εὐκατάστατος ἐργοστασιάρχης, μ' ἕνα νεαρὸν πρᾶσιματικὸν ὑπάλληλο, τὸν "Ἀγγελο Σ.". Ἡ Λούλα ἀπορροῖ τὸν γάμον αὐτόν, γιὰτὶ εἶναι βεβαία, ὅτι ὁ "Ἀγγελος" θέλει νὰ τὴν πάρῃ γιὰ τὴν προίκα της. Ὁ πατέρας της όμως πού τὴν νομίζει ὑπεύθυνη γιὰ τὴν διάλυση τοῦ συνοικεσίου, τὴν φέρνει στὴν Ἀθήνα, ὅπου τὴν κλείνει ἐσωτερικῇ σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ δίπλωμά της ἀπὸ τὸ "Δρ. Σάκειο". Ὁ πραγματικὸς ἔνοχος γιὰ τὴ διάλυση τοῦ συνοικεσίου εἶναι ἡ φίλη της Λούλας, ἡ Μιμή, πού μ' ἕνα διαβολικὸ τέχνασμα καὶ συκοφαντώντας τὴν Λούλα στὸν "Ἀγγελο" καταφέρνει νὰ τὴν ἐρωτευθῇ τρελλὰ ἐκείνος καὶ νὰ τὴν παντρευθῇ. Ἐν τῷ μεταξύ ἐρχονται στὴν Ἀθήνα ὁ Γιάγκος μὲ τὴν μητέρα του. Συναντῶνται μὲ τὴν Λούλα καὶ ἕνας ἀγνὸς ἔρωτας, γεννιέται στὶς καρδιές των. Ἡ κ. Φρόντης ζητεῖ ἀπ' τὸν πατέρα της Λούλας τὸ χέρι της κόρης της, γιὰ τὸ γιό της, ἄλλ' ἐκείνος ἀνέχεται. Τὴν ἱδια ἀρνήση ἀντιτάσσει ὁ πατέρας τῆς Λούλας καὶ στὸν Γιάγκο, ὅταν πῆγε ὁ Γιάγκος στὴν Χαλκίδα νὰ ζητήσει τὴν νύφη. Ὁ Γιάγκος τώρα ἐπιστρέφει στὴν Ἀθήνα.

18ον

ΚΑΙ μὲ μιὰ ἀποφασιστικότητά, σὰν νὰ δινε ἀπάντηση σὲ κάποιον, σιγοψιθυρίζει:
—Θὰ γίνῃ γυναίκα μου. Θὰ τὴν πάρω κρυφὰ ἀπ' ὅλους!
Καὶ τὸ σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς τοῦ τρένου, πού διασίζει μὲ θορύβου τὸν ὁμορφὸ ἀττικὸν κάμπο, δὲν τοῦ φαίνεται πιά στριγγιλιάρικο, πένθιμο, μὰ χαρούμενο, σὰν νὰ παρηγορῇ καὶ αὐτὸ τὴ μεγάλη ἀπόφασή του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

"Αν καὶ δὲν εἶχε καμιὰ ἐλπίδα ἡ Λούλα, ὅτι ἡ συνάντησή τοῦ ἀγαπημένου της μὲ τὸν πατέρα της θὰ ἐφύγετο ἀποτέλεσμα, μολαταῦτα ἐπε-

ρίμενε μὲ ἀγωνία τὸ γυρισμὸ τοῦ Γιάγκου ἀπὸ τὴ Χαλκίδα. Δὲν ἐτόλμοσε βέβαια, διακριτικῇ καὶ ντροπαλῇ, ὅπως ἦταν, νὰ πῇ τίποτε στὴν Ζοζώ, ἡ φίλη της ὅμως τῆς τὸ ἐθύμιζε μόνη της τὸ βράδυ, ἐνῶ ἀνέβαιναν στὸν κοιτῶνα τοῦ οἰκοτροφείου.

—Αὐριο θὰ περάσω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ κ. Γιάγκου, τῆς ἐμυρμούρισε στὸ αὐτί ἡ Ζοζώ, γιὰ νὰ ἰδῶ, ἂν ἐγύρισε ἀπὸ τὴ Χαλκίδα.

Ἡ Λούλα ἐκούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι.

—Δὲν εἶπαμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἰσαι ἀπασιγδοῦξη; ἐπρόσθεσε ἡ Ζοζώ γελαστά.

Παράξενα ὀνείρα ἐτάραξαν τὴ νύχτα ἐκείνη τὸν ὕπνο τῆς Λούλας. Κάθε τόσο ἐπεταγόταν στὸ κρεβάτι της ἐκφρασμένη καὶ ἡ καρδιά της ἐκτύπησε δυνατὰ καὶ γρήγορα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ πεταχθῇ μέσα ἀπὸ τὸ πονεμένο στήθος της. Μιὰ μαυροντυμένη γυναίκα, μὲ πρόσωπο σὰν τοῦ πεθαμένου καὶ μὲ μάτια σὰν χαμένα μέσα στὰ κοιτώματά των, ἔβλεπε ἀδιάκοπα μπροστὰ της, μόλις ἐκλείνε τὰ μάτια της ἡ Λούλα. Κι' ὅταν σ' ἕναν ἀνηφορικὸ καὶ γεμάτον ἀπὸ κακοτοπιὲς δρόμο πού ὀνειρευόταν ὅτι ἐπεριπατοῦσε ἡ Λούλα, ἐξήγησε ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ γυναίκα καὶ τῆς δώση νὰ πῇ λίγο νερὸ ἀπὸ τὸ σταμνὶ πού ἐκράτοσε ἐπάνω στὸν ὦμο της, ἡ παράξενη γυναίκα τῆς ἀνήχηκε. Φοβισμένη, ξύπνησε τότε ἡ Λούλα...

...Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ζοζώ βοήκε καὶρο νὰ πᾶσιν τὸ γραφεῖο τοῦ Γιάγκου. Ὁ νέος τὴν ἐδέχθηκε μὲ πολλὴν εὐγένεια, μὰ ἀπὸ τὴν ἐκφρασὴ τοῦ ἡ Ζοζώ κατάλαβε ὅτι τὸ ἀπόροπτο ταξίδι τοῦ στὴ Χαλκίδα δὲν εἶχε φέρεῖ τ' ἀποτελέσματα πού ἐπερίμενε.

—Λοιπόν, τί λέει ὁ σκληρόκαρδος μπαμπάς; τὸν ρώτησε ἡ Ζοζώ μὲ τὴν εὐθυμὴ ἀφέλειά της.

—Ἀμετάπειστος, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ Γιάγκος.

—Καὶ ὁ λόγος;

—Αὐτὸς πού εἶπε καὶ στὴ μητέρα μου, ὅταν ἦταν ἐδῶ.

—Περίεργο, ἐμυρμούρισε ἡ Ζοζώ.

Ὁ Γιάγκος ἀπέφυγε νὰ τῆς πῇ ὅσα εἶχαν λεχθῇ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατέρα της ἀγαπημένης του. Ὅτε κἀν ὕπαινυμὸ δὲν τῆς ἔκανε γιὰ τίς διαδόσεις εἰς βάρος του, ὅτι συζῶσε στὸ Παρίσι μὲ ἄλλη γυναίκα, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε ἀποκτήσει καὶ παιδί. Δὲν ἤξευρε, ἄλλωστε, ἂν ἡ συκοφαντία αὐτὴ ἦταν ἐπινόηση τοῦ κ. Στεφάνου γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὸν γάμο. ἢ, ἂν πραγματικὰ ὁ πατέρας τῆς Λούλας τὴν εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὰ φθονερὰ στόματα ἄλλων, ἐχθρῶν τοῦ Γιάγκου.

Ἐσθονικά, ἡ Ζοζώ τὸν ρώτησε:

ΜΙΑ ἀληθινὴ
ἱστορία

ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΣΑΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ὑπὸ

ΑΔ. ΠΑΠΑΔΗΜΗ

—Καὶ τώρα, τί σκέπτεσθε νὰ κά-
νετε;

Ὁ Γιάγκος τὴν ἐκύτταξε κατὰ-
ματα.

Ἐπειτα τῆς ἀποκρίθηκε μὲ μιὰ
ἀργὴ φωνὴ καὶ τονίζοντας τὴν κάθε
λέξη:

—Θὰ κάμω ἐκεῖνο πού μοῦ ὑπαγο-
ρεῖται ἡ καρδιά μου!

Μὲ μιὰ παδιάστικη ἀφέλεια, ἡ
Ζοζώ καὶ σὰν νὰ ἐγνωρίζονταν ἀπὸ
καὶρο μὲ τὸν Γιάγκο καὶ εἶχε ἀπο-
κτήσει μαζί του οἰκειότητα, ἐσηκώ-
θηκε ἀπὸ τὸ κάθισμα πού τῆς εἶχε
δώσει ὁ νέος καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέ-
ρι της, τοῦ ἐφώνησε:

—Σὰς συγχαίρω μὲ ὅλη μου τὴν
καρδιά!

Μὰ ἡ ὕψη τοῦ Γιάγκου ἐσκιάσθη-
κε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ ἕνα σύννεφο
μελαγχολίας. Δὲν μπορούσε ἀκόμη
νὰ ξεύρῃ πῶς θὰ ἐπραγματοποιούσε
τὴ μεγάλη ἀπόφασή πού εἶχε πάρει
καὶ ἂν ἡ Λούλα πού ἦταν μιὰ ἀγνή
κοπέλλα, θὰ ἐδέχετο νὰ γίνῃ γυναί-
κα του, χωρὶς τὴ συγκατάθεσή τοῦ
πατέρα της.

—ΕΙΡ—

Ἡ χαρά, ὅμως, μὲ τὴν ὁποίαν ἡ
Ζοζώ ἐχαίρετο τὴν ἀπόφασή του,
τοῦ ἔδωσε θάρρος. Καὶ σὲ μιὰ στιγ-
μή, ἐνῶ ἡ φίλη τῆς ἀγαπημένης του,
ἐγκακῆσε ἀντικρὺ τοῦ στὸ γρα-
φεῖο του, τῆς εἶπε μὲ μιὰ σταθερὴ
φωνή:

—Θὰ σὰς ἐμπιστευθῶ σὰν νὰ μι-
λοῦσα σὲ μιὰ ἀδελφή μου, τὸ σχέ-
διό μου. Δὲ θὰ πῆτε ἀκόμη τίποτε
στὴν δεσποινίδα Λούλα. Θέλω, ὅμως,
ν' ἀκούσω τὴ γνώμη σας γι' αὐτό.
Πάντως, σὰς ξαναλέω, ὅτι ἡ ἀπόφα-
σή μου εἶναι νὰ κάνω ὅπωςδήποτε
γυναίκα μου τὴν δεσποινίδα Λούλα,
ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι, ὅπως καὶ σεῖς, ἐ-
πεισθήκατε, καὶ ἡ δική της ἐπιθυ-
μία.

Ἐμεῖς λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς
ὁ Γιάγκος, σὰν νὰ ἐδίσταζε κι' ἐ-
πειτα ἐξηκολούθησε:

—Ἡ δεσποινὶς Λούλα εἶναι πιά σὲ

μιὰ ἡλικία, ὅπου μπορεῖ ν' ἀποφασί-
σῃ κάτι, πού θεωρεῖ γιὰ εὐτυχία
της. Βέβαια, εἶναι προτιμώτερο ὁ
γάμος νὰ γίνῃ μὲ τὴν θέληση τοῦ
πατέρα της — καὶ λέω τοῦ πατέρα
της, γιὰτὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ μητέ-
ρα της δὲν τὸν ἀποκροῦει — ἀλλ' ἀ-
φοῦ ὁ μπαμπάς της εἶναι θύμα, ὅπως
κατάλαβα κακῶν εἰσηγήσεων, πρέ-
πει νὰ ὑπερηθίσωμὲ τὸ ἐμπόδιο αὐ-
τό. Πολλοὶ ἔχουν τὴν ἰδέα ὅτι ὅχι
σπάνια, οἱ γάμοι ἀπὸ ἔρωτα τελειώ-
νουν πολὺ ἀσχημα. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὴ
γνώμη αὐτή, Ζοζώ. Καὶ δὲν τὴν ἔχω,
γιὰτὶ πιστεύω ὅτι ὁ ἀληθινός, ὁ με-
γάλος, ὁ δυνατὸς ἔρωτας γεννιέται
μέσα στὶς καρδιὲς ἀπὸ τὴν ἀμοιβαία
ἐκτίμηση, ἀπὸ τὴν βαθεῖα, τὴ μεγάλη
ἐκτίμηση. Μὴ μοῦ πῆτε ἐκεῖνο πού
λένε συνήθως ὅτι ὁ γάμος εἶναι ὁ
τάφος τοῦ ἔρωτος. Ὅχι, δὲν εἶναι ὁ
τάφος τοῦ ἔρωτος, ὅταν δυὸ ὑπάρ-
ξεις ἀγαπῶνται ἀληθινὰ καὶ δὲν εἶ-
ναι θύματα μιᾶς στιγματίας παρα-
φοράς, ὅταν κανένας σύννεφο δὲν σκι-
άζῃ ἐξ αἰτίας τῶν τῶν εὐτυχία των,
ἀλλὰ ξέρουν νὰ νικοῦνε κάθε ἐμπό-
διο, ξέρουν ν' ἀντικρύζουν, μὲ τὴν ἀ-
παραίτητη ψυχραιμία, κάθε ἐναντι-
τιότητα τῆς ζωῆς.

—Ἐχετε δίκην, τοῦ εἶπε ἡ Ζοζώ.
Τὸ βλέμμα της, πού ἦταν συνήθως
εὐθυμο, εἰλικρινές, ἀνυπόκριτο, ἐσκί-
άσθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ ἕνα σύν-
νεφο λύπης. Ἡ φίλη τῆς Λούλας συλ-
λογιζόταν, ἀκούοντας τὰ ἀποφασί-
στικά καὶ θαρραλέα αὐτὰ λόγια ὅτι
δὲν τὴν εἶχε ἀγαπήσει κανένας ἔως
τότε, δὲν τῆς εἶχε μιλήσει μὲ τὴν εἰ-
λικρίνεια αὐτή. Γιὰ μιὰ στιγμή τῆς
ἤλθαν δάκρυα. Μὰ ἐπνίξε τὸν πόνο
της, ὅπως τὸν πνίγουν πολλές φορὲς
ὅλα ἐκεῖνα τὰ πλάσματα πού ἡ μοί-
ρα στάθηκε γι' αὐτὰ μιὰ φθονερὴ
μητρὶς!

Ἐξυπνὴ, ἐξ ἄλλου, ὅπως ἦταν ἡ
Ζοζώ, κατάλαβε πού ἤθελε νὰ κατα-
λήξῃ ὁ Γιάγκος. Μάντευε ὅτι ἡ με-
γάλη ἀπόφασή πού εἶχε πάρει, ἦταν
ὁ μυστικός, γιὰ ἕνα διάστημα, ἴσως,
γάμος. Καὶ ἀναρωτιόταν, ἂν θὰ ἐ-
δέχονταν τὴ λύση αὐτὴ ἡ Λούλα.

—Λοιπόν, τί θέλετε νὰ τῆς πῶ; τὸν
ξαναρώτησε.

—Δὲν θὰ τῆς κρύψετε ὅτι ὁ πατέ-
ρας της ἀρνήθηκε ἀπολύτως. Εἶναι
φανερό ὅτι τὰ φθονερὰ στόματα ἐχ-
θρῶν, μὲ τὴ φαρμακερὴ πνοή των,
τὸν ἔχουν δηλητηριάσει. Μὰ θὰ τῆς
πῆτε ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ
πραγματοποιήσω πολὺ γρήγορα τὸ
δουερό μας. Τὸ πῶς θὰ τὸ πραγμα-
τοποιήσω, δὲν θὰ ἀρνήσῃ νὰ τὸ μά-
θῃ... Καὶ τώρα, δὲν θὰ μὲ παρεξη-
γήσετε, δεσποινὶς Ζοζώ, ἂν σὰς δώ-
σω κατὶ.

—Τὸ ξεύρετε πολὺ καλά ὅτι δὲν
σὰς παρεξηγῶ, τοῦ ἀπήντησε ἡ φίλη
τῆς Λούλας.

Ὁ Γιάγκος ἀνοίξε τὸ συρτάρι τοῦ
γραφείου του κι' ἔβγαλε μέσα ἀπ'
αὐτὸ τὸ μπουκετάκι τοῦς μενεξέδες
— μαρμαμένο σχεδὸν πιά — πού τοῦ
εἶχε δώσει ἡ ἀδελφὴ τῆς Λούλας, ἡ
Βιργινία, ὅταν συναντήθηκαν στὴ
Γέφυρα.

—Ἡ τύχη, εἶπε, τάφερε νὰ συναν-
τήσω στὴν πύλινθιμὴ μου στιγμή,
τὴν ἀδελφούλα τῆς δεσποινίδος Λού-
λας. Μοῦ ἔδωσε αὐτὰ τὰ λουλουδά-
κια γιὰ νὰ τῆς τὰ δώσω. Δὲν ξεύρει
βέβαια, πῶς μοῦ εἶναι ἀπνηγορευμέ-
νο νὰ τὴν ἰδῶ. Τὰ λουλουδάκια αὐ-
τὰ πού μὲ συντρόφευαν στὸ ταξίδι
μου, σὰς παρακαλῶ νὰ τῆς τὰ δώ-
σετε μαζί μ' αὐτό.

Καὶ ὁ Γιάγκος ἔδωσε πάλι ἕνα γα-
λάζιο κλειστὸ φάκελλο στὴ Ζοζώ. Ἡ
φίλη τῆς Λούλας ἐσηκώθηκε ἐν τῷ

μεταξὺ, τὸν ἐχαίρετο κι' ἐφυγε.
Εὐτυχῶς γι' αὐτήν, τὸ γραφεῖο τοῦ
ἀγαπημένου τῆς Λούλας εἶχε χωρι-
στῇ εἰσοδο ἀπὸ τὸν μεγάλο διάδρο-
μο κι' εἴτσι δὲν τὴν ἔβλεπαν οἱ ἄλλοι
ὑπάλληλοι, ἂν καὶ ὁ Γιάγκος εἶχε πῇ
ὅτι ἦταν συγγενὴς του, γιὰ νὰ ἰ-
παρεξηγήσουν τίς ἐπισκέψεις της.

Μὲ τὴ λαχτάρα μιᾶς πονεμένης
καρδιάς, ἐδίδασκε ἡ Λούλα τὸ γράμ-
μα τοῦ Γιάγκου, κρυφὰ καὶ φοβισμέ-
να, μὴ τυχὸν τὴν ἰδῇ κανεὶς:

Ἡ ἐλπίδα δὲν ἔδωσε στὴν καρδιά
μου, τῆς ἔγραψε ὁ εὐγενικός νέος. Τὰ
ἐμπόδια, πού σηκώνει γύρω μας ἀσπλά-
χνα ἡ σκληρὴ μοῖρα, νοιώθω τὸν ἑαυτό
μου ἄξιο, νὰ τὰ νικήσῃ. Ἴσως δὲ θάπρε-
πε νὰ ἐναντιωθῶμὲ στὴ θέληση ἐνός
πατέρα. Μὰ ὅταν συλλογίζομαι, πῶς ὁ
πατέρας σας εἶναι θύμα κακῶν ἀνθρώπων
πού αἰσθάνονται μιὰ παράξενη χαρὰ κά-
θε φορὰ, ὅπου προσπαθοῦνε νὰ συντρι-
ψουν μιὰ εὐτυχία, τότε βλέπω ὅτι ἐ-

— Θὰ κάμω ἐκεῖνο πού μοῦ ὑπαγορεύει ἡ καρδιά μου.

νας δρόμος μὰς μένει ν' ἀκολουθήσουμε:
Ὁ δρόμος, πού ὀδηγεῖ στὴν εὐτυχία.
Σπαράζει ἡ καρδιά μου, σὰν συλλογιζο-
μαι ὅτι μπορῶ νὰ χάσω γιὰ πάντα τὴ
μόνη γυναίκα, πού ἀγάπησα, στὴ ζωὴ
μου. Θὰ ἦταν γιὰ μένα φοβερό, ἂν δὲν
ξανάκουα τὴ μουσικὴ τῆς φωνῆς σας,
ἂν ἔμεναν γιὰ πάντα γιὰ μένα τὰ χεῖλη
σας κλειστά, σὰν τὸ μπουκετάκι τοῦ ρό-
δου. Δόστε μου θάρρος, στίς κρίσεις αὐ-
τὲς στιγμὲς. Σκορπίστε, μὲ δυὸ λόγια
σας, βάλσαμο παρηγορίας, στὴ φτωχὴ
μου καρδιά. Διώχτε τίς μαύρες πεταλού-
δες, πού φτερουγίζουν στὴ σκέψη μου.
Βεβαιώστε με, ἂν καὶ σεῖς θελετε νὰ ἰ-
δῆτε τὸ ὄνειρό μας νὰ πραγματοποιηθῇ,
τὸ γρηγορώτερο, ὅτι δὲ θὰ διατάσσει, νὰ
μὲ ἀκολουθήσετε, στὸ δρόμο πού φέρνει
στὴν εὐτυχία δυὸ καρδιὲς πού ἀγαπῇ-
θηκαν ἀγνά.

Γέμισαν πάλι ἀπὸ δάκρυα τὰ μά-
τια τῆς πονεμένης Λούλας, σὰν ἐδίδ-
ασκε καὶ ξαναδίδασκε τὸ γράμμα
τοῦ ἀγαπημένου της. Ἐπειτα, γρή-
γορα-γρήγορα, κρυφὰ καὶ φοβισμέ-
να, ἐπῆρε ἕνα κομμάτι χαρτί κι' ἔ-
γραψε, ἐνῶ τὸ χέρι της ἔτρεμε ἀπὸ
τὴ συγκίνηση:

«Θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινὴς μαζί σας,
γιὰτὶ ἔως τώρα δὲν φέρθηκα παρὰ μόνο
μὲ εἰλικρίνεια, στοὺς δικούς μου, στίς

φίλες μου. Εἶν' ἀλήθεια λοιπόν, ὅτι βλέ-
πω νὰ ἐρθῶνται μπροστὰ μου, κάθε φο-
ρὰ, ὅπου θὰ σὰς φέρω στὴ σκέψη μου,
βλέπω τὴ μορφή τοῦ πατέρα μου, ἡ
γριωπὴ καὶ ἀπειλητικὴ. Καὶ νομίζω, πῶς
ἀκούω τὰ λόγια του: «Δὲν ἔχεις δικαί-
ωμα γὰ τὸν ἀγαπήσεις, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι
ἡ ἐπιθυμία μου. Μὰ, ἀλλοίμονο, δὲν μπο-
ρῶ νὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμία του,
γιὰτὶ αὐτὸ ἐσπερνᾷ τις δυνάμεις μου,
μὲ κάνει ἀφάνταστα δυστυχισμένη, μὲ
κάνει νὰ πονῶ καὶ νὰ συλλογίζομαι, πῶς
ἡ ζωὴ εἶναι μάταιη γιὰ μένα. Τίς νύχτες
ὀνειρεύομαι τὴν μορφή τοῦ πατέρα μου
νὰ μὲ καταριέται, νὰ καταριέται τὴν εὐ-
τυχία μας. Μὰ σὰν ξυπνῶ τρομαγμένη,
τότε ἡ μόνη μου παρηγορία εἶναι νὰ συλ-
λογίζομαι, πῶς μιὰ μέρα θὰ καταλάβῃ,
ὅτι καμιὰ δύναμη δὲν μπορεῖ νὰ μὰς
χωρίσῃ. Ναι, τὸ χέρι μου δὲν διστάζει
νὰ σὰς γράψῃ τώρα, ὅτι ἡ μόνη παρη-
γορία, στὴ βασανισμένη ζωὴ, πού περνῶ

μακριὰ ἀπὸ τοὺς δικούς μου, σ' ἕνα πε-
ριβάλλον ξένο, εἶναι ἡ ἀγάπη μας».

—ΕΙΡ—

Μιὰ μεγάλη ἀνακούφιση, σὰν νὰ
ἐλύθησαν ἐξοφικά οἱ ταναῖες πού
ἐσφίγγαν τὸ στήθος της, αἰσθάνθη-
κε ἡ Λούλα, ὅταν ἐκλείσει σ' ἕνα ἀ-
πλὸ ἄσπρο φάκελλο τὸ γράμμα τοῦ
ἀγαπημένου της. Γιὰ μιὰ στιγμή ἐ-
δίστασε, ἂν ἔπρεπε νὰ τὸ δώσῃ στὴ
Ζοζώ νὰ τὸ πῇ. Ἐπειτα ὅμως, ὅταν
ἐσκέφθηκε πῶς δὲν εἶχε κανένα λό-
γο νὰ διστάσῃ, γιὰτὶ ἡ φίλη τῆς ἦ-
ταν πάντα πρόθυμη νὰ τὴ βοηθήσῃ
στὶς δυσκόλες αὐτὲς στιγμὲς ἀπε-
φάσισε νὰ δώσῃ τὸ γράμμα στὴ Ζο-
ζώ. Μὰ πάλαιον, μέσα στὴν πονεμέ-
νη καρδιά της, δυὸ αἰσθήματα, λές
καὶ ἀκούε δυὸ φωνὲς νὰ τῆς λέγε:
«Δὲν πρέπει νὰ πικραίνῃς τὸν πα-
τέρα σου!»

Ἡ ἄλλη φωνὴ τῆς ἔλεγε:
«Δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ φύγῃς
μακριὰ ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο πού σ' ἀ-
γαπᾷ μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς καρδιάς
του. Ἡ εὐτυχία μιὰ φορὰ ἐρχεται
κοντὰ μας. Ἄν δὲν σταθοῦμε ἀξίω
νὰ τὴν κρατήσωμε, τότε ἡ ζωὴ γίνε-
ται τυραννικὴ. Μὴ διώχνῃς τὴν ἀ-
γάπην σου πού εἶναι μεθυστικὴ σὰν
μιὰ μουσική, γεμάτη μελωδία κι'
εὐωδία σὺν τῷ ἀνοξιότατο λου-
λούδι».

Καὶ ἡ Λούλα, μπροστὰ στὴν πύλη

αυτή, που εγινόταν μέσα της, ξεφύζε το γράμμα του αγαπημένου της στο κρινόπλαστο χέρι της και τα χείλη της έμουρμούριζαν, σαν ν' άπαντούσαν στις δυο παράξενες, στις δυο άλαλες αυτές φωνές:

«Άς γίνη ό,τι είναι γραφτό!»

—□□—

Ένω η Λούλα άκολουθούσε μοιραία το δρόμο της καρδιάς της, η Μιμή, η προδοτήρα φίλη της, που από συμφύρον έδαταίωσε τον γάμο της Λούλας με τον Άγγελο, όταν άκόμη ήταν στη Χαλκίδα, άκολουθούσε, με γρήγορο βήμα, το δρόμο που της υπαγορεύανε τα φιλόδοξα όνειρά της, το δρόμο της άμαρτίας. Δεν συλλογιζόταν καθόλου, δεν άνησυχούσε η Μιμή, αν μία ήμερα θα έφθαναν όλ' αυτά στ' αυτιά του άνδρός της, γιατί ήξευρε αυτή που ύπερφηανευόταν για την τρελή γοητεία που έσκορπούσε γύρω της, ότι άμέσως θα ήταν άξια να τον μεταχειρισθί σαν τα παιχνιδάκια που δίνουν στα μικρά παιδιά. Έν τω μεταξύ, έπεριμενε άνυπόμονα να πραγματοποιηθί η ύπόσχεση που της είχε δώσει ο κ. Θεοφάνης. Νά της φέρη την προαγμένη του άνδρός της. Και νά, δεν έπέρασαν παρά δυο ήμέρες μόνο, όταν η Μιμή, μόλις έφυγε το πρωί της τρίτης ήμέρας ο άνδρας της για το γραφείο του, έδέχθηκε την έπίσκεψη ενός μικρού λουστράκου. Ο μικρός έζήτησε τη Μιμή από τη δουλειά που του άνοιξε. Καί όταν έκείνη παρυσιάστηκε, της είπε, δίνοντας ένα φακελλάκι μυλλιέτου:

—Μου το έδωσε ο εξαδέλφος σας, για τον άνδρα σας.

Η Μιμή κατάλαβε πώς ήταν από τον κ. Θεοφάνη. Καί το κατάλαβε από τον τρόπο που είχε δασκαλέψει έκείνο το λουστράκο, για να μη τυχόν γίνη καμμία παρεξήγηση και ύποπτευθί κανείς τίποτε.

Γρήγορα - γρήγορα ξαναγύρισε στην μικρή τουαλέττα της και άνοιξε άνυπόμονα το φακελλάκι. Ο κ. Θεοφάνης της έγραφε:

«Θά παραδεχθίτε, ότι το προχθεσινό μάθημα, που μου έδωσατε ήταν πολύ σκληρό. Για να επανορθώσετε λοιπόν το μικρό σφάλμα σας, πρέπει να φανήτε γενναίωσχη. Μή διστάσετε γι' αυτό, που θα σας προτείνω. Διστάζουν μόνο οι άρραίες εκείνες γυναίκες, που δεν έχουν εμπιστοσύνη στον έαυτό των και φοβούνται μή τυχόν πασaruθούν. Θά σας περιμένω λοιπόν, αύριο το άπόγευμα, από τις 5, στην όδον Τ... άριθ... Είναι μία μικρή παρόδος στο Κολωνάκι. Δεν έχετε φόβο να σας ιδί κανείς. Έγχαρει έξ' άλλου στην πόρτα της μικρής, αυτής μονοκατοικίας μία έπιγραφή που σας άσφαλίξει από κάθε παρεξήγηση. Είναι η έπιγραφή του πρώην νοϊάκη, που είχε την άντιπροσωπεία καλλοντικών και άρωμάτων. Τί φυσικώτερο λοιπόν, από την παρουσία μιας θαλακτικής κυρίας σ' ένα τέτοιο γραφείο. Έχετε το λόγο της τιμής μου, ότι δεν πρόκειται να μάς ένοχλήση κανείς εκεί. Άν δεν έλθετε, σημαίνει ότι οι φιλικές μας σχέσεις έχουν βασιική όριστική πιά».

Στριμωγμένα, ψιλογραμμένα, για να τή χωρέσει το μυλλιέτο, μά από ένα βιαστικό και παραγμένο χέρι, ήταν γραμμένα τα λόγια αυτά. Καί αφού η Μιμή τή εδιάβασε για δεύ

τερη φορά, έπειτα έμουρμούρισε:

—Μ' εκθιάζει το τέρας! Χωρίς άλλο, εκεί θα είναι η γκαρσονιέρα του και μεταχειρίζεται το τέχνασμα της έπιγραφής για την άντιπροσωπεία των καλλοντικών ειδών, για να ρίχνει στάχτη στα μάτια των άφελών.

Η Μιμή έρριξε μία ματιά στο καινούργιο φόρεμα της από βελούδο, που είχε το χρώμα της βιάλας και ήταν άπλωμένο επάνω στο κρεβάτι, έπειτα κύτταξε τα κουκλίστικα σκαρπίνια της, που ήταν πλάι στις ψηλές κουμπωτές μπότες, οι όποιες συνθηζόνταν έκείνη την έποχη και σαν να άπαντούσε σε κάποιον, σιγοείπε:

—Θά του άποδείξω πώς μία γυναίκα που έχει τη δύνημη να ύποτάσσει έναν άνδρα, δεν φοβάται, όπου κι αν βρεθί, μαζί του! Θά πάω αύριο στις βρενί, εκεί που μου γράφει!

Τόν έδικαιολογούσεν έξ' άλλου η Μιμή τον κ. Θεοφάνη, γιατί άπέφευγεν έκείνος να συναντηθόν στο σπίτι της, αφού το σπίτι της Μιμής, έπειτα από τη μικρή έκείνη σκηνή, ήταν γι' αυτόν έχθρικό έδαφος...

—□□—

Τό μεσημέρι της άλλης ήμέρας ο Άγγελος, όταν έκάθισαν στο τραπέζι, είπε στη γυναίκα του:

—Ο κ. Θεοφάνης μου άνέθεσε μία έκτακτη ύπηρεσία. Θά κατεβώ στο ύποκατάστημα του Πειραιώς το άπόγευμα. Γι' αυτό, μην έλθεις στην Τράπεζα να με πάρεις, γιατί δεν ξεύρω τί ώρα θά γυρίσω από τον Πειραιά. Έίσως άργήσω. Η ύπηρεσία αυτή είναι έμπιστευτικής φύσεως, άλλωστε.

Η Μιμή κατάλαβε πώς ο κ. Θεοφάνης ελάβαινε όλα τα μέτρα, βέβαιος ότι έτσι όπως είχε οργανώσει το ραντεβού αυτό, θά έπήγαινε έκείνη. Καί άτάραχη, άπληντησε στον άνδρα της:

—Θά πάω σε μία φίλη μου στο Κολωνάκι το άπόγευμα. Έχει καιρό που μάς έκανε έπίσκεψη και δεν έπληγα.

—Μην άργήσης το βράδυ, είπε ο Άγγελος άνυπόπτος.

Η Μιμή χαμογέλασε. Καί το χαμόγελό της ήταν χάδι για τον Άγγελο και τον εξαίλιε σαν ένα ήδονικό, δυνατό άρωμα. Η τωφή άνάπη του γι' αυτήν, η αγάπη που πολλές φορές του ξεπνοούσε τη ζήλεια, τον έκανε να μη πονηρεύεται καθόλου. Καί όταν τό ίδιο έκείνο άπόγευμα, που η Μιμή θά έπήγαινε στη γκαρσονιέρα του κ. Θεοφάνη, άκολουθώντας το δρόμο της άμαρτίας, τον συνέβγαλε, όπως πάντα, ως την πόρ

τα, την ώρα που ο Άγγελος έφευγε για το γραφείο του και άλλαξαν το τυπικό φιλή ή Μιμή του είπε, σοβαρά αυτή τη φορά:

—Νομίζω ότι ο κ. Θεοφάνης σε πήρε ύπό την προστασία του. Καί πρέπει να του ζητήσωμε την προαγωγή σου...

—Δεν είναι καιρός άκόμη, της άποκρίθηκε ο Άγγελος.

—Άν ντρέιτεσαι να του τή πής σύ, θά του τή πώ έγώ τώρα, όπου έγνωρισθήκαμε, έπρόσθεσε, με τό ίδιο άδιάφορο ύφος ή Μιμή.

—Άφισε, θά σκεφθώμε, τί πρέπει να γίνη.

Καί ο Άγγελος κατέβηκε άνυπόπτος τη μαρμαρίνη σκάλα, ένω η Μιμή έγύρισε στην τουαλέττα της για να στολισθί, για το πρώτο ραντεβού της άπιστίας. Καί για τό παραστράτημά της αυτό δεν μετανοούσε καθόλου. Οι τρελλές φιλοδοξίες της, να ζήση τη μεγάλη ζωή που έλαχταρούσε, την έκαναν να μη μετανόη, γιατί έπρόδινε τον άνδρα της...

Έστάθηκε με τό ρόδινο κορσάζ μπροστά στον καθρέπτη της ντουλάπας κι' άρχισε να στολίζεται. Έπαρφούμαρε πρώτα το λαιμό της μ' ένα λεπτό, μεθυστικό άρωμα κι' έπειτα άρχισε να πουδράρεται. Έστερα έλυσε τα μακρυά μαλλιά της και οι βόστρυχοι των σκορπίσθηκαν, με κυματισμούς, στους γυμνούς ώμους της. Σε μία στιγμή, σαν θά εθαύμαζε κι' η ίδια τον έαυτό της, τό άγαλματένιο κορμί της, που άποτυπωνόταν μέσα στο κρύσταλλο, έστάθηκε άκίνητη. Έπειτα ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη της, σαν ροδόφυλλα, που άνοίγουν.

Η μαργαριταρένια σειρά των δοντιών έπρόβαλε. Μία λάμψη άκτινοβόλησε στις κόρες των ματιών της. Καί στην παραμικρή πτυχή του κυματισμού του λαξευτού κορμιού της, ήταν σκορπισμένη η όμορφιά, η ένοχη όμορφιά, έκείνη που προκαλεί την άμαρτία.

Με τό καπέλλο, τό λοξά φορεμένο, έρριξε μία τελευταία γεμάτη φιλαρέσκεια ματιά στον καθρέπτη της ντουλάπας. Ήταν αληθινά ωραία. Κι' η όμορφιά της ήταν από έκείνες που μεθάνε τους άνδρες, σαν δυνατό, παληό κρασί. Τότε θυμήθηκε πώς είχε διαβάσει κάπου—σε κάποιο ρομάντζο— ότι στούς άνδρας που ξεύρουν ν' άπολαύσουν τη ζωή και είναι άξιοι για κάθε τρέλλα, άρέσουν δυο πράγματα: η γυναίκα και τό κρασί, μά η γυναίκα πρέπει να είναι νέα και τό κρασί παληό!

—□□—

Έέγρηκε άθόρυβα από την τουαλέττα της, έπροχώρησε στο διάδρομο κλειστά, σαν να την κυνηγούσαν κι' όταν σε λίγο βρέθηκε στο δρόμο, πήδησε στο πρώτο κλειστό άμάξι που συνήντησε. Ο άμαξάς με τό ψηλό καπέλλο, έσκυψε και τή ρώτησε ποθ θά την πήγαινε.

—Στό Κολωνάκι, του άποκρίθηκε η Μιμή.

Κι' όταν τό άμάξι έφθασε στην πλατεία τού Κολωνακίου, είπε στον άμαξά να σταθί. Τόν έπλήρωσε και κατέβηκε. Πεζή και με άδιάφορο ύφος, σαν να έπήγαινε να άνταποδώσιν έπίσκεψη σε μία φίλη της έπρωχώρησε στο δρομάκο που της είχε γράψει στο μυλλιέτο του ο προιστάμενος του άνδρός της.

—Στό Κολωνάκι, του άποκρίθηκε η Μιμή.

Κι' όταν τό άμάξι έφθασε στην πλατεία τού Κολωνακίου, είπε στον άμαξά να σταθί. Τόν έπλήρωσε και κατέβηκε. Πεζή και με άδιάφορο ύφος, σαν να έπήγαινε να άνταποδώσιν έπίσκεψη σε μία φίλη της έπρωχώρησε στο δρομάκο που της είχε γράψει στο μυλλιέτο του ο προιστάμενος του άνδρός της.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

ΣΥΛΒΙΟΥ

ΚΑΘΩΣ έβγαίνει από την έκκλησία, η Προφουρία άνταμώθηκε με την Παναή του Ξύδη.

—Καλέ Παναή μου, τί γέννηκες;

—Τί να γένω Προφουρία μου, ζώ.

—Ναί, μά δε σε έλέπω καλέ! Έσύ ηχάθηκες από τον κόσμο!

—Καί τώρα πώς ήρθα στον Ισπερινό μην τή ρωτάς. Άρρεβώνισα την κόρη μου την Άριάδνη με τον Στάμο τον μπακάλη.

Η Προφουρία στραβομούρισε γιατί ήθελε τον μπακάλη για την άνηψιά της.

—Καλορροζίκια κι' άμετάνοιωτα! είπε ξερά - ξερά.

Κ' ύστερα ρώτησε με τρόπο:

—Ήτανε προξενιά, για από αγάπη;

—Καλέ τί αγάπες μου λες Προφουρία μου! Την είδε στο σπίτι τή Ζαμφώς στον Ποδονίτη την τυρινή Κυριακή, κ' ήχασε τό νού του τό παλληκάρι. Ήρθε μοναχός του και μου την έζήτηζε. Έ, καταλαβαίνεις λοιπόν πώς ήπρεπε να κάνω τα μαλλιά μου φροκαλιά για να την έτοιμάζω σιγά - σιγά.

—Μά τί, θά τηνε στεφανωθεί γλήγορα;

—Εώλαμπρα είπαμε Προφουρία μου, για να τή κάνω τό ένα τση και ' άλλο τση.

—Έ, ή ώρα ή καλή πιά Παναή μου, να δής την Άριάδνη σου νύφη. Πάω γιατί έχω άπλωμένο φιδε στα δάκκινα και φοβούμαι τί γάτα. Τό νύ φήνω και φαριστιέμαι.

Η Παναή άπόρησε:

—Μά φιδε με τό κιγμά ψήνεις χριστιανή μου σαρκοστιάτικο.

—Τί λες καλέ; Με τό κιγμά; Ή μαρτον Παναίτα μου! Καλ' έγώ κάνω ούλη τη σαρκοστή με νερόθραστα και μοναχά τση Κυριακής και τα Σάββατα κατελώ τό λάδι.

—Άμ' τότες τό φιδε τί τότε θές;

—Τόνε κάνω ταχινόσουπα. Νά τότε φας και να γυρεύς κι' άλλο!

Με κάποια κούραση είπεν ή Παναή:

—Νά σοφ πώ Προφουρία, έγώ δεν μπορώ να κάνω ούλη τη σαρκοστή. Νηστεύω τση Τετράδες και Παρασκευές μονάχα.

Διαμαρτυρήθηκε ή Προφουρία.

—Αί όχι. Τή Μεγάλη Σαρκοστή και τό Δεκαπεντάγουστο τή νηστεύω πάντα.

Έτσι τώθρα από τή μάννα μου κ' έτσι τό κάνω. Τρίμερο τήν πρώτη έδομάδα τση σαρκοστής και νερόθραστο πάντα. Καλέ τί ψυχή θά δώσωμε στο Θεό, αν δεν νηστεύωμε νοικοκυράδες γυναίκες!

—Άλλες είναι οι άμαρτίες!... τόλμησε να πη ή Παναή.

—Καί τ' άλλα τή κάνωμε. Τό λοι

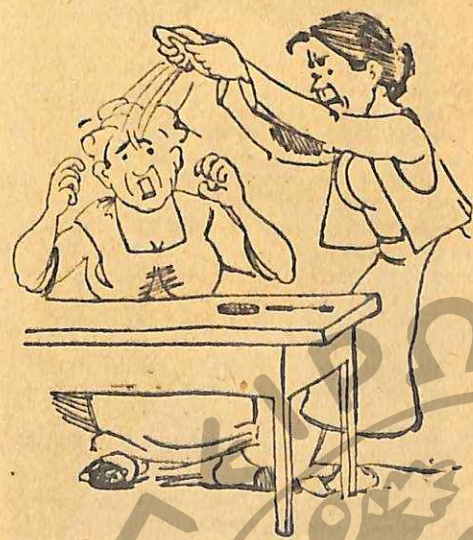
ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΑΝΟΙΚΙΟΜΩ

πόν άς μην τρώμε, μπάρε μου, κρέας αυτές τση μέρες.

—Κάνε όπως ξέρεις Προφουρία μου. Μπαρντόν κι' όλας που μιλώ έτσι και κολάζομαι.

Έφυγε ή Παναή κ' ή Προφουρία γύρισε σπίτι συλλογισμένη. Άκούς έκεί ο μπακάλης ο Στάμος που τονέ λογάριζε για την άνηψιά της να πάρη την κόρη της Παναής! Τά είπε στη Σουλτάνα την κόρη της κι' έκείνη με την καλωσύνη που την χαρακτηρίζει είπε σιγά:

—Έ, τί να κάνωμε μαμά. Δεν ήτανε τυχερό να τότεν πάρη ή Έθαν

—Νά! Λούσου με την ταχινόσουπα, λωλο-Προφουρία!...

θία, άς τότεν πάρη ή Άριάδνη, φτωχό κορίτσι είναι κι' αυτή.

—Άς είν' καλά του νονού τση τα πεσκέσια! Ός τή χτες τή μιλούσανε την Παναή τή μάννα τση με τον κουμπάρο! Θαρρείς κ' ή κόρη πώς είναι καλύτερη; Τί ξέρεις τί μάγια να κάνανε κ' οι δύο, για τότεν μπλέξουνε τό Στάμο!

Η Σουλτάνα γκρίνιασε:

—Πάμε μαμά πιά. Με τση ξένες ένοιες τώρα θά γεράσωμε;

—Δεν είναι ξένες! Η Έθανθία είναι τση συγγωρεμένης τ' αδρεφής μου κόρη και θέλω να την εολέσω να μη εολοδέρνη μέσα στα σοκάκια!

Πήρε τό θυμιατό, θύμισε όλο τό σπίτι, και ύστερα μ' ένα ποτήρι στο χέρι έγρηκε έξω.

—Πού πάς; την ρώτησε ή Σουλτάνα.

—Πάω να πάρω λίγο ταχίνι για την ταχινόσουπα μου.

Πήρε τό δρόμο κι' αντί να πάη στο μπακάλιο της γειτονιάς της, πήγε στο Στάμο.

—Έχεις ταχίνι γυιέ μου; ρώτησε.

—Πολύ όμορφο και πολύ μυρωδάτο κόνα Προφουρία.

—Βάλε μου παιδάκι μου έκατό δραμία.

Κατόπιν έρριξε μία ματιά μέσα στο κατάστημα κ' είπε:

—Ούλα σου είναι όμορφα και κιμπαρικά. Νά πάρης και μία καλή κοπέλλα, να δής καλή τύχη. Ο Θεός πιά να στή φανέρωση απ' άνάλιστη μεριά.

Ο Στάμος χαμογέλασε:

—Την ήβρα τούτση! Άρρεβωνιάστηκα με την Άριάδνη τση κόνα Παναής.

—Καλέ τί μου λές; Η ώρα ή καλή.

—Σ' άρέσει;

—Ούλα τα κορίτσια του κόσμου καλά κι' άξια είναι παιδάκι μου. Έμένα μου ξεπερισσεύει, σαν άρέσει σ' έσένα. Σου δίνουνε τίποτα μετρητά;

Ένας νέος σαν και λόγου σου πρέπει να πλερωθί με μάλαμα καλέ.

—Δέ θέλω προίκα κόνα Προφουρία.

—Καλά κάνεις. Μά να δής φυσικά.

Εί καλό το κορίτσι κι' άξιο μά... ποιος δεν έχει τα κουσούρια του παιδάκι μου! Για τή μάννα είπανε κάτι, μά ή κόρη είναι γνωστικά, έ, αν καμμία φορά λή κανένα λογάκι παραπάνω, είναι από άραθυμία. Γλωσσού δεν είναι, όχι τ' άρέσουνε τα λόγια...

—Είναι και νόστιμη κόνα Προφουρία μου.

—Καλή ναι, μονάχα ή μύτη τση κομμάτι πλατεία και τό ένα τση μάτι που άλλωορρίζει. Λένε γέλιας πώς κάτι τής πιάνει κάθε κίσηση φεγγαριού, έξω από μάς! Μά μή θέλεις, λεί ένας λόγος, τό στραβά μου ποδάρις, θέλεις τήν ίστα τση τύχη. Άντίο καλορροζίκια. Άχ! ήδισθηκες. Σούχα ένώ μία νύφη!

Έφυγε με τό ταχίνι γρήγορα άφού έχυσε τό φαρμάκι της.

Την άλλη μέρα καθώς καθόντανε στο τραπέζι με την ταχινόσουπα μπροστά της, μπαίνει μέσα ή Παναή έξω φρενών:

—Μωρή! Δεν ήντράθηκες; γρηά γυναίκα εύλαση, που νηστεύεις κιάλας, να μάς κατεβάση από τό γάϊδαρο, με τση κατηγορίες που ήκανες στο γαμπρό μου; Φτού σου λωλοπατιέρα!

Η Προφουρία χύμισε.

—Έξω παληοβρόμα!

Η άλλη άρπαξε τή σουπιέρα με την ταχινόσουπα και την περιέχυνε.

—Νά! Λούσου πατόκορφα με την ταχινόσουπα λωλο - Προφουρία για να νηστεύης πιά καλά και να χωρή

ως τα ξευγώσια άντροχωρίστρα!

σε με τόση δουλειά. Όταν δὲν μὲν εἶχε νὰ πιάσει καὶ νὰ ἀσπασθῇ με τὸν ὡραῖο ἄνθρωπο. "Όταν γύρισα ὅμως τὸ βράδυ στὸ δωμάτιό μου, κατέλαβα ὅτι ἡ μου ἔρωτομένη. Ἐγώ, ἐρωτευμένη; Πόσες φορές στὸ παρελθὸν δὲν εἶχα γελῶντας εἰς βάθος τῶν ἄλλων κοριτσιῶν, ὅταν τὰ ἄκουγα νὰ μιλοῦν γιὰ τοὺς καὶ μὲ τῆς καρδιάς των! Τίς εὐρίσκα γελῶντας ὅλες αὐτὲς τίς ἐρωτικές ιστορίες. Καὶ νὰ πὺ τὴν ἡμέρα μου καὶ ἐγὼ ξετρελλανμένη ἀπὸ ἔρωτα, ἐπειδὴ κάποιος ἄγνωστος ἄνθρωπος μὲ εἶχε εἶδε ἀπὸ πλάτος μὴ παρῆναι κατὰ, πὺ μπορούσε θανατῶσαι νὰ εἶναι καὶ ἐντελῶς τυχαία. "Εγώ, ἡ Κολέτ, ἡ τόσο σοβαρὴ καὶ θετική κοπέλλα, παραδιδύμουνα τὴν σὲ ἀναισθητοποίησης πὺ μόνον σὲ κοριτσιόπουλα τοῦ παρελθόντος θὰ ταίριαζαν. Μὴ σκεφθῶν με δασύνει ἐπίμονα καὶ δὲν μπορούσε νὰ δῇ ἀπὸ τὸ μυαλό μου: "Εβλεπα μὲ τὴν φαντασίαν μου τὸν ἐαυτό μου ἐξομολογούμενο τὸν ἔρωτά μου στὸν ἄγνωστο, καὶ τὸν ἄκουγα νὰ μὲ δεβαίνῃ ὅτι μὲ ἀγαποῦσε καὶ αὐτός...

— — —

Κάποιο βράδυ ἡ κυρία Λαμάρ μὲ εἶχε κρατήσει ἀργὰ στὸ μαγαζί, ἐπειδὴ εἶχα μὲ πολλὴ δουλειά. Καθὼς ἐτοιμαζόμουν νὰ φύγω ἐκείνη μὲ εἶπε:

— Κολέτ, θὰ μὲ κάνετε μὴ χάρι; "Αν δὲν διαζώσατε πολὺ, μπορείτε νὰ περάσετε μὴ στιγμὴ, ἀπὸ τοῦ Ρομπέρ νὰ δώσετε αὐτὸν τὸν φάκελλο; Εἶναι καὶ πολὺ δικαίωμα πὺ τὸν περιμένουν ἀπόψε. Πάρτε ἕνα ταῖ γιὰ λογαριασμὸ μου...

Δὲν ξέρω γιὰ ποῖο λόγο τὴν στιγμή ἐκείνη αἰσθάνθηκα τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀγκαλιάσω τὴν κυρία Λαμάρ καὶ νὰ τὴν φιλήσω. Κάποια προσπάθεια μὲ εἶχε ὅτι θὰ συναντούσα πάλι τὸν ἄγνωστο καὶ θὰ μὲ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλήσω. Πράγματι, δὲν εἶχα γελαστῇ. Μόλις μπήκα στὸν Ρομπέρ, βρέθηκα ἀντιμέτωπη μὲ τὸν ἄνθρωπο τῶν ὁνείρων μου.

— Καλησπέρα σας, Μαυζέλ! μὲ εἶπε ἐκείνος σὰν νὰ μιλῶσε σὲ μὴ παλὴά του γνωριμία. "Ερχεσθε ἀσφαλῶς ἐκ μέρους τῆς κυρίας Λαμάρ. Λυπῶμαι πολὺ πὺ ἔφυγε σὲ σὰς ὁ κλῆρος νὰ κάνετε τέτοια ὥρα αὐτὸν τὸν κόπο...

Ποῦ νὰ φαντασθῇ πὺς εὐτυχισμένη ἦμουν ἐκείνη τὴν στιγμή πὺ εἶχε τύχη σὲ μὴ ὁ κλῆρος!

— "Αν θέλετε—συνέχισε— περιμένετε δύο λεπτά νὰ δώσω μερικὲς ὁδηγίες, καὶ ὕστερα σὰς πάω με τὸ αὐτοκίνητό μου στὸ σπίτι σας. "Ετσι θὰ χάσετε λιγώτερον καιρό.

"Αν ἤθελα λέει; Εἶπα μερικὰ τυπικὰ λόγια καὶ λίγα λεπτά ἀργότερα καθόμουν νὰ πλῆξω τὸν μὲσα στὸ αὐτοκίνητό μου.

— Θέλετε νὰ πάμε ἐνὰ βράδυ μαζί στὸ σινεμά; μὲ ρώτησε ἔξωθεν.

Δὲν ξέρω γιὰ ποῖο λόγο ὅρμηξα τὰ λόγια τοῦ αὐτοῦ πολὺ κοινὰ. Πόσες καὶ πόσες ἄλλες δὲν θὰ εἶχα καλέσῃ ὥς τότε, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο νὰ πᾶνε μαζί του στὸ σινεμά; Ἡ ἴδια παλιὰ ἱστορία: Σινεμά, ἕνα μικρὸ ρεστοράν, λίγο χορσὶ παρὰ πάνω καὶ στὸ τέλος πρόσκλησις γιὰ τὴν γκαρσονιέρα. "Αν τοιμήσῃ τὸ ψῆφο, εἶναι καλῶς. "Αν ὄχι, τὸ ἀφίνομε καὶ πᾶμε γι' ἄλλο. Τοῦ ἀποκριθῆκα λοιπὸν μὲ τὸν ἑαυτό μου:

— "Όχι. Εὐχαριστῶ. Δὲν ἔχω καιρό.

Τὰ βράδια ἐργάζομαι στὸ σπίτι μου.

Νόμισα ὅτι ὅλα θὰ τέλειωναν πᾶ με ταῖς μου. "Αλλὰ ἔκανα λάθος. "Ο Ζάκ—ἐτσι λεγόταν— μὲ ἔγραψε. Μὲ ξανάγραψε. Μὲ ἔστειλε ἄνθη. Μὲ περίμενε πολλές φορές τὰ βράδια στὴν ἐξοδὸ τοῦ Οἴκου Λαμάρ. Καὶ στὸ τέλος, δέχτηκα τὴν πρόσκλησή του νὰ κάνουμε μαζί μὴ Κυριακάτικη ἐκδρομὴ. Ἐκεῖ γνωρίστηκα καλύτερα. Ἦταν εὐθύμος, ἐξυπνος, διασκεδαστικός, καὶ πὺ πάντων ἐξαιρετικά εὐγενικός. Δὲν μὲ ἔκανε τὸν παρῶν ὁμοιωσὶμο γιὰ ἐκεῖνο πὺ θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ κανεὶς ἀπὸ ἕναν νεὸ πὺ βρίσκεται μόνος στὴν ἐξοχὴ μὲ μίαν ἄγνωστη γιὰ. Καὶ ὥρες-ὥρες, μὲ εἶδνε τὴν ἐντύπωση συνεσταλμένου γυναισιόπαιδος. "Υστερὰ ἀπὸ τὸ φαγητό, κάναμε ἕνα μακρὸν περίπατο ἀνάμεσα στὰ ὁλοκαίνενα δέντρα. Περπατούσαμε ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον χωρὶς ν' ἀλλάζουμε οὐτὲ λέξη. Θὰ εἶχε κανεὶς ὅτι φοβόμαστε μὴπως προδώσουν τὰ λόγια μας ἐκεῖνα πὺ σκεπτόμαστε. Κάλυπτα λίγο γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ κατὸ ἀπὸ μὴ μὴ γιὰ νὰ ἐκείνος κάθησε δίπλα μου. "Ενοιωθῶ ὅτι θὰ συνέβαινε κάτι σηματικό στὴ ζωὴ μου. Καὶ περιμένα αὐτὸ τὸ κατὰ γιὰ τὴν ἀντιπροσώπηση. "Όταν αἰσθάνθηκα τὸ χέρι του νὰ ἀγκαλιάζει τὸν ὅμο μου, θάλησα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ φύγω τρέχοντας. Δὲν εἶχα ὅμως τὴν δύναμιν. Δὲν μαγικὰς λέξεις πὺ εἶχαν δῇ ἀπορροή ἀπὸ τὸ στόμα μου, μὲ εἶχαν ἀπαρτίσει ἕλη μου τὴν δύναμιν καὶ τὴν θέλησιν. "Εκλεισαν τὰ μάτια μου καὶ ἐπαυλῶσαν μόνον στὸν ἐαυτό μου τίς δύο αὐτὲς μαγικὲς λέξεις: «Σὰς ἀγαπῶ».

Καὶ τὴν στιγμή πὺ ἐνοιωσα τὰ χεῖρά του νὰ ἐνώνονται με τὰ δικά μου, κατὰλαβα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός θὰ ἦταν στὸ μέλλον τὸ πᾶν γιὰ μένα.

— Σὰς ἀγαπῶ, φέβρισα καὶ ἐγώ.

— — —

"Ήμασταν κίβας δύο χρόνια παντρεμένοι, καὶ εἶχα ἀρχίσῃ νὰ εἶμαι σίγουρη πᾶ γιὰ τὴν διαρκίαν μου εὐτυχίαν. Δικαιολογούσα ὅλα τὰ ἐλαττώματα τοῦ Ζάκ ὁλοκαίνενα τῇ ἀδυναμίᾳ. Εἶχε παρῶν δειγμάτων χάρις μὴ μὴ ἀδυναμία στὰ χαριὰ καὶ σὲ τις κοίτες. Δὲν τοῦ ἔκανα ποτὲ σφραγήσει, ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ μὲ θεωρῇ σὰν ἐμπόδιο στὴν ζωὴ του. Τὸν ἀγαποῦσα καὶ προσπαθοῦσα νὰ πείσω τὸν ἐαυτό μου ὅτι ἦταν ὁ πὺ ἴδανος σύζυγος. Ἡ ἀσάβητος τοῦ χαρακτῆρος του μὲ στενοχωροῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. "Αλλὰ μὲ γνῶναι ἀπὸ τὴν μὴ στιγμή στὴν ἄλλη. "Ο,τι ἀγόραζε τὴν μίαν ἡμέρα, πᾶναι τὴν ἄλλη γιὰ νὰ τ' ἀλλάξῃ. Καὶ κάποια ἡμέρα, ἀλλοίμονο, μὲ ἔλλαξε καὶ μένα! Μὲ ἔλλαξε μὲ τὴν πὺ καλὴ μου φίλη, τὴν Κλεμάν. Κανένας δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ καταλάβῃ τὸ μαυστρίο πὺ πέρασα. Σκέφθηκα πολλές φορές νὰ βάλω τέρμα στὴν ζωὴ μου. Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ τοῦ δώσω τὴν ἱκανοποίησιν αὐτή, καὶ ζήτησα παρηγορίαν στὴν δουλειά. "Ανοῖξα μὲ τὰ λίγα δικά μου λεπτά πὺ εἶχα ἕνα κατὰ στυλ πλεκτὸν εἶδον, καὶ λανθάνουσα τὰ τριχὰ μὲ τὴν μάρκα "Χρυσὸ Βέλος πὺ ἐγιναν σὲ λίγο περιζήτητα. Μεγάλωσα τὸ μαγαζί, πᾶσα προσωπικὴ, ἀνοῖξα καὶ ἕνα μικρὸ ἐργαστήριον πὺ μεγάλωσε καὶ αὐτὸ πολὺ γρήγορα, καὶ εἶχα ἕνα λόγον νὰ εἶμαι ἀνθουσιάζουσα ἀπὸ τὴν δουλειά

μου καὶ ἀπὸ τὸν συνέταξόν μου, ἕναν κύριο πὺ μὲ περνοῦσε ἀρκετὰ χρόνι καὶ πὺ μὲ συντρόφευε. Στὸ τέλος, συνδέθηκα τὸσο μαζί του ὅταν, κάποια μέρα, μὲ πρότεινε νὰ γίνω γυναικὴ του, δέχτηκα τὸ πᾶν πολὺ φυσικῶς.

Δὲν περιμένω δέδωκα νὰ μ' ἀγαπήσῃ με λατρεία, εἶπε ὁ Λουί. Δὲν εἶμαι πᾶ καὶ οἱ δύο τόσο νέοι... Θέλω μὴ νὰ μὲ πᾶς εἰλικρινὰ νὰ ἐξέλθω πᾶ ὁριστικὰ ἐκ ἐῖναι... Τὸν βεβαίωσα ὅτι οὐτε τὸν εἶχα ξαναδῇ, οὐτε εἶχα ξανακούσῃ τίποτα γι' αὐτὸν καὶ ὅτι μὲ ἦταν ἐντελῶς ἀδιάφορο ἂν ζῶσε ἢ ἂν εἶχε πεθάνῃ.

"Ήμουν καὶ ἡ ἴδια ἐντελῶς δέδωκα ὅτι δὲν εἶχα ψέματα. Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι μὴ μὴ λίγες μέρες ἀργότερα, θὰ κατὰλαβῃνα ὅτι εἶχα γελαστῇ!

Πράγματι, δὲν εἶχε περάσει καὶ καὶ μ' ἐπισκέφθηκε ὁ πλαστὴ ἐνὸς ἐργασταρίου πὺ κατασκευάζει νήματα. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μάλλον κακὸν ντυμένος, χωρὶς πανωφόρι μὲ ὅλο τὸ διὰ βολέμενο κρῖν, πὺ ἔκανε, καὶ τὰ πλοῦσια μᾶρα του καλλιὰ χαρῶντουσαν ἀπὸ πολλές ἀσπρὲς τρίχες. Δὲν τοῦ εἶχα δώσει καμμιὰ ἰδιαίτερη προσοχὴ ὅταν ἔξωθεν σήκωσε τὸ κεφάλι του, καὶ εἶμαι σὰν ἀποσβολωμένος:

— Δὲν ἤξερα ὅτι εἶσαι σὺ ἡ ἰδιοκτήτρια αὐτῆς τῆς ἐπιχειρήσεως... φέβρισα. Ἦταν ὁ Ζάκ! Προσπάθησα νὰ συγχωρήσω τὸν ἐαυτό μου:

— Νομίζω ὅτι θὰ εἶναι καλύτερο καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα νὰ μὴ ξαναῖδω θόμους, οὐτε καὶ γιὰ ἐμπορικὲς δουλειές, τοῦ ἀπῆντησα.

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ἔσπευσα νὰ προσθέσω:

— Γιατί γυρίζεις χωρὶς πανωφόρι μ' αὐτὸν τὸν παλὸκαίριο; Θέλεις νὰ πουν τῆς πάλι σὰν τὴν ἄλλη φορὰ;

«Τὴν ἄλλη φορὰ!» Εἶπα τὰ λόγια αὐτὰ σὰν νὰ μιλῶσα γιὰ κάτι πὺ εἶχε γίνῃ ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες... Καὶ ἔε εἶχε περῶν δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τότε.

— Μείνε τουλάχιστον λίγο ἐδῶ νὰ σε σταθῇ.

"Ο Ζάκ συμμορφώθηκε μὲ τὰ λόγια μου χωρὶς νὰ πᾶ λέξη. Φανόταν σὰν τρομοκρατημένος. Δὲν ἦταν πᾶ ὁ ὑπερήφανος ἄνθρωπος πὺ ἐνοουσε νὰ περῶν τὸ δικό του. Ἡ ζωὴ τὸν εἶχε νικήσει. Τὸν λυπήθηκα.

— Τὸ βράδυ σὲ περιμένω νὰ φᾶμε μαζί, τοῦ εἶπα.

Καὶ τὸ βράδυ ἦρθε ὁ Ζάκ στὸ σπίτι μου, ὅπου βρίσκεται ἀκόμη καὶ σήμερα. Ἐξήγησα στὸν Λουί ὅτι γιὰ νὰ θάλω τοῦ εἶχα εἰπῇ ψέματα. Νομίζω πᾶναι ὅτι εἶχα ἐξαγωγή τὸν ἄλλον, μὴ ἡ κατὰ δὲ μου γελῶταν. Ἐκείνος μὲ κατὰλαβε πολὺ καλῶς.

— — —

"Ίσως ἡ ἀπόφασιν πὺ πᾶρα δὲν ἦταν ἡ πὺ σωστή. "Ίσως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἐαυτό μου καὶ νὰ φερθῶ διαφορετικὰ. Μὰ τί φταίω; Δὲν μποροῦσα νὰ ἐξέλθω ὅτι ὁ Ζάκ ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πὺ μὲ εἶχε φεβρισητῇ, ἔω σὺν ἐξοχῇ, τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα λόγια: «Σὰς ἀγαπῶ».

ΝΙΚΟΛ ΣΟΓΓΕ

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤΕ;...

Σ ΗΜΕΡΑ ἀπαντᾷ στὸ ἐρώτημά μας ὁ ἐκλεκτός συνάδελφος κ. Γιάννης Στογιάννης.

Θαρρῶ πὺς δε χρειάζεται μὴ γὰρ εἰσαγωγή. Λίγοι ἄνθρωποι ἔχουν διαβάσῃ τόσο καὶ εἶναι γνωστοὶ ὅσο ὁ κ. Στογιάννης. Ὁ μόνον στὸν κύκλο τῶν ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων στὸν ὅποιον ἀνέκει, ἀλλὰ καὶ στὸ εὐρύτατον ἀναγνωστικὸ κοινὸ τῆς χώρας μας. Τὰ γλαφυρῶτα κομμάτια πὺ γράφῃ, περιγράφοντας τοὺς τόπους τόπους καὶ ἐπισκέφθηκε, τὸν ἔχουν καμὶ πανελληνίως γνωστόν. Εἶναι ἀκόμα—καὶ αὐτὸ ἐπίσης τὸ ξέρουν ὅλοι—ἐνας ἀπὸ τοὺς πὺ ταῖδεμένους "Ελληνας δημοσιογράφους. Ἐκεῖ πᾶει, καὶ πὺ δὲν εἶναι πᾶει, Γι' αὐτὸ μὴ συνέντευξιν μαζί του δὲν μπορεῖ παρὰ νᾶναι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα.

Μὰ ἔς ἀφίσομε τὸν ἴδιο νὰ ἀπαντήσῃ στὸ ἐρώτημά μας.

— Ἡ πείνα, μᾶς λῆει, στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος «Βραδυνή», ὅπου τὸν συναντοῦμε εἶναι «συναίσθημα» πὺ ὅσο περισσότερο τῶς κανεὶς δοκιμάσῃ, τόσο λιγώτερο θέλει νὰ μιλή γι' αὐτό. Τὸ ἴδιο συμβαίνει, λένε, καὶ μὲ τὸν μεγάλον ἔρωτα, ἀλλὰ τότε πὺς ἐξηγουμένη ὅλα τὰ ἐρωτικά διδύκα; Ἦνῃ τουλάχιστον τὴν πείνα μόνον ὁ Κνὺς Χάμσον ἐτόλμησε νὰ τὴν πᾶρῃ ὡς τίτλο διδύλου σοβαροῦ, καὶ ἄλλοι—ἐνθουοὶ καὶ Ἡτοιχοπρόδρομοι!—τὴν πᾶραν στὰ ἐλαφρά, καὶ ἔτσι γλύτωσαν τὴν ἀξιοπρέπειά τους. Γιατί ἡ πείνα, στὰ σοβαρά, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐξουτελιστῆς τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπροσέας. Δὲν ἐξουτελίζει μόνον τὸν πεινασμένο, ἐξουτελίζει καὶ ἐκείνους πὺ τὸν ἀφίνομε νὰ πεινᾷ. Ἀπὸ τὴν στιγμή πὺ ἡ κοινωνία κατὰλαβε τὴν ἀλήθειαν αὐτή, ἄρχισε νὰ γίνετα καλύτερη. Καὶ τόσο καλύτερη εἶναι μὴ κοινωνία, ὅσο λιγώτερος πεινασμένος περιλαμβάνει...

Ἀρχίζω νὰ δείχνω σημεῖα ἀνυπομονῆς. Γιὰ τὸν ἐαυτό του δὲ θὰ μᾶς μιλήσῃ λοιπόν:

Βύσυχος τὸ καταλαβαίνει. Χαμογελᾷ. Καὶ ἐξακολουθεῖ.

— Ἡ πολυλογία μου μπορεῖ νὰ σὰς κάνῃ νὰ ὑποθέσετε ὅτι δὲν δοκίμασα ποτὲ τὴν πείναν τὴν πείναν, ἀλλοῶς δὲν ὀλέγα τόσα γι' αὐτή. Καὶ ὅμως, ἡ προσωπική μου πείρα ἦταν πὺ πικρὴ ὅταν εἶχα λεφτά καὶ πεινούσα. Ἀλλὰ τὰ μὲν λεφτά δὲν εἶχαν ἀξίαν στὴν ἐρήμην, τὸ δὲ φᾶν... Ἀς πᾶμε ὅμως μὲ τὴν σειρά: Ἡ περιπέτεια ἀρχισε τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὸ ξεκινοῦν τῶν καρδανίων μᾶς ἀπὸ τὸ Κἀίλοῦν, στὴν Μογγολία, πρὶν ἀπὸ πέντε χρόνια, τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1935. Τὸ καράβι μᾶς τὸ ἀποτελοῦσαν μερικὸι Μογγόλοι ἐμποροὶ διαμαρτυρίας. Μὰ τί φταίω; Δὲν μποροῦσα νὰ ἐξέλθω ὅτι ὁ Ζάκ ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πὺ μὲ εἶχε φεβρισητῇ, ἔω σὺν ἐξοχῇ, τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα λόγια: «Σὰς ἀγαπῶ».

Ἦταν ὁ Ζάκ! Προσπάθησα νὰ συγχωρήσω τὸν ἐαυτό μου:

— Νομίζω ὅτι θὰ εἶναι καλύτερο καὶ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα νὰ μὴ ξαναῖδω θόμους, οὐτε καὶ γιὰ ἐμπορικὲς δουλειές, τοῦ ἀπῆντησα.

Καὶ σχεδὸν ἀμέσως, ἔσπευσα νὰ προσθέσω:

— Γιατί γυρίζεις χωρὶς πανωφόρι μ' αὐτὸν τὸν παλὸκαίριο; Θέλεις νὰ πουν τῆς πάλι σὰν τὴν ἄλλη φορὰ;

«Τὴν ἄλλη φορὰ!» Εἶπα τὰ λόγια αὐτὰ σὰν νὰ μιλῶσα γιὰ κάτι πὺ εἶχε γίνῃ ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες... Καὶ ἔε εἶχε περῶν δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τότε.

— — —

"Ίσως ἡ ἀπόφασιν πὺ πᾶρα δὲν ἦταν ἡ πὺ σωστή. "Ίσως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιβληθῶ στὸν ἐαυτό μου καὶ νὰ φερθῶ διαφορετικὰ. Μὰ τί φταίω; Δὲν μποροῦσα νὰ ἐξέλθω ὅτι ὁ Ζάκ ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πὺ μὲ εἶχε φεβρισητῇ, ἔω σὺν ἐξοχῇ, τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα λόγια: «Σὰς ἀγαπῶ».

ΕΝΑΣ ΕΛΛΗΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΜΟΓΓΟΛΙΑΣ. —ΟΙ ΤΡΟΦΕΣ ΚΑΝΟΥΝ...ΦΤΕΡΑ.— ΤΟ ΑΦΑΓΩΤΟ ΜΟΓΓΟΛΙΚΟ «ΜΕΝΟΥ».— Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΩΤΗΡΙΑ.

ἀποστολὴ δημοσιογραφικὴ ὅπως συνήθως.

«Ο ἐπίτροπος τῆς Ἰαπωνικῆς κυβερνήσεως σὲ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μαντζουρίας, ὁ εὐγενικότατος καὶ ἀγγλομαθέστατος κ. Καβαζάκι, μᾶς εἶχε ἐδοιοποιήσει στὸ Σιν-κίγκ (πρωτεύουσα τοῦ Μαντζουρίας) ὅτι ἡ κυβερνήσις του δὲν μπορούσε ν' ἀναλάβῃ εὐθὺς γιὰ μᾶς τοὺς δύο λευκοὺς σὲ μὴ γὰρ σὰν τὴν Μογγολία πὺ ἂν καὶ σύμφωνα μὲ τὴν Μαντζουρία, δὲν ἦταν ὅμως ἀσφαμένως.

Ο κ. Γ. Στογιάννης

νῇ, δὲν εἶχε δρόμους, δὲν εἶχε ἀσφάλεια, δὲν εἶχε τίποτα ἄλλο παρὰ Κον-χοῦζ, δηλαδὴ ληστὰς πὺ μὲ τὸ πρό-σχημα τοῦ...πατριωτισμοῦ ἔκαναν ἄγρια πλιάτσικα. «Εγὼ δὲν φοβόμην τοὺς Κον-χοῦζ, ἔξω πὺς νὰ τοὺς μιλήσω! εἶχε δηλώσει ὁ "Αγγλὸς στὸν κ. Καβαζάκι. Ἐσεῖς δότες μᾶς μόνο ἄλλα γὰρ καὶ ἐμπιστὴ συνοδείαν ὅπου νὰ περάσουμε τὴν ἐνὸ μᾶς λάντν, τὴν πᾶναι ἐπικίνδυνον ἀνεκὴ ζωὴν, στὰ σύνορα Μαντζουρίας καὶ Μογγολίας. Ἀπὸ καὶ καὶ πᾶσα, ὅτι τὰ καταφέρουμε. Ὁ φίλος μου—ὁ πρῶτος πὺς εἶναι φίλος μου!

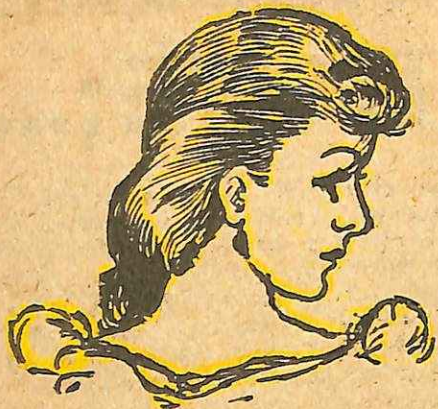
Αὐτὰ εἶχε πᾶ ὁ "Αγγλὸς. Καὶ ὁ ἐπί-τροπος τῆς Ἰαπωνικῆς κυβερνήσεως, τί νὰ κάνῃ; Ἀναγκάστηκε θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ ταῖδι αὐτῶν δύο λευκῶν ὅπως ὅλας ἀσφαλῶς ἀπὸ μῆσα του. Ἡ φροντίσις πᾶναι νὰ μᾶς «ἐντάξῃ» στὴν δύναμιν ἑνὸς καβαθανιοῦ Μογγόλου ἐμπόρου πὺ ἔφευγαν ἐκείνες τίς ἡμέρες ἀπὸ τὸ Σιν-κίγκ γιὰ νὰ γυρίσουν σὲς πατρίδας των. Μᾶς ἔδωσε καὶ δύο γὰρ, κοντόσωμα ἀλλὰ δυνατὰ, μα-ντζουρικῶν ἄλλοι καὶ γιὰ κοστωδία με-ρικούς καὶ ἀλλοὺς ἐξουτελῶν τοῦ Μαντζουρικῶν στρατοῦ. Ἦταν ἑκείνῃ σὰς μὲ τὸ καλὸ καὶ ὡς τὸ Κῆλσον τὸ ταῖδι δὲν εἶχε περιπέτεια. Ἡ περιπέ-τεια ἀρχισε ὅταν ἀπὸ τὴν τρίτῃ ἡμέρᾳ οἱ Μογγόλοι ἐμποροὶ ἀρχίσαν νὰ σκοοπι-ζουν ἄλλοι νὰ τοιμάδν δειλὰ καὶ ἄλλοι ἀριστερά. Οἱ τελευταῖοι πᾶσαν μαζί τους

καὶ τὸ κασόνι μὲ τίς τροφές μας, ἄλλο κοντοσώμα γιανονέικης μάρκας. Καὶ ὅπου νὰ τὸ καταλάβουμε ἐρεῖς, ἐκείνοι δρισκόντουσαν μακρὰ, μισὴ ἡμέρα δρόμο! Τί θὰ φᾶμε τώρα;

— Μὴν ἀνησυχεῖτε! Κρέας παστό!

Ἐχουν μαζί τους μπόλοιο οἱ «ἐθελον-ταῖ» τῆς μαντζουρικῆς μᾶς φρουρᾶς! Ἐ-δήλωσε ἀτάραχος ὁ "Αγγλὸς συνταξιδιώ-της. Ἀλλ' ὅταν πᾶς νὰ δοκιμάσῃ τὸ παστό κρέας, τὸ φῶς ἀμέσως σκοοῖσις μὲ ἀηδία τὰ χεῖρά του καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὰ ξαναῖναι. Δὲν ἔλεγε πᾶ λέξη ἄλλ' ὅλο σπηρούναζε τ' ἀλογό του νὰ φτά-σουμε γρηγορώτερον στὸ πλησιέστερον χω-ρίο—πὺ ἀπείχε ὅμως πέντε μέρες δρόμο μᾶς ἀπὸ τὴν ἐρήμην. Τὸ ἴδιο βράδυ, ἔκα-να νὰ δοκιμάσω καὶ ἐγὼ τὸ παστό κρέας πὺ εἶδπα νὰ τῶνε μὲ βουλμία οἱ κί-τρινοι φρουροὶ μᾶς. Ἀλλὰ... βορωοῦσε!

Ἀδύνατο νὰ τὸ δεχθῇ τὸ στόμα, ἔστω καὶ μὲ βουλωμένη μύτη. Τὴν ἄλλη μέρα, περνοῦσαμε τὴν ἐρήμην καὶ ὁ παγωμένος τῆς ἀέρας μᾶς ἀνοῖξε πύλωτον τὴν ὁρσῇ. Ὁ "Αγγλὸς, πὺ ἦξερε ἀρκετὰς φράσεις ἀπὸ τὴν γλῶσσα τῶν Μογγόλων, ζήτησε ἀπὸ τοὺς φρουροὺς ὅτι ἄλλα φαγητὰ ἔ-χουν, ἐκτός ἀπὸ παστό κρέας. Ἀλλ' αὐ-τὰ τὰ ἄλλα φαγητὰ ἦταν καὶ «πῆττες» ἀπὸ σὺ γι-α-μ-π-η-ν-ς, πὺ ἦταν ὅμως πολὺ χειρότερες ἀπὸ τὸ παστό κρέας, ἀ-φού εἶχαν καί... σκουληκίσια. Τί νὰ κά-νομε; Τίς βράσαμε, μὲ τὴν ιδέα πὺς τὸ ζοῦμι τους θάνα καλῶτερον. Μάλιστα ὁ κόπος. Οἱ βραστές πῆττες ἐμοιάζαν σὰν ἄγρια βρασμένα καὶ τὸ ζοῦμι τους θὰ μπορούσε νὰ τὸ πιᾷ μόνον ὁ Σωκράτης ἀπὸ γιὰ κῶνιο. Ἐναγνώρισαμε, λοιπόν, στὸ παστό κρέας. Τὸ βράσαμε καὶ αὐτὸ μὲ τὴν σειρά του, νὰ πιούμε τὸ ζοῦμι τουλάχιστον. Ἀλλὰ ἡ σούπα πὺ δῇκε εἶχε δὲκα φορές μεγαλύτερη βρώμα. Σὰν νᾶναι βράση στὸ τσουκάλι ὁλόκληρη θάνα, τὸ ὅπως ἐκείνη ζωὴ. Στὸ μετα-ξὺ ἡ πείνα μᾶς ἔσπευσε. Πείνα τόσο πὺ σκληρὴ, ὅσο πὺς εἶχε τὴν ἡμέρα τακτι-κὰ καὶ ἄλλες τόσες ἐκτακτὰ εἰματα ὑ-ποχωρεῖται νὰ περῶνται στὰ πρό-χειρα γεύματα τῶν φρουρῶν μᾶς, πὺ κατὰλαβαν ὁλόκληρα κομμάτια ἀπὸ τὸ βρωμερὸ παστό κρέας, ἀφού τὰ πασπᾶ-ζαν μὲ μὴ χειροποίητὴ σκόνη ἀκατονόη-στον ὅπως, ὁρσῆς καὶ γαστρίας. Σὲ τρεῖς ἀκόμα ἡμέρες ὁ εὐταξιστάτος "Αγγλὸς συνοδὸς μὲ εἶχε «προσηλτῇ» σὲ σημείον πὺ δύσκολα θὰ μπορούσε νὰ τὸν ἀνα-γνωρίσῃ καὶ ὁ ἀδελφός του, ἂν τὸν εἶδε-σε. Τὸ βράδυ, δὲν μπορούσε νὰ κλείσῃ μάτι κατὸ τὴν πᾶναι κινετὴ σκῆ-νῇ καὶ καὶ ἀφού σταιφονόεις δύο-τρεις ὥρες στὴ γούνα του πᾶναιτας ὁλοῦνα τότε τὴν κοιλίαν του καὶ πᾶς τὰ μεριά του πὺ τὸ πᾶναι ἀπὸ τὴν ὁλοῦνη κατὰλαβε. σκηνοῦσαν ἔξωτικὰ μ' ἕνα γουλιανὸ καὶ ἔβγαίνε σὰν τρελὸς ἐξὼ στὴν ἀπειρίατικὴ πᾶναι τῶν σκληρῶν Μογγολικῶ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΡΕΝΕ Α'.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στο Παρίσι κατά τα τέλη Οκτωβρίου του 1879.

Ο χειμώνας είχε ένσκηψει πρόωρος και βαρύνει εκείνο τον χρόνο και το χιόνι παχύ έσκέπαζε τα πάντα με το παγωμένο σάβανο του. Θάταν ή ώρα 10 το πρωί της 20ής Οκτωβρίου, όταν το συνεργείο κάποιου γραφείου κηδεύων σταματούσε μπρος στην μεγαλοπρεπή είσοδο ενός μεγάρου της δόου Βαρν και τέσσαρες υπάλληλοι πηδούσαν από το κάρρο και κτυπούσαν την πόρτα του μεγάρου.

Κάποιος είχε πεθάνει στο άρχοντοσπιτο αυτό και ήρχοντο να διακοσμήσουν την είσοδο του σπιτιού και να φροντίσουν για την κηδεία.

Σε λίγο τους άνοιξαν και οι τέσσαρες νεκροπομποί άρχισαν την δουλεία τους. Άνοιξαν διάπλατα τα δύο βαρεία θυρόφυλλα, κρέμασαν πένθιμα ύφασματα, διακοσμημένα με κρέπια μενεξελιά, τοποθέτησαν στο μέσον ένα οικόσημο με ένα μεγάλο Μ και κατόπιν διεσκεύασαν το χώλ σε νεκροθάλαμο, στήνοντας στη μέση ένα ψηλό Ικρίον, σκεπασμένο με βαρεία πένθιμα ύφασματα και τοποθετώντας μπρος και πίσω από ένα μεγάλο κηροπήγιο, όπου δυο κατάλευκες λαμπάδες θα άναβαν σε λίγο.

Όταν έγιναν όλα αυτά, οι πένθιμοι διακοσμητάι ρώτησαν έναν υπηρέτη με οίκοστολή που παρακολουθούσε με απάθεια το έργο τους:

—Είναι ώρα;

—Ναί, έλατε.

Ο λακές τράβηξε μπρος και οι άλλοι τον άκολουθησαν. Ανέβηκαν μια μεγάλη μαρμαρένια σκάλα, έφθασαν στο πρώτο πάτωμα και άφου διέσχισαν διάφορες αίθουσες πολυτελέστατα έπιπλωμένες, έφθασαν σ' ένα δωμάτιο, στο μέσο του οποίου έκαie μια λαμπάδα.

Κανείς δεν υπήρχε μέσα στο νεκρικό αυτό δωμάτιο, άλλ' ούτε και στα άλλα που είχαν διασχίσει οι νεκροφόροι. Το μέγαρο φαινόταν τελείως εγκαταλελειμμένο.

Οι τέσσαρες άνδρες έσκυψαν, σηκώνσαν το φέρετρο και με βήμα άσπρό το κατέβασαν στο ισόγειο, το τοποθέτησαν πάνω στο Ικρίωμα και άναψαν τις λαμπάδες.

Κατόπιν ο ένας από αυτούς, έλεγε στον ίδιο λακέ που τους είχε οδηγήσει επάνω:

—Όλα είναι έτοιμα. Έμείς πάμε

Η Κόρη

τώρα κάτι να τιμηθώμε έδω κοντά.

Και παίρνοντας τους τρεις άλλους, βγήκε.

Μιά ταβέρνα ήταν λίγο πιο κάτω, σχεδόν άπέναντι στο μέγαρο. Οι τέσσαρες νεκροφόροι μπήκαν μέσα και παρήγγειλαν φαγητό και κρασί. Πλησίαζε μεσημέρι.

—Είδες σπίτι! έλεπε ο ένας από αυτούς στους συντρόφους του. Έχουνε νεκρό και ψυχή δεν φαίνεται! Θαρρείς και δεν κάθεται μέσα κανένας!

—Αλήθεια, κι' έμένα μούκανε έντύπωση αυτό, έλεπε ένας άλλος. Ένα φέρετρο πεταμένο χάμω σαν μια παλιοσκαφίδα και μια ξερή λαμπάδα! Ούτε μια γάτα για να το φυλάη!...

—Στοιχηματίζω, έλεπε ένας τρίτος, πως ή χήρα του μακαρίτη δεν θα ξοδέψη πολλά για μνημόσυνα!

Οι άλλοι γέλασαν.

Έκείνη την ώρα φάνηκε ή γυναίκα του ταβερνιάρη με τις παραγγελίες των τεσσάρων συντρόφων. Ήταν μια γυναίκα νέα ακόμη, φλύαρη και περιέργη, όπως όλοι οι φλύαροι.

—Μιλάτε για το αντικρινό σπίτι; ρώτησε, τοποθετώντας τα πιάτα πάνω στο τραπέζι.

—Ναί... Τόν ξέρεις τον μακαρίτη; ρώτησε ένας από τους νεκροφόρους.

—Νά δά ή ώρα! Άφου είμαστε γειτόνοι!

—Τί άνθρωπος ήταν;

—Ο γέρω-Μπερτέν; Ένα αγρίμι πρώτης τάξεως, ένας άνθρωπος που δεν άφησε ούτε στιγμή να γελάση το χέλι της γυναίκας του!

—Και πως το ξέρεις εσύ αυτό;

—Καλό και τουτό! Άπό τους δούλους τους! Σας θεοαίωνω, ή Κα Μπερτέν, και να θέλη να κλάψη, δεν θα μπορούσε.

—Ήταν πολύ νέρος ο μακαρίτης;

—Όχι, τάχε δεν τάχε τα πενήντα πέντε. Έδειχνε όμως παραπάνω...

—Και ή γυναίκα του;

—Έως τριάντα όγτώ. Δεν της φαίνεται, όμως, αυτηής.

—Και λές, λοιπόν, ότι θα βάλη τα μαύρα με όση ευχαρίστηση είχε φορέσει και τα νυφικά της;

—Με πολύ παραπάνω! Σας το έγυώμαι! Θα ήσυχάση πια ή ταλαίπωρη και θα γαρή τα χρόνια που της μένουν να ζήση ακόμη! Φαντασθήτε πως ήταν χειρότερη και άπό σκλάβαι! Η ζήλεια του άνδρός της την έτρανε σαν σαρκί. Όλοι στην γειτονιά την έκλαιαν, γιατί την άγαπούνε, έκαμε ή καυμένη πολλά ψυχικά...

—Ήταν, λοιπόν, πολύ πλούσια;

—Πλούσια, λέγει! Έκατομμυριούχα!

—Ένας λόγος παραπάνω για να παρηγορηθ ή σύντομα!...

—Άλλα και χωρίς τα λεπτά. Δεν θα κακοπερνούσε... Έκανε ή ταβερνιάρισσα, μισοκλείνοντας πονηρά το μάτι. Είναι νέα και πολύ όμορφη ακόμη. Μου φαίνεται, όμως, πως δεν της νοιάζεται για την όμορφιά της, ούτε και για γλέντια, όπως λένε τουλάχιστο οι δούλοι της. Αυτή ένα μο-

νάχα την ευχαριστή: να κήνη καλωσύνες. Μονάχα τότε φαίνεται, όταν δηλαδή πρόκειται να δεχθ ή κανένα φτωχό, να πάη πουθενά για καμιά βοήθεια. Τις άλλες μέρες μένει κλεισμένη μέσα στο δωμάτιό της και κανένας δεν την βλέπει.

—Μά νάταν τάχα, μόνον ή ζήλεια του μακαρίτη που την έκανε να φέρεται έτσι; ρώτησε ένας άλλος.

—Φαίνεται πως δεν είναι μονάχα αυτός ο λόγος, έκανε ή ταβερνιάρισσα, χαμηλώνοντας την φωνή. Κάποιο μυστικό θα ύπάρχη στη ζωή αυτής γυναίκας.

—Ίσως. Πολλά σπίτια έχουν τα μυστικά τους, και τα καλλίτερα ακόμη. Τι είδους, όμως, μυστικό νά- ναι το δικό της;

—Αν πιστέψη κανείς εκείνα που μισόλεγε τότε ο κύρ-Πέτρος... Έκανε ή ταβερνιάρισσα με ύφος... έμβριθές και μυστηριώδες.

—Ποιός κύρ-Πέτρος;

—Ένας παλιός καμαριέρης του μακαρίτη, που ήταν της έμπιστοσύνης της κυρίας και που είχε φύγει άπό το σπίτι, γιατί τσακώθηκε με τον κύριό του.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν... αν πιστέψη κανείς τον κύρ-Πέτρο, πρέπει να ύπάρχη στο μέσο ένα παιδί...

—Ένα παιδί!...

—Ναί. Η Κα Μπερτέν λένε πως είχε μια κόρη...

—Και τί μ' αυτό!

—Τί μ' αυτό; Μά δεν τάχε το παιδί με τον μακαρίτη! Έτσι τουλάχιστον λένε... Το είχε κάνει με κάποιον άλλον προτού παντρευθ ή. Ο άντρας της δεν τάξερε αυτό, το έμαθε άργότερα...

—Έτσι, ντέ! Πέστο! Τώρα καταλαβαίνω γιατί την γκρινιάζε ο άντρας της. Είχε δίκιο στο κάτω-κάτω ο άνθρωπος!... Και που είναι το παιδί αυτό, το κορίτσι;

—Φαίνεται πως το πήρε ύστερα άπό την γέννα ο έρωμένος της και άπό τότε ή δυστυχισμένη ούτε αυτόν ξανάειδε, ούτε και το παιδί...

—Και είναι καιρός άπό τότε;

—Άρκετός. Πάνε δεκαενηνιά χρόνια που είναι παντρεμένη ή Κα Μπερτέν.

—Τότε και ή κόρη της θάναί επάνω-κάτω δέκα έννηά χρονών σήμερα. Τώρα, όμως, πια τίποτε δεν την έμποδίζει να την πάρη κοντά της.

—Ναί, Ναί, είναι, όμως, αλήθεια όλα αυτά; Ο κύρ-Πέτρος δεν φαινότανε και τόσο σίγουρος όταν τα έλεγε. Έπειτα ή κόρη μπορεί και να πέθανε...

—Όλα γίνονται, κυρά μου...

—Ας αφήσουμε τους νεκροφόρους να τρώνε και να φλυαρούν με την ταβερνιάρισσα και ας ριξώμε μια ματιά στο ιδιαίτερο δωμάτιο της Κα Μπερτέν.

Μόνη μέσα στο δωμάτιό της αυτό, ή χήρα βηματίζει άργά επάνω και κάτω, θυσιάζοντάς σε σκέψεις.

Η Μαργαρίτα Μπερτέν ήταν, όπως είπα και ή ταβερνιάρισσα, μια

γυναίκα πολύ νέα ακόμη — μόλις έδειχνε τριάντα πέντε έτών — πολύ όμορφη, και με πρόσωπο που είχε μείνει δροσερό, παρ' όλα της τα βάσανα και παρ' όλα τα δάκρυα που είχε χύσει.

Μερικές γυναίκες είναι θαρρείς πλασμένες για να μη γερνούν σχεδόν ποτέ. Όσο και αν τις θασάνιση ή ζωή, αυτές εξακολουθούν να μένουν νέες και φρέσκιες, σαν να μη συνέβη τίποτε. Όχι βέβαια άπό άναισθησία, αλλά γιατί ή φύσις τις έχει προικίσει με μεγάλα άποθέματα υγείας και άντοχής. Άπό αυτές ήταν και ή Μαργαρίτα.

Η όμορφιά της έλαμπε άθικτη στο πρόσωπό της και το καλλιγραμμο σώμα της ύψωνόταν σαν κυπαρίσσι, ίσιο και λυγρό. Τα μάτια της ήταν γαλανά, ένός γαλάζιου θαυού σαν το κόμα του πελάγους και ή έκφρασή των μελαγχολική. Ήταν αυτή το μόνο πράγμα που πρόδιδε την έσωτερική της ζωή. Μαύρα μαλλιά πλούσια, λεπτά, που γυάλιζαν σαν μεταξένια, στεφάνωναν την όμορφιά του προσώπου της.

Ο άντρας της, Δομίνικος Μπερτέν, της άφησε πεθαίνοντας μια περιουσία άπό πέντε έκατομμύρια φράγκα, που της άνηκαν ήδη όλόκληρα, κατά το προικίον συμβόλαιον.

Η Μαργαρίτα, άφου έκανε μερικές ακόμη βόλτες πάνω και κάτω, σταμάτησε κοντά σε μια πόρτα και έσυρε ένα μεταξωτό κορδόνι που κρεμόταν εκεί δίπλα. Ένα κουδούνι άκούσθηκε άπ' έξω και άμέσως κατόπιν φάνηκε μια καμαριέρα.

—Είδοποίησε, σε παρακαλώ, τον κ. Ζοζελέ νάρθ ή άμέσως έδω.

Η καμαριέρα έφυγε και σε λίγο δυό έλαφρά κτυπήματα άκούσθηκαν στην πόρτα.

—Εμπρός, έκανε ή Μαργαρίτα.

Ένας ήλικιωμένος άνδρας με λευκά μαλλιά, γραβδάτα μαύρη και ρε διγκότα φάνηκε.

—Με φωνάξατε, κυρία;

—Ναί, Ζοζελέ. Τί έκανες με τον άλλοτε καμαριέρη του συζύγου μου;

—Τον κύρ-Πέτρο; Πήγα χθες βράδυ ο ίδιος στο μέγαρο που βαρώνου Ντερουλιέρ...

—Δέν βρήκα, όμως, κανένα εκεί. Ο κ. βαρώνος λείπει στον πύργο του της Τρεβίλ, κοντά στην Κομπιένη και ο κύρ-Πέτρος είναι μαζί του.

—Έπρεπε να τηλεγραφήσης στο Πέτρο νάρθ ή. Σου είπα ότι το πράγμα έπείγει...

—Έτηλεγράφησα, κυ-

ΤΗΣ Μαργαρίτας

Ένα δραματικό
υιογονιμίο
μυστήριο
του
J. Υέ MONTEPEN

—Στάς διαταγές σου.
—Μου παρέδωσες όλα τα έγγραφα που ήταν στο γραφείο του κυρίου;

—Μάλιστα, κυρία, καθώς και τα λίγα που βρήκα στην κρεβάτοκάμαρά του.

—Αυτό ήθελα να μάθω... Πήγαναι, ο οικονόμος βγήκε.

—Και άπό αυτά τα έγγραφα, έμαθα τίποτε! Ψιθύρισε ή Μαργαρίτα, όταν έμεινε μόνη. Και έπεσε άποπαρημένη σ' ένα κάθισμα. Τίποτε δεν βρέθηκε... Ούτε ίχνος!... Δεκαέννηά όλόκληρα χρόνια ήμουνα όπο- χρεωμένη να σωπαίνω και να κρύβω στα βάθη της ψυχής μου τα δεινά μου, την άτελεισία μου, χωρίς να μπορώ να άναζητήσω την κόρη μου. Ζή, άραγε, ακόμη; Πού είναι; Ο Ροβέρτος ζή ή πέθανε; Έκείνος θα μπορούσε να μου την άποδώση, γιατί εκείνος ξέρεi που είναι! Τώρα είμαι έλεύθερη, έλεύθερη και πλούσια. Πρέπει πια να μάθω...

Β'.

Η Μαργαρίτα Μπερτέν σόπασε για μια στιγμή και κατόπιν συνέχισε τον μονόλογό της:

—Ο Πέτρος κατόρθωσε κάποτε να μάθ ή το μυστικό του σφάλματός μου, ή μάλλον το έμαθε άπό τον κύριό του που δεν έδυσκολεύετο διόλου να με βρίζη και να με κατηγορή και μπροστά στους υπηρέτας. Ο Πέτρος μου ήταν άφωτισμένος... Θα μιλήση... Θα ξαναβώ την κόρη μου...

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της.

—Ω! Κόρη μου, χρυσή μου μικρούλα ψιθύρισε άνάμεσα όπο τα άναφυλλητά της. Θάναί με μονάχα να ζή και γρήγορα θα ξαναβρής την μανούλα σου!... Ο Ροβέρτος, όμως, θα με συγχωρήση ποτέ; Δεν μπορεί να μην το κήνη... Και εγώ έσυγχώρησα τον πατέρα μου, που είναι και ή μόνη αίτία όλων μας των φοβερών δεινών, που διαρκούν τώρα δεκαενηνιά χρόνια!... Τόσο θάναί σήμερα ή κορούλα μου! Σωστή κοπέλα, και θάναί όμορφη!...

Νέα δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της.

—Ένα κτύπημα άκούσθηκε εκείνη την ώρα στην πόρτα.

—Εμπρός! φώναξε ή Μαργαρίτα, σκουπίζοντας τα μάτια της.

Ήταν ο Ζοζελέ.

—Μήπως ήλθε ο Πέτρος; ρώτησε ή νέα γυναίκα.

—Όχι ακόμη, κυρία.

—Μου παρέδωσες όλα τα έγγραφα που ήταν στο γραφείο;

Είναι κάτω ή δεσποινίς ντ' Τερρύ και ό άνεπίός σας κ. Παύλος Λαντιέ.

—'Αί Είναι πολύ κόσμος στην αίθουσα;

—'Αρκετός, κυρία.

—Μόνον τούς συγγενείς θά δεχθώ.

—Κανέναν άλλον;

—Κανέναν. 'Οδηγήσέ μου, σέ πακαλώ, έδώ τόν Παύλο και την δεσποινίδα ντ' Τερρύ.

—'Αμέσως, κυρία..

—'Υστερ' από λίγο, έμπαιναν στό δωμάτιο οι δύο νέοι.

Ο Παύλος Λαντιέ ήταν ένα παλληκάρι έως είκοσι έτών, ύψηλός, λεπτός, μέ εύγενικό έξωτερικό. Είχε μαύρα, σγουρά μαλλιά και ένα μικρό μεταξένιο μουστάκι έπέστεφε τά χείλη, τών οποίων τή δροσιά και τό χρώμα θά έξήλθουν πολλά κορίτσια τής ηλικίας του.

Τό βλέμμα τών μεγάλων μαύρων ματιών του ήταν ειλκρινές και τό ώραιο του πρόσωπο ένέπνεε τήν έμπιστοσύνη και τήν συμπάθεια. Ο Παύλος έμοιαζε πολύ τής θείας του, τήν άδελφή τής οποίας είχε παντρευτή ό πατέρας του, Πασκάλ Λαντιέ.

Η δίσ 'Ονωρίνη ντ' Τερρύ, κόρη του κόμητος 'Αδριανού - Ροβέρτου ντ' Τερρύ, ήταν μιά κόπέλλα έως είκοσι τριών έτών, φαινόταν όμως κατάρια έξη γεωτέρη.

Αδύνατο νά άνειρευθής κανείς τελειότερο πλάσμα Μετοίου άναστήματος, πολύ ώραιο και χαριτωμένη και στίς παραμικρότερες τής κινήσεις, μέ ξανθά μαλλιά και καταγάλανα μάτια, ήταν ό ιδεώδης γυναικείος τύπος του κάθε άνδρας θά ποθούσε νά καταστήση σύντροφό του. Τό όλον τής απέπνεε τήν ευγένεια και τήν καλοκαγαθία.

Μόλις μπήκε μέσα, ή νέα έτρεξε και άγκάλιασε τήν Μαργαρίτα.

—Τί στιγμή, άγαπημένη μου! φώναξε. Τί στιγμή!..

—'Επρεπε νά τό περιμένω, 'Ονωρίνη μου, άπάντησε ή χήρα άπλά και γαλήνια χωρίς τό παραμικρό ίχνος προσποιητής λύπης στό πρόσωπο. Ο Μπερτέν ήταν καταδικασμένος από καιρό, τώρα τελευταία δέ, οι γιατροί έπερίμεναν από στιγμή σέ στιγμή τό μοιραίο..

—Ο Θεός νά τόν συγχωρήση έστέναξε ή 'Ονωρίνη. "Αν έλεγα ότι τόν λυπήθηκα, θά έλεγα ψέμματα!.. Τέλος πάντων, είσαι τώρα έλεύθερη, άγαπητή μου Μαργαρίτα, και θά μπορούμε στό ίξος νά έλευθώμαστε, χωρίς κανείς νά μάς έμποδίσω.

Ο Παύλος Λαντιέ, πού είχε μένει λίγο πιά πίσω, άφήνοντας πρός στιγμή μόνες τίς δύο γυναίκες στίς διαχύσεις τών, πλησίασε και άγκάλιασε κι αυτός τή Μαργαρίτα.

—'Αγαπητή μου θεία, είπε, δέν ξέρω αν πρέπει νά σέ συλλυπηθώ ή νά σέ συγχαρώ. Τό δεύτερο, βέβαια, θάταν κάπως, πώς νά στό πιά, άπάνθρωπο, αλλά και τό πρώτο μιά μεγάλη ψευτιά. 'Οπωσδήποτε, τό βέβαιον είναι ότι τώρα πιά θά ήσυχάση κι αυτός και σύ, αλλά κι έμείς όλοι. Γιατί, όπως ξέρεις, και γιά μένα και γιά τόν πατέρα μου, ήταν ένας έχθρος, όπως και γιά σένα.

—Πέθανε πιά, παιδί μου, έκανε μ' ένα στεναγμό ή Μαργαρίτα και ό άποθανών δειδικαίωται.. Ξέρεις, έσου τούλάχιστον περισσότερο από κάθε άλλον, πόσο υπέφερα μαζί του και όμως όλα τά ξεχνώ και τά συγχωρώ. Μιμήσου με και συγχώρησε και σύ. Ξέχασε, Παύλε.. Πώς είναι ό πατέρας σου;

—Στήν όγεία του καλά, άγαπητή θεία, αλλά άνησυχεί λίγο γιά τίς δουλειές του. Ο πρόωρος και βαρύς χειμώνας τού τίς έχει σταματήσει σχεδόν όλες.

—Ο Θεός νά δώση νά μ'ην άναλάβη έργασίες άνώτερες από τίς δυνατότητες του!..

—Ο πατέρας μου είναι γενναίος και ακούραστος, καθώς ξέρεις, θεία μου..

—Ναί, βέβαια. 'Επί πλέον, είναι έξυπνος άνθρωπος.. Κάποτε, όμως, γελιέται κανείς και θεωρεί τά άδύναστα δυνατό..

—Ο πατέρας μου είναι έπιχειρηματίας και ό,τι ανέλαβε ως τώρα, τό έπέτυχε..

—Ναί και κέρδισε μέ τήν εργασία του πολλά. 'Αλλά δέν εργάζεται μόνον μέ κεφάλαιά του.. Μεταχειρίζεται και σπουδαία ξένα κεφάλαια και ή ζημία δέν είναι άδύνατος.. "Όσο ψηλότερα πετά κανείς, τόσο πιά τρομερή είναι ή πτώσις του όταν θά άποτύχη.

—Και είναι άπελπιστική ή πτώσις, όταν πλησιάζη κανείς τήν έπιτυχία, ψιθύρισε ή δίσ ντ' Τερρύ. Εύτυχώς, όμως, είναι άπθανο αυτό. Ο κ. Λαντιέ θεωρείται άνθρωπος τόσο τολμηρός, όσο και φρόνιμος.. 'Υπολογίζει πολύ καλά προτού άναλάβη κάτι.

—Θά έλθω Παύλο; ρώτησε ή Μαργαρίτα.

—Πώς! Θά έρχόμαστε μαζί, αν δέν είχε νά δώση κάτι έπείγουσες διαταγές.

—'Εσύ, Παύλο, πότε έπέστρεψες στό Παρίσι;

—Πρό δέκα πέντε ήμερών θεία μου.

—Και έμεινες πολύν καιρό στό Τροάι;

—Δεκαπέντε μέρες περίπου..

—'Α! ό κ. Παύλος ήταν στό Τροάι; ρώτησε ή 'Ονωρίνη.

—Μάλιστα δεσποινίς. Συγκέντρωνα εκεί τή ύλη πού μου έχρειάζετο γιά τήν ένδοξο διατριβή μου. "Όπως ξέρετε, έσπούδασα δικηγόρος και τώρα πρόκειται νά δώσω τάς διδακτορικάς μου έξετάσεις. Τό ξέρετε τό Τροάι, δεσποινίς;

—Ναί. 'Εκεί μεγάλωσε. "Ημουν οικότομος στής Κας Λερμύτ.. Δέν μπορεί, θά ακούσατε γιά τό περίφημο σχολείο τής πού μοιάζει σάν φυλακή!..

—Ναί, πώς! Έκανε ό Παύλος κοκκινίζοντας έλαφρά. "Εγώ έμεινα στό «Ξενοδοχείο τής Νομαρχίας» πού είναι άπέναντι στό σχολείο.

—'Αλήθεια; Θά παρατηρήσατε, λοιτότε, ότι τά παράθυρα τού ξενοδοχείου αυτού είναι.. πολύ άδιάκριτα άφού έλέπουν στην αύλή τού οικοτροφείου. Πολλές φορές τσακώσαμε τούς ξένους πού έμειναν αυτού νά μάς κυττάζουν μέ τά κυάλια τους! Οί πιά μικρές από μάς τούς άπαντούσαν μέ κοροϊδευτικούς μορφασμούς, έκανε ή 'Ονωρίνη γελώντας. "Αφ'ησά εκεί μιά φίλη μου, όχι πολύ νεώτερη μου, τήν Παυλίνα Λαμπέρ μέ τήν όποία άλληλογραφώ τακτικά. Οί γονείς τής μένουν στό Παρίσι. Πιθανόν νά τήν ιδώ καμμιά μέρα ξαφνικά έδώ, γιατί δέν είναι δυνατόν οι δικόι της νά τήν αφήσουν αιώνιας στό οικοτροφείο!..

—'Ο Παύλος έγινε τούτη τήν φορά κατακόκκινος.

—Τήν δίδα Λαμπέρ, είπε, μιά μελαγχολική πολύ νόστιμη και ζωηρή; Μήπως είναι εκείνη;..

—'Ακριβώς. Τήν είδατε μήπως και σείς μέ τά κυάλια σας από τό παράθυρό σας;

—Δέν τήν είδα μέ τόν τρόπο πού λέτε δεσποινίς, αλλά έντελώς τυχαίως έξω μιά Κυριακή, μέ μιά πολύ θελκτική συμπεριφορά τής. 'Από αυτήν, καθώς τής μιλούσε, έμαθα και τό όνομά της.

—Δέν μου είχε άγνωστη ή πολύ θελκτική, όπως τήν έρίσκατε, νέα αυτή. Στά γράμματά της ή φίλη μου μιλά συχνά γιά κάποιον Ρενέ.

—Αυτή είναι φώναξε ό Παύλος, Ρενέ.. "Ετσι τή έλεγες. Τί χαριτωμένο κορίτσι! Τί άγνό πρόσωπο! Σάν Παναγία!..

—'Από όλα αυτά άγαπητή μου Παύλε, είπε ή Κα Μπερτέν, μ' ένα έλαφρό χαμόγελο, συμπεραίνω ότι ή κυριότερα άπασχόλησή σου στό Τροάι ήταν νά κατασκοπεύης τίς ώραιές οικοτρόφους τής Κας Λερμύτ!

—'Ω! θεία μου!.. έπιθύρισε ό νέος κοκκινίζοντας γιά τρίτη φορά. —'Αγαπητό μου παιδί, άστείεθήναι, είπε ή Μαργαρίτα. "Αλλωστε και αλήθεια νάτανε, όλα αυτά είναι άθώοτατα και τής ηλικίας σου, αλλά δέν είναι άνάγκη νά πάγη κανείς στό Τροάι γιά νά ιδή ώραιο κορίτσι.

Και λέγοντας αυτά κύτταξε τήν 'Ονωρίνη χαμογελώντας.

—'Εκείνη κοκκίνισε και χαμήλωσε τά μάτια.

—Και ό πατέρας σου, 'Ονωρίνη τί κάμνει; τήν ρώτησε ή Μαργαρίτα γιά τήν θγάλη από τήν άμνηστία.

—'Εχει πάντοτε μεγάλη άδυναμία.. 'Υποφέρει ώρες - ώρες πολύ. "Η κατάστασή του μέ άνησυχεί..

—'Αγαπάς πολύ τόν πατέρα σου και ή φιλοστοργία σου αυτή σέ κάμνει ίσως υπερβολική. 'Ο πατέρας σου θά άναλάβη.

—Αυτό εύχόμεθα όλοι, αλλά δυστυχώς τά πράγματα δέν είναι τόσο ευχάριστα.

—'Οπωσδήποτε, ίσως νά μ'ην κάνης και άσχημα νά προετοιμάζω γιά τό κάκω. Τί είμεθα έμείς οι άνθρωποι; Τά πιά ψεύτικα πράγματα τού κόσμου. Μήπως θέλει και πολύ γιά νά άφήση κανείς τόν μάταιο αυτό κόσμο; Κάνεις λοιπόν κρλά νά προετοιμάζω γιά κάθε ένδεχόμενον. Θάπρεπε όμως και ουσιαστικώτερα νά φροντίζης γιά τήν θλιβερό αυτήν έπαύριο πού σέ περιμένει. Μετά τόν θάνατο τού πατέρα σου θά θρискόσουν μόνη, αν δέν έπαιρνες έγκαίρως τά μέτρα σου..

Και λέγοντας τά λόγια αυτά ή Μαργαρίτα κύτταξε αυτή τήν φορά τόν Παύλο. Αυτός έκανε πώς δέν κατάλαβε και έμεινε τελείως άπαθής.

—Νά παντρευθώ; είπεν ή 'Ονωρίνη, αυτό δέν μέ συμβουλεύεις;

—Γιατί όχι; Θά ήταν τό φρονιμότερο πράγμα γιά σένα.

—Σέ θεοβιάω ότι δέν τό σκέφθηκο ποτέ.

—Και όμως ό πατέρας σου θάπρεπε νά τό σκεφθώ. Δέν πρέπει νά σέ άφήση μιά μέρα έντελώς άπροστατευτή..

(Η συνέχεια στό επόμενο)

'Από τήν άγνωστη ιστορία μας

Γυναίκες τού Βυζαντίου

ΑΡΙΑΔΝΗ

ΤΟ ΑΓΝΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΙΑΣ ΠΡΙΓΚΗΠΟΥΛΑΣ Μ' ΕΝΑ ΑΣΗΜΟ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟ.— ΕΝΑΣ ΑΤΑΙΡΙ-ΑΣΤΟΣ ΓΑΜΟΣ ΠΟΥ ΤΟΝ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕ Σ.— ΜΕ ΠΟΙΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΕΓΙΝΕ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ Ο ΖΗΝΩΝ

Στό προηγούμενο φύλλο μας περιγράψαμε τήν περιπετειώδη ζωή τής τρομερής Βηρίνας, τής σύζυγου Λέοντος τού Α'. Σήμερα θά δούμε τή ζωή τής κόρης τής 'Αριάδνης, ή όποία είναι έξ ίσου ένδιαφέρουσα.

Ο ΤΑΝ ό Λέων Α', έγκατεστάθη μέ τήν δούλεια τού βαρβάρου 'Ασπάρ στα αυτοκρατορικά άνάκτορα τής Κωνσταντινουπόλεως, δέν μπορούσε νάχη τήν φιλοδοξία νά θεμελιώσει δική του δυναστεία άφού ή γυναίκα του ή Βηρίνα δέν τού είχε δώσει παρά κόρες.

Μά ήταν τόσο μεγάλη ή ξαφνική αυτή μεταβολή τής τύχης του, ώστε δέν μπορούσε νά μεμψιμοιρή γιά τέτοιες λεπτομέρειες. "Αλλωστε οι κόρες του δέν είχαν μεγάλες φιλοδοξίες: ή μεγάλη παντρεύτηκε έναν Ρωμαίο πατρίκι, και ή δεύτερη ή 'Αριάδνη, είχε ρίξη τά μάτια σ' έναν όμορφο αξιωματικό τού άνακτόρου, τόν άρχηγό τών σιλεντιαρίων, τών νυκτοφυλάκων, όπως θά λέγαμε σήμερα. Ο 'Αναστάσιος— ό έλικτός τής— δέν ήτο ούτε από μεγάλη οικογένεια ούτε θέση εξαιρετική κατείχε.

Ηταν όμως εξαιρετικά ώραιος ό 'Αναστάσιος και μιά λεπτομέρεια άκόμη πού θά ζήριωνε ίσως κάθε άλλον, ήταν τήν δική του γοητεία. Τά μάτια του είχαν διαφορετικό χρώμα, γαλάζιο-εράσινο τό ένα και καστανό τό άλλο!

Ο μόνος πόθος τής κόρης τού Λέοντος ήταν λοιπόν νά τόν παντρευτή, και ό πόθος αυτός δέν ήταν έντελώς παράλογος, άφού κι' ό ίδιος ό πατέρας τής ήταν άλλος άπ' όλους χιλιάρχοι. "Αλλά μιά ξαφνική πολιτική άνάγκη ήλθε νά μεταβιβάσει τά όνειρα τής νεαρής βασιλοπούλας. Ο πατέρας τής, ό Λέων, είχε συγκροτήσει ένα πολεμικό σώμα από 'Ισαύρους, και γιά νά τούς έξη πάντοτε άφοσιωμένους, άπέφασκε νά δώση τήν 'Αριάδνη στόν άρχηγό τούς Τριακαλισαίος, άφού προηγουμένως τόν έκανε πατρίκι και τόν μετωνόμασε σέ Ζήνων.

Η 'Αριάδνη όμως δέν ήθελε νά πάρη γιά σύζυγο έναν βαρβάρo και μέλιστα ένα παντρεμένο, μέ γιοιούς και κόρες σχεδόν συνομήλικές της! Μά πιά πολύ άκόμη δέν ήθελε ν' άπαρνηθώ τόν έρωτά της.

"Αλλά ή πολιτική δέν λαμβάνει όψιν αισθήματα. "Αδίκω ή 'Αριάδνη έκλαψε, παρακάλεσε, έκέτευσε: Τό συμφέρον τού κράτους και τής δυναστείας απαιτούσε τόν γάμον αυτόν και παντρεύτηκε τόν Ζήνων.

—ΡΙΗ—

Πέρασαν έτσι τά χρόνια. Ο Ζήνων έγινε παντοδύναμος άρχηγός τού στρα-

τεύματος. Κι' ό Λέων πού έτρεφε πάντα γι' αυτόν εξαιρετική συμπάθεια, σέφθηκε πώς μή έχοντας γιοιούς μπορούσε νά τόν όρίση ως διάδοχό του, άφού συχνά, συγκότατα, οι ισχυροί στρατηγοί τού Βυζαντίου περιεβλήθησαν τήν αυτοκρατορική πορφύρα. Μά ή Βηρίνα, ή γυναίκα τού Λέοντος, δέν έχωνε τόν Ζήωνα και γιά λόγους πού άναφέραμε έν έκτάσει στό προηγούμενο φύλλο μας ήθελε νά τόν άποκλείση άπ' τόν θρόνο. Και, όπως είδαμε, κατόρθωσε πράγματι νά τόν παραμερίση, και όταν πέθανε ό Λέων νά δώση τό στέμμα στόν μικρό Λέοντα Β', τόν μόνο γιοίό τής 'Αριάδνης και τού Ζήνωνος.

Η κόρη όμως τού Λέοντος Α' κατάλαβε πώς ή βασιλεία τού παιδιού τής ήταν ένα πρόσημα γιά νά κυδερνούν άνεργό-χλητα έλλοι, άνεπιθύμητοι, κι' αυτό δέν τό άνέχεται. Άφού είχε παρά τήν θέληση τής, παντρευτή τόν ισχυρό άρχηγό τών 'Ισαύρων, ήθελε τουλάχιστον νά μοιρασθώ μαζί του τόν θρόνο. Και τό έξυπνο μυαλό τής όρθεσε τό τέχνασμα πού θά εξουδετέρωνε τήν λύση πού εξεμαίεσε ή μάνα τής.

Στόν 'Ιππόδρομο τού Βυζαντίου, άπειρο πλήθος είχε συαχθώ γιά νά χαιρετίση τόν νέο βασιλέα-παιδί πού μέ τό σκήππο στό χέρι και τό στέμμα στό κεφάλι, καθισμένο στόν θρόνο, δεχόταν τό προσκύνημα τών αλικών και τών μεγιστάνων.

Ανάμεσα στούς πρώτους τού κράτους αξιωματούς έρχόταν φυσικά και ό Ζήνων πού τώρα, ως πατέρας τού νέου βασιλέως, θά άποκτούσε και τόν τίτλο τού σέβαστοπάτορος. Προχώρησε λοιπόν και γονάτισε και αυτός μπροστά στόν θρόνο τού παιδιού, μά πρίν προλάβη, κατά τό έθιμο, νά προσκυνήση, ό γιος του, διακαλυμμένος από τήν 'Αριάδνη, σηκώθηκε, κατέθηκε τά σκαλοπάτια και βγάζοντας τό βαρύ λιθοκάλυπο στέμμα μέ τόν σταυρό, τό

άπόθεσε στό κεφάλι τού πατέρα του! Έπειτα τόν σήκωσε όρθιο, τόν άνέδωσε στόν θρόνο και τού έδωσε και τό σκήπτρο.

Τό στράτευμα κατενοουσιασμένο άνευ φήμης τόν άρχηγό του, και ό κόσμος παρακολουθώντας μέ συγκίνηση τήν σκηνή πού τόσο επιτήδεια είχε σκηνοθετήσει ή 'Αριάδνη, ένωσε και τίς δικές του έπευφημίες μέ τίς ζητωκραυγές τού στρατού.

Έτσι ή 'Αριάδνη έγινε βασίλισσα. Μά πρίν προλάβη νά χαρή τή νέα της δόξα, ό θάνατος τού μοναχογιου της ήρθε νά τήν βυθίση σέ πένθος. Σέ λίγο ή Βηρίνα πού έχθρευόταν πάντα τόν γαμπρό τής, όρθεσε τόν τρόπο νά τόν έκθρονίσω, κι' ή 'Αριάδνη, από τήν χλιδή τών άνακτόρων θρήνησε έκπνοη, πρόσφυε στήν 'Ισαυρία, τήν πατρίδα τού άνδρός τής, πολιορκημένη μέσα σ' ένα φρούριο. Ο άγων μεταξυ τού ζεύγους και τής άδάμαστης πενθεράς διήρκεσε επί άρκυ-τόν καιρό. Στο τέλος ό Ζήνων κατόρθωσε νά τήν συλλάβη διά τών στρατευμάτων του και νά τήν φυλακίσω. "Αλλά ή 'Αριάδνη, πού δέν έπαυσε νά άγαπή τήν μητέρα τής, κατόρθωσε νά πείση τόν Ζήωνα νά τήν άποφυλακίσω.

Έξη χρόνια άργότερα, έπειτα από τριάντα σχεδόν έτών γάμο, ό άντρας τής 'Αριάδνης άπέθανε, και ό άδελφός του έτοιμάστηκε νά καταλάβη τήν άρχή. Μά ή 'Αριάδνη δέν ήταν πιά τό παλιό άνίσχυρο και συνεσταλμένο κορίτσι, έτοιμο νά σκύβη πάντα τό κεφάλι στίς προσταγές τού πεπρωμένου. "Εστω κι' άργά, ή 'Αριάδνη ήθελε νά πάρη τώρα τήν άνταπόδοσή της από τή ζωή.

Μόλις ό Ζήνων παρέδωσε τό πνεύμα, ή 'Αριάδνη έατείε σ' όλους τούς συγκατακτιούς και σ' όλους τούς διαθέταν κάποια δύναμη τούς εύνοχούς τής, άλλους εξαγόρασε, άλλους κολάευσε, άλλους άπειλησε. Κι' όταν ή Σύγκλητος συηλθε, ή χήρα βασίλισσα παραμερίζοντας τόν άδελφό τού Ζήνωνος παρουσίασε ως μόνον άξιο διάδοχο τού θρόνου τόν άρχηγό τών σιλεντιαρίων, τόν παλιό τής άγαπημένο, τόν 'Αναστάσιο, πού παρά τά έξήντα του σχεδόν χρόνια διατηρούσε πάντα κάτω από τήν όμορφη πούγε γοητεία άλλως τήν καρδιά τής αίσθηματικής βασιλοπούλας.

Πιστή στην πρώτη της άγάπη έπειτα πιά τριάντα όλόκληρα χρόνια, ή 'Αριάδνη προσέφερε τόν θρόνο στόν λεβεντόκομο αξιωματικό μέ τό δίχρωμο υάτι, και μερικές βδομάδες άργότερα, έπειτα από τόση περιπέτεια και τόση χρόνια τόν παντρεύσαν μέ μιά άίσωσα τών άνακτόρων. Τό παθετικό τής όνειρο είχε τέλος πάντων πραγματοποιηθώ.

Κ. ΣΦΑΕΛΟΥ

Τό μυθιστόρημά μας
Πληνωμένη
στήν καρδιά
στήν σελίδα 34

Η ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Αντζέλικα φίδρο μου,

Τόμου και ήρθε η Σαρακοστή τζόγια μου. Έπαυσα να σε χαρώ οδίες μου τση δουρλιές και τση μεγάλες φέστες. Ντουνκουε, τώρα άμωρε μου, νηστεία και προσευχή και χωρίς μπερμπαντίες που άχτυπάνε άσκημα τέτοια σαιζόν!

Μόνο που τση άλλες με άντάνωσα στη ρούγα τση όδω. Σταδίου μία κοπελλία μπέλλα ε, μπελλίσσιμα και ντουνκουε, να μή σου τά πουλιολέω, με κιαλάρησε, την κιαλάρησα, μου άρεσε, τση άρεσα, με διπλωρώνει μάτια μου και μου πιάνει τη κουδέντα:

— Παρντόν, μου λείει, μην έχετε ώρα; Έγώ, μάτια τώνε ματιώνε μου, έγινα κόκκινος σαν άστακός θρασμένος γιατί το ρολόι μου τώχω άκουμπημένο άμανάτι...

Τση άπάντησα ντουνκουε και τσ' είπα: — Είναι ή ώρα, φίδρο μου, να πιάσω με γνωριμία...

Εγέλασε και μου λείει:

— Μια κι' ήτανε να γνωριστούμε, τσή λέω κι' έγώ:

— Τζόγια μου, είναι Σαρακοστή και νηστεία.

— Μα έγώ, μου λείει εκείνη, είμαι νηστήσιμη.

Και μου δείχνει στο μάγουλό τση το τριανταφυλλι δύο έληές άμυγαλάτες, και στο μπράτσο τση μία έληά καρυδάτη, μα τόν Άγιο, και στον κόρφο τση δύο έληές φουντουκάτες... τόσες...

Τση βλέπω και τση λέω:

— Μα τή βεριτά, σαρακοστιανή μου φαίνεσαι...

Τά παρακάτω κάλλιο να μή στα γράψω Άντζέλικα φίδρο μου, γιατί θα μου θυμώσης!

Ο ΝΙΟΝΙΟΣ ΣΟΥ

ΑΝΟΙΞΗ!

Ανοιξη μπήκε θρε Μανιώ κι' αν' ο καιρός με το στανιό περνάει για χειμώνας Ανοιξη μπήκε χαρωπή και παπαρούνα έρυθρωπή ανθίζει στους λειμώνας!... Οί μυγδαλιές ανθίσανε κι' οί μουσμουλιές καρπίσανε!

Ανοιξη! Νοιώθω στο κορμι καινούργια, άβάσταχτη όρμη με φλόγα και μεράκι νοιώθω ξανά παληούς καυμούς, την Ανοιξη με τούς χυμούς γίνονται κοκοράκι!... Άκου το με κατάνυξι δεν με βαστάς την Ανοιξη!...

Λάβε τὰ μέτρα σου λοιπόν αν' έχης «άγαθόν σκοπόν» αν' θες να μη σ' αφήνω Ανοιξη γύρω μου κυττώ και νέα φύλλα ξεπετώ σαν τόν παληόν τόν φίκο! Ανοιξη πούχει έρωτες και νυχτες άξημέρωτες!...

Ο ΜΠΟΣΙΚΟΣ

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

— Άμάν... άμάν!... Μαάλο κακό έπατα!... Μαάλο κακό.

Γναίκα ντικό μου Τακού, ένα τείο έχει Άλεσσάντρεια Έλζοτ. Αυτό το τείο πεταμένο ένεται άμα κληρονομιά ντέν εκεί...

Γναίκα ντικό μου ένα άντελφή έχει Σουρπουί, και ματημένο άμα ένει τείο πεταμένο ένεται, κόκκαλο ίσερό, Σουρπουί λεάμενο έκανε έμένα:

— Άμάν Καραμπέτ, τείο πεταμένο ένεται, ένα τεία άφιμένο κάνει, ίπρέπει ί συλλυπητήρια σταλμένο τὰ ικάνωμε...

— Συλλυπητήρια-μυλλυπητήρια φιλάν φιστίκ έχω ντέν ήσέρω, άμα να λές έμένα το πέρωμα ένεται τὰ ικάνωμε...

— Ίσυλλυπητήρια ένεται άμα ένα τηλέγραφο σταλμένο τὰ ικάνωμε.

— Τηλέγραφο Άλεσσάντρεια τσόχ παρὰ κοστιμένο τὰ ικάνη...

— Ίπληρωμένο το μισό άντελφή ντικό μου Σουρπουί τὰ ικάνη...

Φωναγμένο ικάνωμε μουσιού Μίμη ιχοντρώ άντρωπο, άλλικό τηλέγραφο να ιγράφη ίστέ μουσιού Μίμη ιχοντρώ, ιγραμμένο έκανε: Κοντολεάνς!...

Πολλά λόγια να μην ιλέω, τηλέγραφο σταλμένο ντέν ικάνω... Κοστιμένο τσόχ παρὰ ένότανα. ίστέ είπε Σουρπουί ι γράμμα τὰ ιστέλνωμε...

— Ίγρόμμα τζάνεμ;

— Ίγρόμμα Καραμπέτ.

Αορασμένο έκάνωμε πενήντα λεφτά ένα κόλλα καρτί ίστέ Τακού γραμμένο έκανε: Κοντολεάνς μοντολεάνς ε; σετερά φιλάν φιστίκ!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΑΝΟΙΞΗ!

Όπως το λές πολύ σοφά ήρθε ή Ανοιξη κρυφά όπως και σ' άλλα χρόνια δεν ήρθε μ' άνθη κι' εϋωδιές ούτε με υπέρλαμπρες θραδυές μα έφτασε με χιόνια!... Πάντως τὰ χιόνια λυώσανε και όλα πιά τελειώσανε!

Ανοιξη βλέπω νοερώς μα όπου νάναι κι' ο καιρός κι' εκείνος θα ζεστάνη θ' αναγκασθί με το στανιό και θάνα ή κουτή Μανιώ με το παληό φουστάνι!... Μ' αυτό παντού θα σέρνωμαι Μ' αυτό θα βολοδέρνωμαι!

Λάβε τὰ μέτρα σου λοιπόν αν' έχης «άγαθόν σκοπόν» αν' θες να μη σ' αφήνω θέλω φουστάνι του συρμού και πάμε στην όδον Έρμου να ιδώ και να μωνίσω!... Και νάμαι με το τέποτε δική σου έπως δήποτε!...

Η ΜΑΝΙΩ

Αιά το πιστόν της αντιγραφής ΓΙΑΝΝ.

Από τὰ φῶτα τοῦ Μπρόντουαιη

ΣΤΟ ΠΑΓΚΑΚΙ ΕΝΟΣ ΔΡΟΜΟΥ

8 σοι άπολαμβάνουν και θαυμάζουν επάνω στο λευκό πανι τούς διεθνείς άστέραις του κινηματογραφικού στερεώματος, και όσοι μένουν έχθαμβοι διαβάζοντας τούς... άστρονομικούς μισθούς που εισπράττουν, άς θυμηθούν και λιγάκι τόν Κροίσο και τὰ περίφημα λόγια του. Άς μή σπεύδουν δηλ. να τούς μακαρίσουν προτού ιδούν τί τέλος θάχουν. Γιατί, δυστυχώς, το τέλος τών μεγάλων γοήτων της σκηνής και της όθνης δεν είναι πάντα τόσο λαμπρόν και φωτοδόλον όσο ό πήρε ή σταδιοδρομία των... Η τσόν γνωστή στους παλαιότερους θαυμαστές του κινηματογράφου Μάε Μούρραιη, άποτελεί την τελευταίαν—κατά σειράν—ένσάρκωσιν της τραγικής μοίρας που περιμένει τούς περισσότερους καλλιτέχναις. Λοιπόν, ή γόησσα αυτή που εξετρέλλανε κόσμο και κοσμάκη στην εποχή της, που υπήρξε επί δέκα κατά συνέχειαν, έτη ή πιο λαοφι-

λης θεντέττα του άμερικανικού κινηματογράφου, ή γυναίκα που πρώτη ένεσάρκωσε το περίφημο «τέ-άππλη», ή θεότρελλη στάρ που δεν δίσταζε να φθάση μέχρι σκανδάλου δημοσίης, μόνο και μόνο για να γίνη λόγος γι' αυτήν, το είδωλον του Μπρόντουαιη που έγκατέλειπε σε ήλικία δεκατεσσάρων έτών το πατρικό σπίτι για να γίνη χορεύτρια, ή γυναίκα τέλος πάντων που είχε κάποτε περιουσία τριών εκατομμυρίων δολλαρίων (κάντε τα μόνοι σας δραχμές, γιατί έμεις ι λιγυγυμεί...) θρέθηκε αυτές τις μέρες από την άστυνομία της Νέας Υόρκης, να κοιμάται επάνω σ' ένα παγκάκι κάποιας λεωφόρου της άμερικανικής γιγαντοπώλειας...

Από τὰ θυμάτα του όμιλουδντος και ή Μάε Μούρραιη, άπεσύρθη πρό έτών της κινηματογραφικής ζωής, γλύντησε, κατεστράφη τόσο, ώστε να καταλήξη στο παγκάκι ενός δημοσίου δρόμου. Τελευταίως ή Μούρραιη είχε μια δική με τόν τείος σύζυγό της, τόν γνωστό Έστωριανό πριγκίπα Μινιόβανι. Ένα κοριτσάκι είχε γεννηθί έδω και δεκατρία χρόνια από τόν γάμο αυτό και μετα το διαζύγιο ο πατέρας πήρε το παιδί του και έφυγε. Η Μούρραιη ένήγαγε τόν πριγκίπα ζητώντας πίσω την κόρη της και 44.000 φρ. τόν μήνα διατροφής γι' αυτήν και το παιδί. Την δίκη αυτή την έχασε ή άλλοτε στάρ και τὰ σπασμένα τὰ πλήρωσε ο άτυχος δικηγόρος της, ο όποιος έδέχθη κατακεφαλα ένα καλαμάκι από την Μούρραιη, μόλις της άνήγγειλε την κακή είδηση. Έστω! άπό τό... κινήμα της αυτό ή τείος θεντέττα έλιποθύμησε. Την σκηνή αυτή, δείχνει ή δευτέρα εικόνα μας. Η πρώτη, παρουνιάζει την πενήνταρά, σήμερα, Μούρραιη, στο μεσοράνημά της: όταν χαλούσε κόσμο με τούς χορούς της, στα θέατρα και

'Ανέκδοτα

ΟΙ ΝΕΑΡΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΓΕΡΝΟΥΝ

Μιά ήθοποιος, που έκανε την νεκρή παρ' όλο που είχε υπερβή τα πενήντα, έλεγε κάποτε στον Τριστάν Μπερνάρ:

— Έγώ, όταν γεράσω, δεν θα διατάσω ούτε στιγμή: θα αυτοκτονήσω.

Και ο περίφημος χιουμορίστας, με φωνή στρατιωτικού παραγγέλματος, ανέκραζε διαστρικά:

— Πύο!

ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ!

Μιά μέρα, ο ίδιος Τριστάν Μπερνάρ, που τρέφει μία σεβαστή γενειάδα, άνεθηκε σ' ένα σιδηροδρομικό όχημα, προωριζόμενο μόνο για κυρίες. Δύο γυναίκες που εφίστασαν μέσα των κύτταξαν εκπληκτικές, και η μία τόλμησε να παρατηρήσει:

— Αυτό το όχημα είναι μόνον δια κυρίας...

— Τό ξέρω, απάντησε χωρίς να συγκινηθεί ο άμείλητος παραδοξολόγος: είμαι η κυρία Τριστάν Μπερνάρ!

ΠΑΡΑΔΟΞΟΛΟΓΙΕΣ

Σ' ένα διαγωνισμό παραδοξολογών, η Σαίλ Σωέλ κέρδισε το βραβείο με την εξής ιστορούλα:

«Στον σιδηρόδρομο, ένας επιβάτης έρωτά τον πλαινό του:

— Τι ώρα έχετε, παρακαλώ;

— Δέκα βαθμούς υπό το μηδέν! άπαντά εκείνος.

— Σας ευχαριστώ, λέει ο πρώτος. Σ' αυτό τον σταθμό ακριβώς, πρέπει να κατέβω!»

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΑΡΝΗΣΙΣ

Μιά μέρα, ο Μπερνάρ Σω έλαβε την εξής πρόσκληση για την ζευσεφίε μιας κοσμικής κυρίας:

«Η Κε Χ. θα μείνει σπίτι της την προσεχή Πέμπτη, ώρα 4—6 μ.μ.»

Ο Μπερνάρ Σω, αντί άλλης άπαντήσεως, επέστρεψε την πρόσκληση, αφού έγραψε πάνω σ' αυτήν:

«Κι' ο κ. Μπερνάρ Σω επίσης».

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Η Τζούνι Άστορ μαλλώνει την μικρή της κόρη που είναι εξαιρετικά άτακτη:

— Εάν εξακολουθής έτσι, της λέει για να την φοβερίσω, θα μείνεις άνοπαντρη: κανένας άντρας δεν παίρνει ανυπόφορη γυναίκα.

— Τι λέει εκεί άπαντρή ή μικρούλα.

— Εγώ ξέρω έναν άνδρα που πήρε.

— Και ποιος είναι αυτός;

Κι' η νεκρή Άστορ, μ' ένα πονηρό χαμόγελο:

— Ο μπαμπάς!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΣ

Στο παρελθόν, οι γυναίκες δεν άνεβαιναν στην άγγλική σκηνή. Τους εόλους των τους υπεδούσαν άνδρες μετρησιμένοι. Μιά μέρα ο βασιλεύς Κάρολος έξέφρασε την ανυπομονησία του δίδοι το θέαμα άρχισε ν' άρχισή.

Και ο διασάργης έσπευσε άμέσως να δικαιολογηθεί.

— Μεγαλειότητα, είπε, ή ήρωή δεν άνερίστηκε ακόμη!

Γερμανική λογοτεχνία

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥ

Από τὰ δράματα του πολέμου

ά γοις δουίζει ο δορρηξής μέσα στην κατασκότεινη χειμωνιάτικη νύχτα. Τό μικρό δάσος, που τό έχουν κιόλας μισοθερίσει οι δάδες και οι σφαίρες παίρνει μέσα στο σκοτάδι παράξενες μορφές. Μοιάζει σαν μία δουδή κόλαση ή σαν τό βασίλειο ενός παραμυθένιου δράκου που περιμένει να καταδροχίσει άχόρτατος τα κινούργια του θύματος. Κάπου εκεί γύρω παραμονεύει ο θάνατος. Από την μία στιγμή στην άλλη μπορεί ν' άκουσθή ή άγρια βροντή του τηλεδύλου ή οι γρήγορες-ερίπες του μυδραλλισδύλου. Από στιγμή σε στιγμή μπορεί ν' άκουσθή ή άγρία βροντή του τηλεδύλου ή οι γρήγορες-ερίπες του μυδραλλισδύλου. Από στιγμή σε στιγμή μπορεί ν' άκουσθή ή άγρία βροντή του τηλεδύλου ή οι γρήγορες-ερίπες του μυδραλλισδύλου.

Μέσα σ' αυτήν την δουδή κόλαση, άνωμώντας τον θάνατο που στέκει γύρω τους άπειλητικός, προχωρούν καμιά δεκαριά Γερμανοί άνιχνευταί, άποφασισμένοι να εκτελέσουν την διαταγή του άρχηγού τους. Κάπου εκεί κοντά βρίσκεται ένα προχωρημένο γαλλικό φυλάκιο που πρέπει να καταληφθή. Ένα μυδραλλισδύλο που τους άκολουθήσει κάμποσο διάστημα, για να τους προστατεύσει έναν πόν κάθε αϊφνιδιασμό, έχει στηθεί τώρα ανάμεσα σε μερικά πεσμένα δέντρα έτοιμο να άρχισή την δράση του μόλις θα παρουσιαζόταν ο έχθρικός κίνδυνος. Και οι άνιχνευταί προχωρούν, ή μάλλον σέρονται στην γή, δουδοί, με τό αυτιά τεντωμένα και τό μάτια ορθάνοιχτα σαν να προσπαθούν να διαλύσουν τα πυκνά σκοτάδια. Δεν φοβούνται τον θάνατο. Τό μόνο που φοβούνται είναι μήπως τους αντίληφθούν οι Γάλλοι που εφίστα στην άπάντη μεριά και ματαιώσουν τό σχέδιό τους. Ξαφνικά άκούσθηκε τό γαβγισμα ενός σκύλου και σχεδόν άμέσως τό γαλλικό μυδραλλισδύλο άρχισαν να σαρώνουν τό έδαφος με τό δόχημά τους γυροδόντας να άπομακρύνουν τον κίνδυνο που είχαν άναγγείλλει τό γαβγισμα. Τό γερμανικό μυδραλλισδύλο δεν άργησε ν' άπαντήση προσπαθώντας να κρατήση τους Γάλλους σε άπόσταση και να προστατεύσει τους άνιχνευτάς για να γυρίσουν σβώι στις γραμμές τους. Και άνάμεσα στα διασταυρούμενα πυρά, οι Γερμανοί στρατιώτες, καταριώνοντας τον σκύλο που τους είχε προδώσει και δεν θα τους άφινε ούτε αυτήν την νύχτα να πιτύχουν τον σκοπό τους. Ξαπλώθηθηκαν άνάμεσα από θάμνους και πεσμένα γίναν σχεδόν ένα με τό γήμα και σάβηκαν άνάμεσα από θάμνους και πεσμένα δένδρα προσπαθώντας να ξαναγυρίσουν στις γραμμές τους. Έσπερα από υπεράνθρωπες προσπάθειες φθάσανε οι πρώτοι τό σημείο που βρισκόταν τό μυδραλλισ-

δύλο τους, τραβήχτηκαν σε όσο μπορούσαν πιδ άσφαλές σημείο και περιέμεναν με άγωνία να ιδούν και τους άλλους τους συντρόφους να γυρίζουν. Ένας, δύο, τρεις, έπτά, όκτώ, έννέα... Κάποιος έλειπε. Κάθε στιγμή που περνούσε χωρίς να παρουσιάζεται ο τελευταίος σύντροφος, τους φαινόταν σαν αιώνας όλοκληρος. Στο τέλος, ένας από όλους έβγαλε σιωπηλά τό όπλο του, τό παρέδωσε σε κάποιον άλλον και ξεκίνησε, ψύχραιμος και άμείλητος κατά τό μέρος που διασταυρώνονταν τό δόχημα των μυδραλλισδύλων. Σε λιγάκι των άκολουθήσε ένας δεύτερος. Πού πήγαιναν; Μπροστά τους στεκόταν ο θάνατος, έτοιμος να τους άρπάξει και τους δύο. Μά τους ήταν άδιάφορο. Έσως ο σύντροφος να ήταν βαρεία πληγωμένος και να μην μπορούσε να γυρίσει μόνάχος του στο γαβγισμα. Έπρεπε να πάνε να τον βοηθήσουν. Διαφορετικά δεν θα ήταν άξιοι να λέγονται Γερμανοί στρατιώτες. Γύρω τους δουίζανε τό δόχημα κόνοντας μία τραγική συναυλία. Άλλά οι δύο άνιχνευταί προχωρούσαν σταθερά σά να μή συνδιδανε τίποτα. άκολουθώντας ακριβώς τον ίδιο δρόμο που είχαν πάρει και πριν. Μέσα από τον δαιμονισμένο κρότο που έκαναν τό μυδραλλισδύλο μπόρεσαν τώρα να ξεχωρίσουν καθαρά τό δογγητό ενός ανθρώπου. Σε λιγάκι δούσκόντουσαν στο πλάι του συντρόφου που είχε πληγωθή βαρεία. Τόν πήραν προςεκτικά στα χέρια και όρθιοι πιά, άνάμεσα στο τραγικό πανδαιμόνιο, τον μετέφεραν ως εκεί που περιέμεναν οι άλλοι. Οι σφαίρες είχαν σεβασθή φαίνεται τό θάρρος τους και την αυτοθυσία για τον σύντροφο. (Όλοι μαζί σχημάτισανε ύστερα ένα πρόχειρο φορείο, διασταυρώνοντας τό δόχημα τους, έριξαν επάνω δύο-τρία άμπέχωνα για να γίνη πιδ μαλακό και μεταφέρανε έτσι τον τραυματία ως την βάση τους όπου στάθμευε πάντοτε τό τραυματιοφόρο αυτοκίνητο με τό ιατρικό προσωπικό έτοιμο να επέμβη για να βοηθήσει.

Την φορά όμως αυτή ήταν άργά. Ο τραυματίας μισόάνοιξε τό μάτι του, κύτταξε με ένα βλέμμα γεμάτο εύγνωμοσύνη τους συντρόφους του και προσπάθησε να άπλώσει τό χέρι του για να τους ευχαριστήση. Άλλά την ίδια στιγμή τό μάτι του ξανάκλεισαν βαρεία και ξεψύχησε περιτριγυρισμένος από τους γενναίους του συντρόφους που έμεναν πίσω για να συνεχίσουν τον άγώνα.

ΓΙΟΧΑΝ ΚΡΑΟΥΤΖ

Η ΦΡΑΝΣΟΥΑΖ διάβαζε και ξαναδιάβαζε την μικρή άγγελία στην εφημερίδα: «Ζητώ να γνωρισθώ με νέαν αισθηματικήν, μορφωμένην, για περίπατο και συντροφιά. Οι σκοποί μου είναι τίμιοι. Γράψατε εις τή γραμμή της εφημερίδος υπ' αριθμό...»

«Νά είναι στ' αλήθεια τίμιοι οι σκοποί του;» άναρωτήθηκε ή νέα.

Ο τρόπος με τον όποιο ήταν γραμμένη ή άγγελία έδειχνε πραγματικά άνω-νωμία.

Έβριξε μία ματιά στον άπάντη της

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

καθρέφτη και τρέμαζε. Της φάνηκε ότι άπότομα είχε γεράσει.

«Ποιος θα τώλεγε —ξανασυλλογίστηκε— έδω και δέκα χρόνια ότι θα καθόμουν να διαβάζω τις άγγελίες των εφημερίδων για να βρω την συντροφιά που μου λείπει»

Και δέν ήταν παρά μόλις τριάντα έτών ή Φρανσουάζ. Ήταν λοιπόν, δυνατόν να τελείωση ή ζωή της στα τριάντα της χρονιά; Όχι βέβαια. Άλλά ή δική της ζωή δεν είχε προσθήκη ούτε καν ν' άρχισή. Ή γνωριμία της με τον Ζεράρ που την είχε κάνει να πλάσει πιδ ώραία όνειρα για τό μέλλον της είχε τελείωση με μία μεγάλη άπογοήτευση.

Πάνε όκτώ χρόνια από τότε. Και τό όκτώ αυτά χρόνια δεν στάθηκαν άρεστά για να την κάνουν να ξεχάσει. Της φαινόταν ότι δεν θα καθώρθανε ποτέ, όσα χρόνια κι' αν περνούσαν, να ξεχάσει τό πρόσωπό του, την φωνή του και όλη του την εικόνα που είχε άποτυπωθή τόσο βαθειά μέσα της. Ήταν ακριβώς ο άνδρας που την γοήτευε στα κορσιόστικα της όνειρα. Κομψός, εύγενικός, φιλόδοξος και με μία πρώτης τάξεως όέση που άφινε να πιστέψη κανείς ότι οι φιλοδοξίες του δεν θα άργούσαν να εκπληρωθούν. Ήταν Γενικός Γραμματέας στην ίδια μεγάλη εταιρία όπου εργαζόταν και ή Φρανσουάζ ως δακτυλογράφος. Μία δακτυλογράφος μέσα σε τόσες άλλες. Πώς μπορούσε να φαντασθή ότι αύτς ο άνώτερος υπάλληλος θα την ξεχώριζε και θα ένδιαφερόταν γι' αυτήν; Και όμως ο Ζεράρ την ξεχώρισε. Την βρήκε όμορφη, χαριτωμένη, έξυπνη. Κι' έκείνη; «Ό! Γιατί να τον αγαπήσει τόσο παράφορα; Δεν ζούσε τότε παρά μόνάχα γι' αυτόν. Κάθε τρυφερή λέξη που άκούσε από τό στόμα του την έκανε εύτυχισμένη. Έσως, αν δεν τον είχε αγαπήσει τόσο ή αν δεν τον είχε άφισή τον λάχιστον να τό καταλάβη... Έσως να ερχόντουσαν τό πράγματα διαφορετικά.

Έσως δέ αν δεν είχε πιστέψη και δεν είχε έλπίσει τόσο πολύ, ή άπογοήτευσίς της θα ήταν μικρότερη. Πώς μπόρεσε όμως να φαντασθή ότι ένας τέτοιος έξαιρετικός νέος, με θανατίσιο μέλλον θα άποφάσιζε να κάνει γυναίκα του μία μικρή δακτυλογράφο;

— ΕΕΕ —

Κάποις μέρα ο Ζεράρ έφυγε για τό έξωτερικό. Έσως ήταν κι' αυτό

ένα πρόσχημα για να την ξεφορτωθή. Και από τότε ούτε τον ξανάειδε ούτε ξανάκούσε γι' αυτόν. Όκτώ όλοκληρα χρόνια. Τόν αγαπούσε άκόμη; Αυτό δεν τό ήξερε ούτε κι' ή ίδια. Τό μόνο που ήξερε ήταν ότι στο άναμεταξύ είχαν ένδιαφερόθ γι' αυτήν πολλοί άλλοι νεοί, όμορφοι και αυτοί, κομψοί, εύγενικοί, με καλές θέσεις, μα αυτή τους είχε άποκρούσει όλους. Και τώρα, καθόταν και διάβαζε τις μικρές άγγελίες ελπίζοντας να εύρη με τον τρόπο αυτό τον άνθρωπο με τον όποιο θα μπορούσε να συνδέσει την ζωή της.

νο ώραίο διήγημα
της Συζάν Νορμόν

Νά γράψω; Νά μή γράψω; Πήρε πέννα και χαρτί και χωρίς να σκεφθή περισσότερο έγραψε τό ακόλουθα:

«Αγαπητέ άγνωστε. Ή άγγελία σας μου έκανε βαθειά έντύπωση. Φαντάζομαι ότι αν άποφάσιζα κι' εγώ κάποτε να δημοσιεύσω μία παρόμοια άγγελία στην εφημερίδα θα την έγραφα ακριβώς με τό ίδια λόγια που την γράψατε και σεις. Δεν νομίζετε ότι αυτό είναι μία άπόδειξις ότι θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε πολύ καλά»

«Όταν έφτασε ή στιγμή να υπογράψει σκέφθηκε ότι ήταν προτιμότερο να κρατήση κι' αυτή τό ινκόγινο. Έγραψε λοιπόν ένα όνομα και την διεθυσνη κάποις φίλης της. Ή άπάντησις δεν άργησε να έλθη. Άλλά ήταν και αυτή άνώδυμος.

«Έσως να έχετε δικιο, της έγραψε ο άγνωστος. Θέλετε να συναντηθούμε; Θα σας περιμένω στις 6 τό άπόγευμα τό έρχόμενο Σάββατο, μπροστά στην είσοδο της Όπερας. Θα κρατώ στα χέρια μου τό τελευταίο διδύο του Στεφάν Τεβάιχ από τό όποιο θα με άναγνωρίσετε».

Καμιά υπογραφή. Άλλά τί σήμαινε; Σε δύο μέρες θα μπορούσε ή Φρανσουάζ να γνωρίσει τον άγνωστο από κοντά. Τότε θα μάθαινε άσφαλώς και τό όνομά του.

Έφτασε ακριβώς την ώρισμένη ώρα στο ραντεβού και άρχισε να ξετάζει προσεκτικά τους διαβάτες που ήταν έκείνη την ώρα πλά πολλοί. Όχι/παρά ξενή ιδέα—συλλογίσταν— να μου δώση ραντεβού σε ένα μέρος που έχει τόσο μεγάλη κίνηση; Ποιος έξέρει όμως; Έσως τό έκανε από λαπρότητα. Δεν θα ήταν σωστό να μου δώση τό πρώτο ραντεβού σε μίαν άπόκρυπτη μεριά.

Καθώς έκανε τις σκέψεις αυτές είδε

κάποιον ψηλό νέο που στεκόταν λίγο πιδ πέρα, με την πλάτη γυρισμένη προς τό μέρος της και με ένα διδύο στα χέρια. Πλησίασε λιγάκι για να δευαιωθή. Έπάνω στο έξώφυλλο ήταν τυπωμένο μί γτυπητά γράμματα τό όνομα του συγγραφέας: Στεφάν Τεβάιχ. γκ Τήν ίδια στιγμή ο νέος γύρισε και ή Φρανσουάζ βρέθηκε άπέναντι στον Ζεράρ!

«Έμειναν κι' οι δύο γιό λίγην ώρα άφωνοι, με την κατάπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό τους. Έσπερα είπε πρώτη ή νέα:

— Ζεράρ! Είσαι λοιπόν στο Παρίσι;

Παραξενεύτηκε κι' ή ίδια για την ψυχραιμία με την όποια μιλούσε στον άνθρωπο που είχε αγαπήσει κάποτε παράφορα και που νόμιζε ότι τον αγαπούσε άκόμη. Και όμως! Δεν ήταν ο παλιός Ζεράρ. Δεν είχε πιά εκείνο τό άγέροχο ύφος ούτε τον άέρα που τον έκανε να ξεχωρίζη από όλους τους άλλους. Τό πρόσωπό του, νέο άκόμη, έδειχνε κάποις κούραση. Και ή κομμοστασιά του πιδ τον έκανε κάποτε να φαίνεται άκόμη πιδ νέος από ότι ήταν είχε άργήσει να λυγίση. Όχι. Δεν ήταν αυτός ο Ζεράρ. Ήταν ένας κοινός τύπος ανθρώπου, σαν όλους τους άλλους που πληθύνοντουσαν γύρω τους αυτήν την στιγμή. Ή Φρανσουάζ νόμιζε πως άνοιξε άνάμεσα

Άνοιξε την όμπρέλλα της και άπομακρύνθηκε.

ΝΕΑ από τόν κινηματογράφο

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΕΣ ΦΙΛΜ

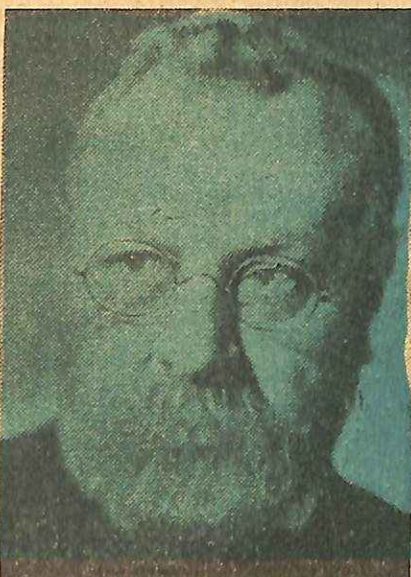
Αύτες τις μέρες οι Αθηναίοι θα θαυμάσουν ένα μεγαλειώδες φίλμ που ετοιμάζει με το πρώτο θραύσμα στον τελευταίο Διεθνή διαγωνισμό της Βενετίας. Το φίλμ αυτό φέρει ως τίτλο το όνομα ενός εξαιρετικού ευεργέτου της ανθρωπότητας, του Ροδόλφου Κόχ, και γυρίστηκε στα μεγάλα Στούντιο της "Γόμπελς-Φίλμ" με πρωταγωνιστές τόν περίφημο "Εμιλ Γιάνιγκς (σόν ρόλο τού Κόχ), τόν Βέρνερ Κράου, τήν Βικτωρία φόν Μπαλάσκο κ. ά.

Η ζωή τού Ροδόλφου Κόχ, τού ανθρώπου που πολέμησε τόν θάνατο, αποτελεί ένα πραγματικό μυθιστόρημα, που θα συγκινήσει θα διδάξει και θα εκπαιδεύσει όλους. Γιατί, μέσα στην ιστορία αυτή, θα δούμε συγχρόνως να πλέκονται τó μεγάλο δράμα τών ήρώων τής επιστήμης, σόν ευγενικό τους αγώνα κατά τών μαστιών τής ανθρωπότητας. Στόν αγώνα αυτόν ο Ροδόλφος Κόχ δέν εδίστασε να θυσιάσει τά πάντα: τόν εαυτό του, και αυτόν ακόμη τόν αγνό του έρωτα.

Ο Κόχ υπήρξε ο πρώτος επιστήμων που απολήθηκε συστηματικά μέ τήν φυματίωση και κατώρθωσε να ανακαλύψει τó μικρόβίο της. Ο πρώτος που εγάρωσε τόν όρθό δρόμο γιά τήν καταπολέμησή της. Ολόκληρη τήν νεότητά του τήν αφιέρωσε στις σχετικές έρευνες και μελέτες.

Τό 1893 έχωρισε τήν πρώτη του γυναίκα— που δέν τόν καταλάβαινε και που περιφρονούσε τήν αδιάκοπη επιστημονική προσπάθεια τού άνδρός της— και παντρεύτηκε τήν ακούραστη βοηθό του Χέντβιχ Φράϊμπερ. Η περίφημη αυτή κοπέλλα, υπήρξε όχι μόνο άνταξια σύντροφος τού Ροδόλφου Κόχ, αλλά και μιá πολύτιμος βοηθός στις επιστημονικές του έρευνες. Η αφοσίωσή της και ο αλτρουϊσμός της έφθασαν μέχρι τού σημείου ώστε δέν εδίστασε να υποστεί ή ίδια τά πειράματα τού άνδρός της, γιά να παρακολουθήσει αυτή καλύτερα τις ε-

πιδράσεις επί τού ανθρώπινου όργανου. Και έπειτα, όταν ο Κόχ, μετά τόν πρώτο του θρίαμβο, θέλησε να επεκτείνει τις εργασίες του στις αποικίες, γιά τήν ανακάλυψη τών μικροβίων τών επιδημικών ασθενειών, τής χολέρας, τής πανώλους, τού τυφοειδούς πυρετού, τής ασθενείας τού ύπνου, ή ηρωική αυτή γυναίκα τόν ακολούθησε παντού. Στην Αφρική, στην Ασία, στην Νέα Γουινέα, ως τās νήσους τού Ειρηνικού Ωκεανού.

Ο περίφημος ήθοποιος Έμιλ Γιάνιγκς σόν ρόλο τού Ροδόλφου Κόχ

Και όταν ο μεγάλος ήρωας τής επιστήμης, γέρος, κουρασμένος και εξαντλημένος από τήν άεσχη πάλη γιά τó καλό τής ανθρωπότητας επέστρεψε άρρωστος τό 1909 στό Μπάντεν-Μπάντεν, ή σύντροφός του παρέμεινε στό πλευρό του ως τήν τελευταία στιγμή.

Ο θάνατός του τήν έριξε άρρωστη βαρεία. "Όταν συνήλθε, άφίερωσε τόν καυρό της σέ μακρινά ταξίδια στις Ινδίες, στις κινεζικές ζούγκλες, στα άπροσπέλαστα βουδδικά μοναστή-

ρια τού Θιβέτ. Τώρα ζή ακόμη στό Βερολίνο στό ίδιο σπίτι όπου είχε ζήσει και εργασθή με τόν μεγάλο της άνδρα.

Τό φίλμ αναπαριστά κατά τόν μεγαλύτερο τρόπο όλη αυτή τήν εποποιία. Κατά τις τελευταίες στικτικές, μόνον στην Γερμανία 10 εκατομμύρια θεατών τó παρακολούθησαν.

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΤΖΑΚΥ ΚΟΥΓΚΑΝ

Ο φίλοι τού σινεμά και ιδιαίτεροι οι θιασώται τών παιδιών-θαυμάτων, θα αποζημιωθούν γιά τήν φημελογουμένη αποχώρηση από τόν κινηματογράφο τής χαριτωμένης Σίρλεϊ Τέμπλ: "Ένα νέο μικρό αλλά... πρώτου μεγέθους αστέρι άνατέλλει, είναι ο Άμερικανός Μόμπι Ουάτσον, ηλικίας όκτώ έτών. Παιδί καλλιτέχων έχει εμφανισθή από μωρό σί πολλά φίλμ μαζί με διάφορους μεγάλους ήθοποιούς μεταξύ τών οποίων και ο Αλόνελ Μάρροου. Καί συγκρομένως έχει ήδη γυρίσει 22 φίλμ, αλλά τó πραγματικό του άστέρι τώρα άνατέλλει. Διαπρέπει ιδίως στούς δραματικούς ρόλους και όλοι προβλέπουν ότι ή σταδιοδρομία του δέν θα λήξει μαζί με τήν παιδική ηλικία, όπως τού Τζάκυ Κούγκαν, αλλά θα συνεχισθή, γιά να γίνει ο Μόμπι ένας μεγάλος τραγωδός.

ΠΕΝΝΙΕΣ

Λέγεται ότι ο περίφημος θεατρικός συγγραφέας, σκηνοθέτης και ήθοποιος Σαρά Γκίτρυ, θα φύγει τήν άνοιξη γιά τó Χόλλυγουντ όπου τόν εκάλεσαν τέσσερες ταυτοχρόνως κινηματόγραφικές εταιρίες. Θα παίξει σέ διάφορα φίλμ μαζί με τήν συμπατριώτισσά του Κλωντέτ Κολμπέρ και άλλες βεντέτες.

Οι Παρισίνοι, όμως, δέν πιστεύουν ότι θα τούς εγκαταλείψει τόσο εύκολα χάριν τών δολλαρίων, ο αγαπημένος τους Σαρά, που είναι σήμερα ο πιο παρισινός καλλιτέχνης που υπάρχει.

Η χαριτωμένη Νόρμα Σήρς πρόκειται να παντρευθή προσεχώς. Ο εύτυχής που θα τήν κάνει γυναίκα του είναι ο γνωστός μας ήθοποιός, Τζώρτζ Ράφτ.

— Ναι, ναι Ζεράρ. "Ας μή ξαναμιλήσουμε.

Τού έδωσε τó χέρι χωρίς να προσέχει άλλη λέξη.

Κατόπιν καθώς είχε αρχίσει να φιλοδέχει, άνοιξε τήν όμπρέλλα της και απομακρύνθηκε /με γοργό βήμα. "Ενοιώθε τόν εαυτό της ξελαφρωμένο. Τό δάρος που τήν πιέζε όκτώ χρόνια, είχε φύγει: ή ανάμνησις τού Ζεράρ, ενός Ζεράρ αλλοιώτικου απ' τούς άλλους, άνώτερου, εξαιρετικού είχε πεθάνει... Και τώρα, ήταν έλεύθερη ν' αρχίσει από αύριο μιá νέα ζωή...

— Όχι, Ζεράρ, Σήμερα δέν έχω καιρό, άποκριθήκα ή νέα. Καμμιά άλλη φορά...

Ο Ζεράρ τήν κύτταξε μελαγχολικά.

— Δέν σε πιστεύω, είπε. Δέν θα είχες έρθη στό ραντεβού άν δέν είχες καιρό.

— Άλλά, όπως θέλεις... "Ας μή ξαναμιλήσουμε ν' αυτό τó ζήτημα.

ΣΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

Η ΚΟΡΗ της Φαρμακεύτριας ΒΟΥΑΖΕΝ

Τα προηγούμενα

Βρισκόμαστε στό Παρίσι τήν εποχή Λουδοβίκου 14ου. Είναι ή εποχή που αγιάζουν, ακόμη και σ' αυτήν τήν άύλη, ο άποκρυφισμός και ή μαγιστεία. "Απ' όλους τούς αστρολόγους και ως μάγισσες τού Παρισιού ή πιο διάσημη είναι ή Κατερίνα Βουαζέν. Κερδίζει άπειρα λεπτά και ή έπιρροή της είναι μεγάλη στά ανώτερα στρώματα. Η Κατερίνα έχει μιá άραιότατη κόρη, τήν Μαργαρίτα. Τήν αγαπά υπερβολικά και θέλει να τήν απομακρύνει από τó βρωμερό της περιβάλλον. Τήν βάζει έσωτερική σ' ένα σχολείο, στην Ιρλανδία. Εκεί τυχαίως ή νέα, που άγνοεί τά πάντα από τήν ζωή τής μητέρας της, γνωρίζεται μ' έναν νεαρό ευγενή προγεγραμμένο, τόν υποκόμητα Τζάκ Μάκ Κάρθου. Οι δυο νέοι αγαπιούνται τρελλά και ο υποκόμης έρχεται στό Παρίσι να ζητήσει τήν Μαργαρίτα. Η Κατερίνα μέσω τής φίλης της, δίδος Ντέ-ζ-Εγιέ, ακολούθου τής μαρκησίας ντέ Μοντεσπάν τήν εισάγει στήν αύλη τών Βερσαλλιών. Η δίσ Ντέ-ζ-Εγιέ τήν υποδέχεται μιá μέρα ιτάς Βερσαλλίας και τήν περιάγει τώρα στούς ώραίους κήπους τών άνακτόρων, που ήσαν γεμάτοι από κομφούς νόλικους, και προσπαθεί να τήν κάνει τής έκμυστηρευθή τó έρωτικό της μυστικό.

13ον

Η ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ τήν πήρε φιλικά από τó χέρι.

—Ο όμορφος ξένος σας ήταν σάν κι' αυτούς τούς κυρίους;

Η Μαργαρίτα απάντησε χωρίς δισταγμό χαμογελώντας:

—Ήταν μελαγχρόνιος, πιό ύψηλός και πρό πάντων πολύ πιό νέος.

—Ιρλανδός, δέν είναι έτσι;

—Μάλιστα, δεσποινίς. Ο υποκόμης Μάκ Κάρθου.

—Θυμούνται αυτό τó όνομα. Γιά καθήστε λοιπόν! Ήταν ο ευγενής εκείνος ακόλουθος τής πρώτης Κυρίας... Πραγματικά, είχε ένα γυϊό... Μά βέβαια... Ήταν πολύ ώραίος νέος...

Η Μαργαρίτα τήν άκουε με θαυμάσια συγκίνηση.

Η Ντέ-ζ-Εγιέ τής είπε:

—Προέξεται! Τόν κύριο αυτόν τόν παρουσίασαν στην Κυρία, πρώτη φορά, εκεί κάτω, μπροστά στη λιμνούλα τού Απώλωνος.

—Αυτός ήταν! Μόλις είχε επιστρέψει τότε από τήν Ιρλανδία.

—Αί... φώναξε ή Ντέ-ζ-Εγιέ. Είστε λοιπόν ή μαθητριάδα τού μοναστηριού; Άκουσα να λένε ότι είχε καταφύγει σ' ένα μοναστήρι...

—Στό μοναστήρι τού Σαιν Πάτρικ...

—Θεέ μου, τί περιπέτεια! Και από τότε δέν τόν ξανασυναντήσατε ποτέ πιά;

—Ποτέ! Επέστρεψε σχεδόν άμέσως στην Αγγλία. Είμαι βέβαια πως θα έκαμε ό,τι ήταν δυνατόν γιά να με συναντήσει ή να μου γράψει. Ο πατέρας του χωρίς άλλο θα τόν έμπόδιζε...

—Και τώρα, που βρίσκεται;

—Τό άγνωσ. Έμαθα, όμως, τόν τελευταίο καιρό ότι ο πατέρας του πέθανε στή φυλακή.

—Μά θα έλεπε, νομίζω, να τόν αναζητήσετε!

—Δέν τολμώ τώρα πιά, είπε ή νέα καταπόρφυρη, ενώ τó βλέμμα της, γεμάτο άπελπισία, είχε στηλωθή στό άπαιρο.

Η Ντέ-ζ-Εγιέ κατάλαβε και τήν άγκάλιασε στοργικά.

—Ο έρωτας θέλει θάρρος, μικρούλα μου, τής είπε.

—Εξη χρόνια άναμονής, είναι πάρα πολλά. Ίσως εκείνος δέν με σκέπτεται πιά... Και εγώ...

Στό άναμεταξύ είχαν πλησιάσει στην λιμνούλα τού Απώλωνος που ήταν έρημη εκείνη τήν στιγμή. Λοιπόν από τó φώς τó κεφάλι τού Θεού, αντικατοπτριζόταν τόν κρύσταλλο τού ύγρου καθρέφτη.

Η Μαργαρίτα άρχισε να όνειροπολή μπροστά στό υπέροχο εκείνο θέαμα και ή Ντέ-ζ-Εγιέ συλλογιζόταν όσα είχε κατορθώσει να πληροφορηθή.

—Τόν αγαπάτε πολύ; ρώτησε πάλι με χαμηλή φωνή.

—Δέν ή' αγαπήσω άλλον, εκτός από αυτόν.

—Πρέπει, λοιπόν, να τόν ξαναβρήτε.

—Πώς μπορεί;

—Δυο καρδιές, πλασμένες ή μιá γιά τήν άλλη, ξανασιμλουν πάντα... Και τότε άκριβώς συνέβη τó άπίθανο, τó άπροσδόκητο, τó πραγματικό θαύμα!

Η Μαργαρίτα ξαφνικά σπρίχθηκε φοβισμένη πάνω στην συνοδό της και άφησε να τής ξεφύγει μιá κραυγή έκπληξης:

—Νάτον!...

Πραγματικά, ένας νεαρός άξιωματικός περιεφέρετο στό άλσος, πάνω ρηος μέσα στην κυανή στολή του με τά πράσινα διάσημα τών «Βασιλικών Ιρλανδών».

Ο νέος προχώρησε άργά προς τήν λιμνούλα και όταν είδε τις δυο γυναίκες, ξεφώνισε με χαρά και συγκίνηση:

—Μαργαρίτα!... είπε. Επί τέλους!...

—Τζάκι!

Με παραλήρημα χαράς, έπεσε ο ένας στην άγκαλιά τού άλλου. Ο έναγκαλισμός τους ήταν άτέλειωτος.

Όταν στό τέλος συνήλθαν, άντελήφθησαν πως ή δεσποινίς Ντέ-ζ-Εγιέ είχεν εξαφανισθή.

ΠΙΚΡΕΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Ο Τζάκ παρέσυρε τήν Μαργαρίτα σ' ένα παγκάκι και μόλις κάθισαν,

άρχισε να τήν κυτάζει περιπαθώς.

—Εσύ, αγαπημένη μου! Έσύ!... Δέν μπορώ να πιστέψω στά μάτια μου... Σε άναζητούσα τόσο καιρό παντού...

Εκείνη, με μισόκλειστα τά μάτια άφείθηκε στόν αγαπημένο της, μουρμουρίζοντας:

—Τζάκ, αγαπή μου...

Ένα παρατεταμένο και θερμό φιλι μετρίασε τήν μεγάλη δίψα τού πόθου που αίσθανόταν ο ένας γιά τόν άλλο, και τούς έδωσε τήν δύναμη να συνέλθουν λίγο.

Ο Τζάκ άποσπάσθηκε πρώτος απ' αυτήν τήν περίπτωση και κύτταξε τήν Μαργαρίτα με θαυμασμό. Μπροστά του βρισκόταν μιá σωστή και γοητευτική γυναίκα που τήν θυμόταν μόνο σαν παιδί.

—Πόσο ωραία έγινες!...

—Μά και σύ, Τζάκ, να πού προβι-

βαστήκατε σέ λοχαγό...

—Πόκειται τώρα να αναλάβω τήν διοίκηση ενός Ιρλανδικού σώματος!

Και σύ, Μαργαρίτα, ζής μέσα στό παλάτι;

—Όχι, Τζάκ. Ήλθα να έπισκεφθώ μερικά φιλικά μου πρόσωπα, που βρίσκονται στην όπηρεσία τής μαρκησίας ντέ Μοντεσπάν...

—Η παρουσία μου έδιωξε τó πρόσωπο πού σε συνόδευε.

—Η Μαργαρίτα γέλασε:

—Άσφαλώς θα εύχαριστήθηκε πολύ πού μάς άφησε μόνους. Φαντάσου ότι μιλούσαμε γιά σένα. Θυμήθηκε τó έπεισόδιο τού μοναστηριού.

—Α, Ναι! Η πρώτη Κυρία άγαπούσε πολύ να διηγείται αυτή τήν περιπέτεια πού τής είχε διηγηθή ο πατέρας μου. Έτσι, λοιπόν; Και τί σου έλεγε ή φίλη σου;

—Μου έδιδε θάρρος και μ' έξώρκιζε να έχω έμπιστοσύνη.

—Όστε είχες ανάγκη έναρρύνσεως;

—Τζάκ, φοβόμουν μήπως σου είχαν άπαγορεύσει να με ξαναδείς.

—Πραγματικά, δέν σου κρύβω ότι ο πατέρας μου άρνούνταν να δώσει τήν συγκατάθεσή του γιά τó γάμο μας. Όστόσο, σκόπευε να σε έπισκεφθή στό μοναστήρι τού Σαιν Πάτρικ και ήλιπζε έτσι πως θα έλλαζε γνώμη μόλις σε συναντούσε.

Δυστυχώς, ή θέσις του στην Αύλη τής Αγγλίας δέν ήταν ποτέ άσφαλής κι' έτσι δέν μπορούσαμε, ένόσω ζούσε ο βασιλεύς εκείνος, να πραγματοποιήσουμε τó ταξίδι μας στην Ιρλανδία.

—Ο κόμης πέθανε, δέν είναι έτσι;

—Ναι, Μαργαρίτα. Τώρα πιά είμαι κύριος τού έαυτού μου.

Τήν έσφιξε ξανά άπάνω στό στήθος του και άνέπνευσε με πάθος τó άρωμά της.

—Τώρα μπορούμε να παντρευτούμε, πρόσθεσε. Φαντάζομαι ότι και σύ εξακολουθείς να τó επιθυμείς αυτό...

Η Μαργαρίτα ρίγισε και έχασε τó χόρμα της.

—Τζάκ, πριν σε συναντήσω γιά να σου δώσω τήν τελική μου άπάντηση, πρέπει να συνεννοηθώ με τούς νο-

νείς μου.

—Μα αυτό έννοείται "Αν θέλεις μάλιστα, θα πάμε να τους έπισκεφθούμε μαζί αυτή την στιγμή.

Η φτωχή νέα αισθάνθηκε την καρδιά της να σφίγγεται, σαν να είχε πιασθεί μέσα σε μάγγανο.

—Τζάκ, ψιθύρισε με σβυσμένη φωνή. Είναι προτιμότερο να τους είδοποιήσω εγώ πρώτα. Σκέψου, πέρασαν από τότε χρόνια, ίσως να έχασαν τις ελπίδες τους, καί...

—Μήπως έχουν άλλα, δεινρα για την αποκατάστασή σου;

Στά ματία της Μαργαρίτας ζωγραφίστηκε η θλίψη. Κατέβαλλε, έντούτες, μεγάλη προσπάθεια για να χαμογελάσει.

—Μην φοβάσαι, είπε. Δεν συμβαίνει τίποτε τέτοιο. "Ωστόσο θα ήταν καλλίτερα να τους μιλήσω πρώτα εγώ.

Και πρόσθεσε γρήγορα, χαϊδεύοντας τον, νέο με το γλυκό γαλάζιο βλέμμα της:

—Ο χωρισμός μας, Τζάκ, δεν είχε καμιά επίδραση στον έρωτά μου. Κι αν άκομη οι φόβοι μου ήταν σωστοί, κι αν με είχες ξεχάσει, εγώ δεν θα έπαυα να σ' αγαπώ.

Ο Τζάκ την αγκάλιασε με δύναμη.

—Μα κι εγώ, είπε ο νεαρός κόμης, δεν έπαυσα ποτέ να σε σκέπτομαι, Μαργαρίτα. Νά γιατί, άφοι ο Θεός μάς ξανάσμιξε έπειτα από τόσον καιρό, νομίζω πως είναι πάρα πολύ φυσικό να παντρευτούμε άμέσως.

Η Μαργαρίτα άναρρωτιόταν με αγωνία στην ψυχή:

«Ο Θεός; Ο Θεός λοιπόν με έφερε μπροστά σ' αυτόν που αγαπώ; Θέλει, λοιπόν. Έκείνος, παρ' όσα και αν συμβαίνουν να παντρευτώ αυτόν τον τίμιο άνθρωπο; Είναι δυνατόν;

Η άθωα και παιδική αγάπη της Μαργαρίτας την έκανε να έλπιζε, όπως τα λουλούδια εκείνα, που ύστερα και από την χειρότερη καταστροφή και το φονερότερο δλεθρο, καρποφύουν να ύψωσουν ανάμεσα από τις ρωγμές των έρειπίων τους λεπτούς των μίσχους στίς θερμές ακτίνες του ήλιου.

—Ελπίζε, πως στη δύσκολη θέση που βρισκόταν, θα την βοηθούσαν, η δεσποινίς Ντέ-ζ' Έγιέ και ο κύριος ντέ Βανέν.

Και τότε για πρώτη φορά, μέσα στο σκοτισμένο από την αγωνία μυαλό της, της γεννήθηκε μια σκέψη:

«Αν η μητέρα μου δεχόταν να άποσυρθεί από το Βιλνέ-συρ-Γραβούα και να εγκαταλείψει το άνδρομοστο έπάγγελμά της, η κατάσταση θα έσώζετο. Ο Τζάκ, δεν είναι πολλές καιρός που γύρισε στη Γαλλία και ζή μακριά από το περιβάλλον της Αύλης. Δεν ξέρει τίποτε για το έπάγγελμα της μητέρας μου και το όνομα του πατέρα μου δεν είναι δυνατόν να το γεννήση ύποψιος».

Η τιμία, όμως, και εύσυνειδητη Μαργαρίτα, δεν μπορούσε ν' άνεχθεί την ίδια της αυτή σκέψη που θα ήταν τόσο άνευλικρινής. Την απέκρουσε, λοιπόν, άμέσως. "Οχι, έπρεπε με ελκρινεία κι άποφασιστικότητα ν' άποκαλύψη στον άγαπημένο της την πραγματικότητα.

«Ωστόσο δεν εύρισκε το θάρρος. Η σκέψη πως θα ήταν άναγκασμένη να μιλήσει στον Τζάκ για το άπαισιο σπύτι της και το άθλιο έπάγγελμα της μητέρας της, την άφώπλιζε. Και το χειρότερο από όλα, το πρόσωπο του Τζάκ, που άκτινοβολούσε από ειμότητα και ελκρινεία, την άφώ-

πλιζε. Σκέφθηκε, λοιπόν, τους δυο άυλικούς φίλους της. Η βοήθειά τους της ήταν άπαραίτητη. Έπρεπε να τους βρή.

Εύτυχως δεν ήταν μακριά.

Η δεσποινίς Ντέ-ζ' Έγιέ, συνεπαρμένη από την άπρόσπτη έκείνη συνάντηση, έτρεξε άμέσως να συναντήσει τον Λουί ντέ Βανέν. Ο έπαρχιώτης εύγενής σκυθρώπασε.

—Πολύ γρήγορα θ' άρχισή να βασανίζεται αυτό το παιδί, ψιθύρισε. —Κάθε άλλο, βρίσκεται στον έβδομο ούρανό!

—Τό έρω. "Όταν όμως θα παύσουν οι άγκαλιές και τα φιλά και θ' άρχίσουν οι εξηγήσεις, η μικρούλα, δεν θα ξέρη ποιόν άγιο να επικαλεσθεί για να την σώσει.

—Πραγματικά, έχετε δίκιο... Άγνοεί έντελώς την τέχνη να λήψέματα.

—Πάμε να τους παρακολουθήσουμε και να έπέμβουμε την κατάλληλη στιγμή!

—Πάμε.

Τό άφηρημένο βλέμμα της Μαργαρίτας, διέκρινε σε λίγο ανάμεσα στα δυο αγάλματα τους δυο φίλους της, την στινική άκριώς που σκεπτόταν πού να τους συναντήσει.

—"Ω! έλεπν ο Βανέν, περισσότερο εύγενικός από κάθε άλλη φορά. Είμεθα έντελώς άσυγχώρητοι που διέκομα έτσι άπτόμα αυτήν την ίδι-αίτερη συνάντηση που καρτερούσατε τόσον καιρό!

Και προσποιήθηκε ότι θα συνέχιζε τον δρόμο του. Η Μαργαρίτα, όμως, σαν να άντιμετώπιζε έκείνη την ώρα τον μεγαλύτερο κίνδυνο, τον συνεκράτησε με μια γρήγορη χειρονομία.

—Σας παρακαλώ, κύριε, είπε, και σας, δεσποινίς. Θέλω να σας παρουσιάσω τον κόμητα Μάκ-Κάρθου.

Ο Τζάκ ύποκλήθηκε μ' εύγένεια μπροστά στην κομψή φίλη της Μαργαρίτας και έχαιρέτησε τον εύγενή συνοδό της.

Ο τελευταίος, έπειτα από έναν έδοφισίο χαριετισμό, έκανε τις κατάλληλες συστάσεις.

—Η δεσποινίς Ντέ-ζ' Έγιέ, άκόλουθος της κυρίας μαρκησίας ντέ Μοντεσπάν. "Όσον άφορα έμένα, κύριε

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ

Η μι ά.— Είναι άσος! Βρίσκεται ήδη στο έβδομο όυρο.

Η άλλ η.—Ποίος; Ο άεροπόρος; Έρριζε κάτω έπτά έλθρικά άεροπλάνα;

Η μι ά.— "Οχι! Η γυναίκα! Έχει πιάσει φίλους έπτά άεροπόρους!

κόμη, είμαι ο τελευταίος γυιός του μαρκησιού ντέ Βανέν, άρχοντα του Μπώ-αν-Προβάνς, και είμαι στίς διαταγές σας.

Ο Τζάκ, μ' ένα χαμόγελο, σύμφωνα με τον κώδικα της καλής συμπεριφοράς, έδωσε το σημείο της έκκινήσεως για τον περίπατο που περίμεναν να κάμουν μαζί.

Η δεσποινίς Ντέ-ζ' Έγιέ άρχισε πρώτη την ένδιαφέρουσα συζήτηση με φωνή γεμάτη χαρά:

—Θά σας είπα βέβαια, κύριε, η Μαργαρίτα, ότι μιλούσαμε για σας, την στιγμή άκριώς που παρουσιάσθηκατε.

—Πραγματικά, δεσποινίς. Και θά μου έπιτρέψετε να σας εύχαριστήσω για τις πολύτιμες συμβουλές που της έδωσατε.

Ο Βανέν, άκριβολόγος όπως πάντα, δεν άργησε να ζητήσει μερικές εξηγήσεις.

—Μου φαίνεται, κύριε, πως είχατε φύγει για την Άγγλία, άμέσως μετά τον θάνατο της πρώτης Κυρίας;

Ο Τζάκ άπάντησε με λυπημένο ύφος:

—Ο πατέρας μου, έκρινε σκόπιμον να εγκαταλείψωμε την Γαλλία, άμέσως μετά την δολοφονία της πριγκίπισσας μας. Δεν θά σας άποκρύψω ότι το άπαισιο αυτό έγκλημα, έκαμε σε όλους μας άποπνικτική την άτμόσφαιρα της Γαλλίας. Θά θυμάσθε, βέβαια, πως ήταν ή πρώτη μεγάλη δηλητηρίασις πού...

Η Μαργαρίτα, κίτρινη σαν πτώμα, βρέθηκε στην άνάγκη να στήριχθι στον βραχιόνα της Ντέ-ζ' Έγιέ.

Ο έπαρχιώτης εύγενής, που προπορευόταν μαζί με τον Τζάκ, προσπάθησε να παρακάμψη με θάρρος τον σκόπελο.

—Πρέπει, κύριέ μου, να δισπιστήτε στίς υπερβολές που ύπάρχουν σε ώρισμένες άφηγήσεις. "Όπως ξέρετε, το Παρίσι είναι μια πόλις πάρα πολύ... θηλυπρεπής, δηλαδή θέλω να πώ πολύ φαντασιόπληκτη, συναισθηματική, έντυπωσιακή. Οι κάτοικοί της φαντάζονται άνυπάρκτους κινδύνους και παθαίνουν νευρικότητα από τον πανικό με το τίποτε.

—Με το τίποτε; Και τα έγκλήματα της Μπρενδελιέ;

—Α!... όσον γι' αυτήν, είναι βέβαια άλήθεια. Εν τούτοις, πρέπει κανείς να άντιλαμβάνεται άκριώς ποιά είναι ή πραγματικότητα και ποιά ή φαντασιόπληξις.

—Εν τούτοις, κύριε, μου άνέφεραν γυναίκες που άσχολούνται με την μαύρη μαγεία, το δηλητήριο και τις έκτρώσεις.

—Ε, βέβαια, αυτό είναι άλήθεια, κύριέ μου... Άλλά και σε ποιά χώρα δεν ύπάρχουν οι γυναίκες αυτές; Έχομε κι έμεις πολλές τέτοιες άξιόλυπτες γυναίκες που καταπιάνονται με όλα αυτά που άναφέρατε. Είναι όμως γυναίκα της τελευταίας ύποστάθμης. Δεν πρέπει, όμως, να συγχέετε μ' αυτά τα καθάρματα, τα πολλά εκείνα πρόσωπα που άσχολούνται με την άστρολογία και την φυσιογνωμική και τα όποια μιλούν και διδάσκουν στη Σορδόνη. Πολλά από τα πρόσωπα αυτά, έμεις τα έκτιμούμε πολύ και τα έπισκεπτόμεθα τακτικά, όπως λόγου χάριν, την Κα Βουάζέν...

Βλοσυρή ή Μαργαρίτα και με σταυρωμένα τα χέρια στο παρθενικό της στήθος, περίμενε την άπάντησή του Τζάκ.

(Συνέχεια στο έπόμενο)

Ένας άνθρωπος για τόν όποιον οί κλειδαρ ές δέν έχουν ΜΥΣΤΙΚΑ!

Στην Νέα "Υόρκη ζή κάποιος δαιμόνιος πραγματικά άνθρωπος: Μπορεί να παραδιάση κάθε κλειδαριά, όσο πολυσύνθετος και δύσκολος και αν είναι ο μηχανισμός της. Ονομάζεται Τσάρλ Κάουρνεϋ. "Ως τώρα έχει έκκλειδώσει 100.000 τέτοιον είδους δύσκολες κλειδαριές. Χάρις σ' αυτόν, σώθηκε ένας πλούτος που ύπολογίζεται σε 50.000.000 δολάρια. Μόνον αυτός μπόρεσε ν' άνοίξη τα μυστηριώδη χρηματοκιβώτια των Ρωμανώφ και να παραδώση στους μπολσεβίκους τα άμύθητα κοσμήματα των Τσάρων.

Ο Κάουρνεϋ είναι 49 έτών και έχει έκλεγη πρόεδρος της διεθνούς δημοσπονδίας των κλειθροποιών. Τα χέρια του είναι άσφαλίσια σε κάποια μεγάλη άσφαλίστική έταιρία αντί 100.000 δολαρίων. Το βλέμμα του είναι τόσο όξύ και διαπεραστικό, ώστε άρκεί να κυττάξη από την τρύπα μιας κλειδαριάς για ν' άντιληφθι άμέσως και άκριώς τι είδους κλειδί χρειάζεται για να την άνοίξη. Τελευταία μια έταιρία κατασκεύασε μια κλειδαριά άσφαλίσιας και την διεμήμισε ως τελείως άπαραβίαστη. Και όμως, ο Κάουρνεϋ την παρεβίασε σε 8 λεπτά και 41 δευτερόλεπτα!

Ο διαβολάνθρωπος αυτός γεννήθηκε στο Μάριον της Πολιτείας της Βιργινίας. "Όταν ήταν νέος γίνηκε σιδηρουργός. Κάποτε, για να παίξη, άνοίξε μ' ένα πηρούνι την κλειδαριά άσφαλίσιας του ντουλαπιού της μητέρας τους. Έκτοτε διασκέδαζε έξαιρετικά ν' άνοίγη κλειδαριές. Κάποιο θράδυ, που δινόταν στη πόλι όπου κατοικούσε, ένας δημόσιος χορός, ο Κάουρνεϋ, για ν' άστειυθί με τους συμπατριώτες του, παραβίασε τις κλειδωνίες όλων των σπιτιών της γειτονιάς του!

Άργότερα ο Κάουρνεϋ ταξίδεψε στην Γερμανία και μαθήτευσε σ' ένα κλειθροποιείο. Το 1909 κατετάχθη στο άμερικανικό πολεμικό ναυτικό. Κάποτε υπέπεσε σ' ένα παράπτωμα και ο κυβερνήτης του πλοίου όπου ύπηρετούσε τον έφοβόκισε σε μια σιδερένια καμπίνα. "Ωστόσο ο Κάουρνεϋ δεν έμεινε πολλές ώρες φυλακισμένος. Κατώρθωσε να ξεκλειδώση την πόρτα της φυλακής του!

Στο ναυτικό έγινε δότης, και γρήγορα απέκτησε μεγάλη φήμη: "Ηταν ο μόνος άνθρωπος που μπορούσε μ' εύκολία και ταχύτητα να παραδιάξη κλειδαριές μέσα στο νερό.

Στο βάθος του λιμανιού της Νέας "Υόρκης από χρόνια ήταν θυσιμένο το "Ουάρος". Είχε θυσιθι μαζί με πολιτίμους θησαυρούς που παρέμεναν χρόνια θαμμένοι στο θυδό, γιατί δεν ήταν δυνατόν ν' άνοιχθούν τα χρηματοκιβώτια του έθιγμένου πλοίου. Ο Κάουρνεϋ, όμως, το ζωντανό αυτό άντικείμε, τους άνέσυρε άθικτους, παραδιάζοντας τις κλειδαριές των χρηματοκιβωτίων. Έπίσης κατώρθωσε να άνασύρη 3.500.000 δολάρια από το θυσιμένο γαλλικό άτμόπλοιο "Αίγυπτος".

Το 1932, ο σερ Μπαζιλ Ζαχάρωφ έπρότεινε στον Κάουρνεϋ την άνεύ-

ρεσι του θησαυρού του «Χαμσάιρ» που είχε θυσιθι το 1916 από τους Γερμανούς. Ο Κάουρνεϋ με δυο άλλους δύτες άνέλαβε προθύμως το δύσκολο αυτό έργο. Στην θυδό του άκεανού άνάμεσα από άνθρωπινους σκελετούς και τα συντρίμια του θωρηκτού προχώρησεν ως το θωρακισμένο διαμέρισμα του πλοίου. Μόλις ο Κάουρνεϋ άνοιξε την πόρτα του διαμερίσματος αντίκρυσε δυο Έγγλέζους αξιωματικούς που καθόνταν άκίνητοι στίς θέσεις των! Είχαν κλειστή μέσα σε κείνο το διαμέρισμα όταν το πλοίο τους θυσιθιχε και καθώς το διαμέρισμα ήταν άεροστεγώς κλεισμένο, τα πτώματά των δεν είχαν άποσυντεθί! Μέσα σ' αυτό το δια-

Τσάρλ Κάουρνεϋ, ο άνοίκτης των κλειδαριών.

μέρισμα, ύπήρχαν ένδεκα μεγάλα σιδερένια κιβώτια. Ο Κάουρνεϋ άνοίξε δυο άπ' αυτά και έβηκε μέσα χρυσό 3.000.000 δολαρίων!

Έπειτα από την πρώτη αυτή έπιτυχία οι τρεις δύτες επανέλαβαν τις καταδύσεις των. Στην δεύτερη κατάδυσι τους, όμως, την ώρα που ο Κάουρνεϋ προσπαθούσε ν' άνοίξη τα άλλα κιβώτια, ή σιδερένια πόρτα του διαμερίσματος έκλεισε με δύναμη, παρασυρθείσα από κάποιο θαλάσσιο ρεύμα. Η τηλεφωνική έπικοινωνία των δυτών με τους συνεργάτες των στην έπιφάνεια διεκόπη! Εύτυχως ήταν έφοδιασμένοι με αρκετό όξυγόνο. Συγχρόνως ο Κάουρνεϋ τραυματίσθηκε κι έμεινε άκίνητος. Οι τρεις άνθρωποι ήσαν φυλακισμένοι στο έρμητικά κλεισμένο δωμάτιο μέσα στον θυδό.

Η κατάσταση των ήταν τραγική. Η πόρτα δεν έννοοιζε ν' άνοίξη κι ο Κάουρνεϋ έξακολουθούσε να μένη άναίσθητος. Έπειτα από αρκετήν ώρα ένα ισχυρό θαλάσσιο ρεύμα έκλόνησε το ναύαγιο και ή πόρτα άνοίξε ως έκ θαύματος. Με πολύ κόπο, οι τρεις δύτες κατώρθωσαν να άνέλθουν στην έπιφάνεια. Οι δυο άπέθανον έπειτα από λίγη ώρα και ο Κάουρνεϋ έμεινε άρκετόν καιρό στο νοσοκομείο.

Εν τώ μεταξύ ή φήμη του έδρανώθηκε. Παντού τον καλούσαν να προσφέρει τις πολύτιμες ύπηρεσίες του. "Ωστόσο δεν του έλειψαν οι άπρόοπτες και τραγικές περιπέτειες. Κάποια παραμυθι του Νέου Έτους, ο Κάουρνεϋ είδε δυο ανθρώπους με μάσκες στο πρόσωπο και περιστροφή στα χέρια, να μπαίνουν στο δωμάτιο του και να τον καλούν να τους άκολουθήση άμέσως, για να τους βοηθήση να διαρρήξουν ένα χρηματοκιβώτιο. Έκείνος όμως που παρά την διαβολική του ικανότητα, ήταν ένας έξαιρετικά τίμιος άνθρωπος, άρνήθηκε. Οι δυο κακοποιοί ώργισθηκαν και τον έκτύπησαν τόσο δυνατά, ώστε άναγκάστηκε να μείνη πάλι για πολλές μέρες στο κρεβάτι.

Άλλοτε πάλιν πήρε ένα τηλεφώνημα, με το όποιον τον καλούσαν να πάη ν' άνοίξη ένα χρηματοκιβώτιο άσφαλίσιας μιας Τραπεζής. "Ηταν πρωί. "Όταν μήκε μέσα στην Τράπεζα δεν είδε τίποτε το ύποπτο. Οι άνθρωποι όπως που συνήντησε στο θησαυροφυλάκιο δεν του έκαμαν καλήν έντύπωσι. Προφασίστηκε λοιπόν πως ξέχασε κάποιο έγγραφο και θά πήγαινε να το άναζητήσει.

Εφύγε, και πήγε και κάλεσε άμέσως την άστυνομία. Ο Κάουρνεϋ δεν έσφαλλε στην κρίσι του. Έπειτα από λίγη ώρα, ή άστυνομία συνελάμβανε μια μεγάλη σπείρα κακοποιών.

Ο Κάουρνεϋ είναι σήμερα μια διεθνής φυσιογνωμία.

Μόνο μια φορά ο Κάουρνεϋ δυσκολεύθηκε στη δουλειά του: "Όταν προσεκήλη να παραδιάση την κλειδαριά ενός τεραστίου χρηματοκιβωτίου άσφαλίσιας. Η κλειδαριά του χρηματοκιβωτίου αυτού λειτουργούσε με μηχανισμόν ώρολογίου. Μόνον όταν έφθανε ή ώρισμένη ώρα που είχε κανονισθι το ρολόι, μπορούσε το χρηματοκιβώτιο ν' άνοίξη. "Ηταν όμως άνάγκη ν' άνοίχθι ένωρίτερον γιατί μέσα σ' αυτό είχε κλεισθι από άπρόνοησις κάποιος ύπόλληλος. Και το ρολόι είχε κανονισθι κατά τέτοιον τρόπο ώστε μόνον μετά δυο ήμέρες θά μπορούσε να λειτουργήση ο συνδυασμός της κλειδαριάς.

Ο Κάουρνεϋ κατέβαλλε πολύ μεγάλη προσπάθεια χωρίς όμως έπιτυχία. "Όταν το χρηματοκιβώτιο ήνοιξε, ο έγκλειστος είχε ήδη άποθανεί από άσφυξία! Ο Κάουρνεϋ έξέδωσε και ένα διόλγι όπου άποκαλύπτει μερικά μυστικά της τέχνης του. "Όταν όμως ή άστυνομία του υπέδειξε πως γινόταν κακή χρήση του διόλγιου του από τους διαρρήκτες, έκείνος έσπευσε να το άποσύρη από την κυκλοφορία.

Ο Κάουρνεϋ έχει την πιο πρωτότυπη και την πιο πλούσια συλλογή κλειδιών. Κλειδιά από όλον τον κόσμο και όλων των εποχών. Το άρχαιότερο κλειδί της συλλογής του είναι ένα κλειδί που προέρχεται από την Μεσοποταμία. Κατεσκευάσθη 399 χρόνια πρὸ Χριστοῦ

ΕΚΕΙΝΟΣ πού ξαναγύρισε

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΧΑΣΤΙΓΚΣ

Η ΤΖΕΝΝΥ ήταν έντελώς έτοιμη για να βγεί από το σπίτι της. Θα πήγαινε να συναντήσει τον Ζάν που θα έφτανε σε λίγες ημέρες από το Παρίσι, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια. Όταν είναι κανείς άερος πόρος σε ώρα πολέμου, πρέπει να υπολογίζει κάθε στιγμή τον θάνατο.

Την ίδια στιγμή ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας και σε λίγο η Τζέννυ δεινόταν απέναντί της στον Μπερνάρ.

— Καλημέρα Μπερνάρ, του είπε. Ποιος άνεμος σάς έφερε στο Παρίσι; Μήπως φεύγετε και σεις για το μέτωπο;

— Όχι. Εύτυχως όχι. Είναι η μόνη φορά που η μοτοκύκλός μου είναι εύεργετική για μένα. Ήρθα μόνο για να αγοράσω μερικά πράγματα για το κτήμα μου και θα φύγω αύριο πάλι. Δεν μπόρεσα όμως να μην περάσω να σας πω μια καλημέρα.

— Σας ευχαριστώ Μπερνάρ. Το βρίσκω πολύ ευγενικό εκ μέρους σας.

— Βλέπετε ότι κι εμείς οι χωριότες μπορούμε να είμαστε λίγο ευγενικοί, είπε ο Μπερνάρ. Και πρόσθεσε δειλά-δειλά: Πρώ πάντων ήταν βοσκόμενες απέναντί σε μια ωραία γυναίκα σαν κι' εσάς.

— Είσατε άδοξοτμος με τα κοπλιμένα σας, παρατήρησε η Τζέννυ.

— Κοπλιμένα; Η καλοήγητη αλήθεια!

— Όσο μόνη κι' αν είμαι, βλέπω άκορετά και για να διακρίνω την ομορφιά σας. Άλλά και τυφλός αν ήμουν, θα το άκουγα από τους άλλους ότι είσατε η πιο γλυκιά γυναίκα του τόπου.

— Φθάνει, φθάνει! είπε γελώντας ευχαριστημένη η Τζέννυ. Δεν έχετε τίποτ' άλλο να μου πείτε;

— Πολλά. Πάρα πολλά. Και πρώτ' απ' όλα ότι σας αγαπώ και ότι θα ήθελα να γίνετε γυναίκα μου.

— Μά αυτό δεν είναι τίποτα καινούριο. Το έχω ακούσει τόσες φορές ως τώρα.

— Δεν μου απαντήσατε όμως ποτέ.

Η Τζέννυ κούτταξε προσεκτικά τον Μπερνάρ. Ήταν ένας ρωμαλέος νέος με άσπρα χαρακτηριστικά, γεμάτος σφύγγος και όρεξη, με συμπληρωτικό πρόσωπο και πολύ άγνοια αισθήματα. Άν έλειπε από την μέση ο Ζάν, η Τζέννυ θα είχε δεχθεί από την πρώτη στιγμή να γίνει γυναίκα του Μπερνάρ. Της ήρεσε και της ίδιες πολύ η ζωή στην ύπαιθρο, και όνειρευόταν τον έαυτό της σαν μια μικρή βασίλισσα στο κτήμα του Μπερνάρ. Με τον Ζάν όμως γνωριζόταν από μικρό παιδί.

Ήταν ο πρώτος παιδικός της φίλος και είχε συνήθισει τόσο πολύ στην ιδέα ότι θα παντρευόταν μαζί του, ώστε θεωρούσε κάθε άλλη λύση αδύνατη.

— Θα σας απαντήσω αύριο Μπερνάρ, είπε. Ήλθε να φάμε μαζί το μεσημέρι.

Ο Μπερνάρ την αποχαιρέτησε με την μεγάλη ελπίδα στην καρδιά ότι αύριο θα έπαιρνε την καταφατική απάντησή.

— 199 —

— Τζέννυ. Μεθαύριο φεύγω! Ποιος ξέρει αν θα ξαναγυρίσω; Ποιος ξέρει αν θα χαϊδέψω τις ώρες σου μπουκλες, αν θα φιλήσω ξανά το γλυκό σου στόμα;

Ο Ζάν κρατούσε την Τζέννυ σφιχτά

— Πάντοτε, ψιθύρισε η Τζέννυ. Σου το δοκίμομαι...

στην άγκαλιά του καθώς της ψιθύριζε τα λόγια αυτά.

— Τζέννυ, συνέχισε. Ποιος ξέρει αν θα θυμάσαι πάντοτε τον Ζάν, αν θα του είσαι πάντοτε πιστά αφοσιωμένη;

— Πάντοτε! ψιθύρισε η Τζέννυ. Σου τ' δοκίμομαι.

— Δεν θέλω να μου δοκιμάσεις. Θέλω να κάνεις κάτι καλύτερο. Να παντρευτείς μαζί μου πριν φύγω.

Η Τζέννυ περίμενε από χρόνια τώρα ότι θα έρχόταν κάποτε η στιγμή που θα της έκανε ο Ζάν αυτήν την πρόταση. Τό θεωρούσαν κι' οι δυο τους τόσο βέβαιο ότι θα γινότανσαν κάποτε άνδρό-γυνο, ώστε ένόμιζαν έντελώς περιττό να μιλήσουν γι' αυτό. Την στιγμή όμως αυτή καταλάβαινε πως θα της ήταν αδύνατο να δεχθώ.

— Όχι Ζάν, Δεν μπορώ. Νοιώθω ότι από την στιγμή που θα γίνει γυναίκα σου θα σ' αγαπάω διπλά από ότι σ' αγαπάω σήμερα και θα υποφέρω διπλά όταν θα ξέρω ότι σε κάθε στιγμή κινδυνεύει η ζωή σου. Αυτό που μου γυρεύεις είναι υπεράνθρωπο. Φθάνει η αγωνία που θα

έχω ως πού να πάρω καινούριο σου γράμμα.

Ο Ζάν την έσφιξε ακόμη περισσότερο στην άγκαλιά του. Τι άλλο ήθελε από την υπόσχεση αυτή;

— 200 —

Κι' ένα πρωί, η Τζέννυ διάβασε στην εφημερίδα την τρομερή είδηση: Ο άεροπόρος Ζάν Μ... είχε έμπλακη σ' εναν άερομαχία με τον έγχρό, επάνω από την θάλασσα της Μάγχης. Το άεροπλάνο του είχε πέσει στην θάλασσα και δεν υπήρχε καμιά πληροφορία για την τύχη του. Τονόμα του πέρασε στον κατάλογο των άπολεσθέντων.

Η Τζέννυ έκλαψε πολύ. Έκλαψε τον καλύτερο της παιδικό φίλο που δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ πια.

Τώρα ήταν έντελώς ελεύθερη να παντρευθώ με τον Μπερνάρ. Και σε κάποια επίσκεψη που της έκανε, ο Μπερνάρ πληροφορήθηκε την απόφασή της. Έφυγε καταχαρούμενος για το κτήμα του. Πήγαινε να ετοιμάσει το παλατάκι που θα δεχόταν την βασίλισσά του, καθώς έλεγε. Οι γάμοι θα γινότουσαν πολύ γρήγορα, σύμφωνα με την επιθυμία της Τζέννυ, που διαζόταν να βγάλει την ανάμνηση του άλλου από την ζωή της. Μά η ανάμνηση αυτή δεν ήθελε να βγεί. Όσο κι' αν προσπαθούσε να τον ξεχάσει ο Ζάν γέμιζε ένα μεγάλο μέρος της ζωής της.

Και η μεγάλη ημέρα πλησίαζε. Ήταν όλα πια έτοιμα, και την παραμονή του γάμου έκανε την τελευταία δοκιμή του νυφικού της. Στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη και χαμάρωνε τον έαυτό της. Τι όμορφη νυφούλα που ήταν! Άθελά της ο νους της πήγε στον Ζάν. Πόσο ευτυχισμένη θα ήταν αν έστεκε αυτός στο πλευρό της για γαμπρός! (Ζάν!), ψιθύρισε, μηχανικά. Και την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε μέσα ο Ζάν! Άδύνατος, χλωμός, κουρασμένος.

— Όστε με περιμένεις; φώναξε ο Ζάν μόλις την είδε στολισμένη με το νυφικό της. Μόλις τώρα κατώρθωσα να το σκάσω από το στρατόπεδο, όπου με κρατούσαν αιχμάλωτο.

— Ναι, Ζάν. Σε περιμένα! αποκρίθηκε η Τζέννυ απλά και έπεσε στην άγκαλιά του.

Την στιγμή αυτή είχε καταλάβει ότι δεν θα μπορούσε να ζήσει με άλλον άντρα. Και ήταν βέβαιη ότι η τύχη που είχε σώσει μια φορά τον Ζάν από βέβαιο θάνατο θα τον φύλαγε και στο μέλλον.

Λίγη ώρα αργότερα έστειλε δυο λόγια στον Μπερνάρ: «Με συγχωρείς. Είχα κάνει λάθος. Δεν θα μπορούσα να σε κάνω ευτυχισμένο. Άναιό για πάντα. Τζέννυ».

Φ. ΧΑΣΤΙΓΚΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ του μαύρου κρίκου

Περίληψις προηγουμένων

Ο μηχανικός Νέδ Κάρσον, διευθυντής μιας επιχείρησης στην Ιάβα είναι άρραδωνισμένος με την νεαρά και ωραία τριτάτη Τρέσσα Δίζον με την οποία επρόκειτο να παντρευθώ. Μια νύχτα βρίσκεται μέσα στο γραφείο του νεκρό τον αδελφό της Τρέσσας Πέρου, δοτανολόγο που καταγινόταν με την συγγενική ενός σπουδαιότατου διδύλου. Το διδύλο αυτό εξαφανίζεται την ίδια νύχτα μυστηριωδώς. Ο Κάρσον υποπτεύεται κάποιον Άρμυστρογκ, τον οποίο και αιχμαλωτίζει. Μέσα στις αποσκευές του βρίσκουν το περίφημο χειρόγραφο. Ο Άρμυστρογκ όμως αρνείται ότι αυτός έκσώωσε τον Πέρου Δίζον. Αυτό υποστηρίζει και ο ντετέκτιβ Μώρτσεζον, στον οποίο ο Κάρσον ανέθεσε την διαλεύκανση του μυστηρίου. Επί πλέον ο Μώρτσεζον αναμειγνύει στην υπόθεση και το όνομα της Τρέσσας.

Ο Κάρσον παντρώ:

13ον

-Ε ΙΣΘΕ πολύ πολυμυδός στις κρίσεις σας κύριε άστυνομικέ, του είπε ψυχρά.

— Τι θα γίνει τώρα; ρώτησαν ο Μώρνο.

— Θα συλλάβω τον Άρμυστρογκ και θα τον πάρω στην Σιγγαπούρη. Δεν φαντάζομαι να είναι ανάγκη να θέσω υπό κράτησιν την Δίδα Δίζον, όταν την χρειασθώ θα παρουσιασθώ. Έχω το μέσον να την προσκαλέσω.

— Θα κάνετε πάλι καμιά γκάφα όπως δα κι' εκείνη το είπα για σας! φώναξε ο Κάρσον.

Ο άστυνομικός έγινε κατακόκκινος.

— Όστε έτσι; είπε. Καλά. Θα είμαι εύτυχής αν μπορέσω να διαλύσω μερικές ύπονοιες για την διαγωγή της, σχετικά με τις σχέσεις της με τον Άρμυστρογκ!

Η ηυδαίοντος του υπαινιμού έκανε τον Κάρσον να προχωρήσει κατ' επάνω του με το χέρι υψωμένο.

— Νέδ! Τι κάνεις;

— Περιορίσου στο καθήκον σου και μην προσβάλλεις την Δίδα Δίζον γιατί θα σε σκοτώσω, φώναξε.

— Με παρεξηγήσατε, είπε ο Μώρτσεζον. Αργότερα θα μπορέσω να σας ανοίξω τα μάτια σε μερικά ζητήματα.

— Ποιος λοιπόν είναι ο δολοφόνος; ρώτησαν ο Μώρνο. Αυτό θέμ να μάθουμε.

— Θα το μάθετε με τον καιρό, άφηνησε σοβαρά ο άστυνομικός. Τώρα πού βρίσκεται ο φυλακισμένος;

— Σε μια αποθήκη. Θέλεις να τον δεις;

— Ναι, θα ήθελα. Θα τον μετέφερα εφόσον, μα ίσως θάμν καλύτερα αύριο το πρωί με την άτμάκατο. Πάμε να τον δώ.

Πήγαν κι' άνοιξαν την αποθήκη. Ο Άρμυστρογκ, πήδησε από το κρεβάτι του, όταν όμως είδε τον Μώρτσεζον στάθηκε διστακτικά.

— Είμαι ο άστυνομικός Μώρτσεζον της Σιγγαπούρης κι' έχω ένταλμα συλλήψεως για σας, του είπα.

— Να με συλλάβετε; Δεν μπορέτω.

— Θα ήθετε ότι μπορώ. Δεν είστε ο Άρμυστρογκ από το Σίδνεϋ;

— Αυτό το ξέρετε καλά. Άλλά δεν μπορέτω να με συλλάβετε στην Ιάβα χωρίς ειδική άδειαν.

— Την έχω ήδη, προσέθετε, λοιπόν.

Ο Άρμυστρογκ μαζεύτηκε. Προσπάθησε να φανή ήσυχος και κυνικός άλλά τα μάτια του ήταν γεμάτα φόβο.

— Υποθέτω ότι ο κ. Κάρσον σας άνέθεσε αυτήν την παράφρονα ύπηρεσία, είπε.

— Θα το δούμε αν είναι τρέλλα αυτό που κάνετε. Το δικαστήριο θ' αποφασίσει διάφορα ο Μώρτσεζον.

Κούτταξε γύρω, στο μικρό παραθύρακι, την πόρτα και του είπα:

— Να καθήσετε εν τώ μεταξύ ήσυχα, ως το πρωί.

Έκλειδωσαν ο Κάρσον και έφυγαν.

— Εκείνο που περίμενα είναι, είπαν ο Μώρτσεζον. Η υπόθεσις αυτή θα κάνει κρότο. Πρωτοφανής! Δείτε μου τώρα κάπου να κοιμηθώ.

Ένώ ο Κάρσον εφρόντιζε για να του βρω μέρος να ήσυχάσει, ο Μώρτσεζον συνεννοήθηκε με τον βασκάρη για την μεταφορά του αιχμαλώτου.

Πρίν πάει να κοιμηθώ ο άστυνομικός είπα στον Κάρσον.

— Σας ζητώ συγγνώμην άγαπητέ γιατί μίλησα ελεύθερα σχετικά με την Δίδα Δίζον, πρέπει όμως να ξέρετε ότι

πρβκειται περί μιας ιδιαίτερης υποθέσεως.

— Θα ηγόμενον να μην ήμουν καθόλου άνακατεμένος σ' αυτήν. Τι ώρα φεύγετε το πρωί;

— Στις έπτά, αν σας είναι εύκολο.

— Θα είμαι στο πόδι πολύ πρωί.

Ο Κάρσον πήγε και βρήκε τον Μώρνο σκεπτικόν. Η σιωπή του Μώρτσεζον τον έβαλε σε σοβαρές σκέψεις.

— Άν είναι βέβαιος ο καληάνθρωπος, γιατί δεν μάς λέει τ' όνομα του δολοφόνου, είπα.

— Δεν πιστεύω να ξέρη τίποτα.

— Είπε πως δεν είναι ο Άρμυστρογκ.

— Τότε, ποιος άλλος είναι;

Σώπασαν και άρχισαν να καπνίζουν. Έκείνη την στιγμή πέρασε έξω από τη σκηνή η Τρέσσα και μίλησε σιγά με τον Βά-Σου επί αρκετήν ώρα.

— Περίεργος τύπος αυτός ο Κινέζος είπαν ο Μώρνο. Θαρρεί κανείς πως με άποφεύγει τελευταίως.

Ο Κάρσον τον κούτταξε άπενώ. Είχε παρατηρήσει κι' αυτός το ίδιο πράγμα. Άπό τότε που ξαναβόηκαν την Τρέσσα έλλαξε πολύ. Είχε ένα μυστηριώδες βλέμμα κι' ερωτάτο μηχανικά.

— Αυτοί οι τρεις είναι άναμειγμένοι στο μυστικό, είπαν ο Κάρσον. Ο Άρμυστρογκ, η Τρέσσα και ο Βά-Σου. Άμφιβάλλω αν ο Μώρτσεζον θα κατορθώσει ποτέ να το ανακαλύψει.

— Εκείνο το βράδυ έκοιμήθηκαν άργά.

Ο Κάρσον είχε ένα άπνο ανήσυχο. Έβλεπε όνειρα ευτυχισμένων ήμερών και έύπνησε γεμάτος άπογοήτευσις κατά τις 6 και μισή.

Ο Μώρτσεζον ήταν ήδη επί ποδός.

Τον χαιρέτησε και οι δυο μαζί, ο Κάρσον και ο άστυνομικός πήγαν στην αποθήκη.

— Άνοιξε με το κλειδί του ο Νέδ και προχώρησαν μέσα. Η έκκλησις που τους περίμενε ήταν όδονηρά.

Το δωμάτιο του αιχμαλώτου ήταν άδειο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18ον

Ο Μώρτσεζον άφηκε μια κραυγή, και πλησίασε στο παράθυρο. Ήταν πολύ στενό για να μπορέσει ένας άνθρωπος να περάσει από μέσα. Ρώτησε τον Κάρσον τρέμοντας:

— Τι λέτε εσείς γι' αυτό;

— Ήμώ; Μά τι υποθέτεις;

— Εγγυη το κλειδί.

— Και το άγω— και η πόρτα ήταν κλειδωμένη όπως είδα.

— Ναι, άλλά κάποιος τον άφηκε

λευθέρω. Δεν μπορούσε να εξαπνεύσει. Ή-
χει κανέναν άλλον κλειδί;
— Όχι. Εγώ το δανείζα στον αν-
θρώπο που το έφερε το φαγητό και μου
το επέστρεψε άμέσως. Κι' από χθές βρά-
δυ που τον κλειδώσαμε μαζί το έχω στην
τσέπη μου.
— Μήπως την ώρα που κοιμώσουνα
το πήραν;
— Το είχα κάτω από το μαξιλάρι
μου, πώς ήταν δυνατόν;
— Ήξερε κανένας πώς το εβάζατε
κάτω από το προσκέφαλό σας τη νύχτα;
— Όχι, ναι, ναι, ο Βά-Σου. Ένα
πρωί το είχα ξεχάσει και μου το έφερε
έτσι έστρωσε το κρεβάτι μου.
— Ο Μώρτσον στραβομούλιασε σαν ά-
κουσε το όνομα του Κινέζου. Ο άνθρω-
πος αυτός του φαινόταν πάντα ύποπτος.
— Πού κοιμάται ο Βά-Σου; ρώτησε.
— Σε μία σκηνή πίσω από την απο-
θήκη.
— Να τον δωμε άμέσως.
Βγήκαν έξω. Ο αστυνομικός παρατη-
ρούσε το έδαφος για ν' ανακαλύψει ίχνη
δημάτων, αλλά δεν υπήρχαν γιατί ήταν
έλο πέτρες.
Η σκηνή του Βά-Σου ήταν άδεια. Ο
Κινέζος δεν φαινότανε.
— Έφυγε! Μπορώ να στοιχηματίσω
μέ το κεφάλι μου φώναζε ο Μώρτσον.
— Μή διαζέσαι!
— Μά ναι, ναι, είναι φοβερό.
Ο Κάρσον αντελήφθη ότι και οι Μα-
λαίοι που συνόδευαν τον Άρμστρογκ εί-
χαν εξαφανισθή.
Ο Μώρσο ξύπνησε.
— Καλή μέρα κύριε αστυνομικέ. Φεύ-
γεις;
— Να φύγω; Ωραία ερώτησις!
— Τι συμβαίνει;
— Ο Άρμστρογκ δραπέτευσε είπεν ο
Κάρσον, καθώς και οι άνθρωποι του. Κι' ο
Βά-Σου είναι χαμένος επίσης.
Ο Μώρσο άνοιξε τα μάτια με έκ-
πληξη και κάτταξε το παραπήγμα. Ο
Κάρσον παρακολούθησε το βλέμμα του
και δάγκωσε τα χείλη. Κατά τα πελευ-
ταία όλίγα λεπτά είχε ξεχάσει την
Τρέσσα.
Πλησίασε την πόρτα και χτύπησε
δυνατά, επειδή δε δεν έλαβαινε απάντη-
ση ξαναχτύπησε πάλι. Γόρρις κοντά
στον γατρά με απογοητευμένο βλέμμα.
— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Μώρτσον.
— Έφυγε κι' η Δίς Δίζον;
— Δεν ξέρω, πάντως δεν άπαντά!
— Πρέπει να βεβαιωθούμε. Αυτό εί-
ναι, σοβαρό.
Χωρίς κανένα δισταγμό έσπρωξε την
πόρτα και μπήκε. Ξαναδούλη με πρόσω-
πο σκουθωπό.
— Λοιπόν;
— Άδεια! Αυτό λέγεται συνωμοσία.
Ήρπεσε να το περιμένω. Πώς διάβολο
γελάστηκα και δεν πήρα στα χέρια μου
το κλειδί!
— Μά κύριε αστυνομικέ, είπεν ο
Μώρσο, αν υπήρχε κανένας τόσο επιτή-
δειος, που κατόρθωνε να πάρη το κλειδί
από τον Κάρσον, και κατόπιν να το ξα-
ναβάλη στη θέση του, γίωις να τον πά-
ρη κανένας είδηση, το ίδιο θα έκαμαν
και σ' εσάς τον ίδιο!..
Ο Μώρτσον δεν ήθελε να το πιστέ-
ψη. Ήταν σοβαρά άναστατωμένος από
το διάφορο έ ξυνοχο.

— Θα τούς πιάσω! ψιθύρισε, δεν θα εί-
ναι μακριά απ' εδω. Άν πήγαν από το
ποτάμι δεν θα μπορούσαν να έγουν από
την Μπατάβια. Κύριε Κάρσον μου δα-
νείζετε τη δάρκα σας με το μυστήρι;
— Άν μπορούτε να την χρησιμοποιή-
σετε.
— Θα το κατορθώσω. Άν δεν μπορέ-
σω να επιστρέψω εδω σας την άφίω
στα γραφεία σας στη Μπατάβια. Θα
τους συλλάβω και τους τρεις.
— Τι περίεργη υπόθεση!
Ο Κάρσον του δάνεισε την άτμάκατο
γιατί ήλπιζε να τον δει πίσω και να
μάθη.
Μετά ένα τέταρτο ο Μώρτσον κα-
τέβαινε τον ποταμό με την άτμάκατο με
μεγίστη ταχύτητα.
— Τι σκέπεται; ρώτησε ο Μώρσο.
— Μόνον ο Θεός ξέρει! Νομίζω, ό-
μως πως δεν φύγανε μέσον του ποτα-
μού. Ποιά δάρκα θα τους χωρούσε ό-
λους μαζί, με τους Μαλαίους μάλιστα. Ο
Άρμστρογκ θα τράβηξε προς τη ζούγ-
χλα.
— Μά γιατί;
— Αυτό είναι το πιο φυσικό. Έχει μέ-
σα μπορεί να κρυφτεί επί μήνες. Ίσως
έχη και καμιά δάρκα στην παραλία.
Ποιος ξέρει.
— Κι' η Τρέσσα;
— Αυτό είναι το ανεξήγητο για μέ-
να, είπεν ο Κάρσον πικραμένος. Γιατί
να θέλη να τον υπερασπίση με τόση
θεαμη;
— Να τον υπερασπίση;
— Πώς αλλιώς να εξηγήσω την έ-
ξαφάνισή της; Ουμμάσι χτες βράδυ;
Σιγομιλούσε με τον Κινέζο.
— Φαντάζεσαι πως σχεδιάζουμε την
αναχώρησή; Ίσως όμως γιατί έτσι δείχ-
νουνε τα γεγονότα. Ο Βά-Σου ήξερε
πού έχεις το κλειδί κι' ήταν ο μόνος
που μπορούσε να το πάρη. Κινείται αν
φάντασμα. Οί δυο μαζί βοήθησαν τον
Άρμστρογκ να βγί ξω και... Άκουσε
όμως Νέδ ύπαρχει και μιά άλλη πιθανό-
νότης. Ίσως θα ήθελε να τον άφιση να
φύγη ελεύθερος, μονάχα και την έξη-
νάγκασε να τον συνοδέψη.
— Διά της βίας;
— Ναι. Άν η Τρέσσα νύωριζε κάποιο
μυστικό του επικίνδυνο για την ελευθε-
ρία του, ήταν φυσικό να την αϊμαλωτί-
ση και να την πάρη μαζί της.
— Ο Βά-Σου όμως ήταν άφωτισμέ-
νος σ' αυτήν. Δεν θ' άφινε τον Άρμ-
στρογκ να την άπειλήση ή να την έκ-
βίαση.
— Ποιος μας λέει πως ο Βά-Σου πή-
γε μαζί τους; Χίλια δυο πράγματα μπο-
ρεί να συνέβησαν. Άν τους άκολουθήσε
μυστικά..
— Χωρίς να μου το πη;
— Κι' αυτό πιθανό! Ίσως είχε λόγους
να το κρατήση μυστικό.
— Ο Κάρσον δεν μπορούσε κι' αυτός να
πιστέψη ότι η Τρέσσα έφυγε με τη θέ-
λησή της μαζί με τον κακούργο.
— Πάμε μέσα στο παραπήγμα είπε.
Ίσως δούμε κάτι που να μας διαφω-
τίση.
Μπήκαν κι' οί δυο μαζί μέσα. Τίποτα
δεν έδειχνε ότι είχε γίνει πάλη ή τίπο-
τε άλλο. Το κρεβάτι μονάχα ήταν έξέ-
στρωτο. Φαίνεται ότι δεν είχε κοιμηθή ή
Τρέσσα. Μία περίεργη όμως μυρωδιά

τους έκανε να προσέξουν, μία μυρωδιά
δυσάρεστη.
Ο Μώρσο μύρισε το προσκέφαλο.
— Χλωροφόρμι! φώναξε. Θα ήταν
ξαπλωμένη και την έχλωροφόρμισαν.
Το προσκέφαλο είναι υγρό άκόμα. Ίσως
από δάκρυα. Αύτος! Θα μπήκε από την
πόρτα!..
— "Ο Άρμστρογκ;
— Ναι, ναι. Έτσι είναι. Την άπήγα-
γε διά της βίας.
Ο Κάρσον έτρεψε. Ο Μώρσο φωνή-
τανε ότι έχει δίκχη. Τι ρόλο όμως να έ-
παιζε ο Βά-Σου, αφού αυτός έκλεισε τι
κλειδί;
— Νέδ, τί σκέπτεσαι να κάνης;
— Το μόνο που μου μένει είναι να τον
καταδιώξω χωρίς να χάσω δευτερόλε-
πτο.
— Θάρω κι' εγώ μαζί σου, ή δουλειά
σου όμως;
— Αύτη έρχεται σε δεύτερη γραμμή
αυτή τη στιγμή. Η Τρέσσα κινδυνεύει.
Μέσα στη ζούγκλα μπορεί κανείς ν' ά-
παλλαγί εύκολα από πρόσωπα άνεπιθύ-
μητα. Άν η Τρέσσα είναι έμπόδιο στο
δρόμο του Άρμστρογκ..
— Και όμως τον έδοθήσε.
— Άν κινδυνεύη ή ζωή του δεν θα
της το χωρστή εύγνωμδύνη. Είναι έ-
νας άνθρωπος άπελπισμένος.
— Και όμως, ο αστυνομικός βεβαίωσε
πως δεν είναι αυτός ο δολοφόνος.
— Ο Μώρτσον! Ο τρελλός αυτός
που τους κυνηγά από το μέρος του πο-
ταμού! Δεν μ' αφήνεις με δαύτον! Δεν
μ' ενδιαφέρει, πάντως, ποιος έκανε το
έκονο. Η Τρέσσα κινδυνεύει. Αυτό είναι
τόρα το σπουδαίο! Πρέπει ν' άφισω κά-
ποιο έδω στη θέση μου και να τρέξω κα-
τόπιν της.
Ήταν φοβερά ταρκαμένος.
Μετά μισή ώρα είχε κανονίσει το ζή-
τημα της εργασίας του και έδενε μερικά
δέματα για την αναχώρησή του.
— Θάρω μαζί σου Νέδ, είπεν ο για-
τρός.
— Όχι.
— Ναι. Η υπόθεσις ενδιαφέρει κι' ε-
μένα όσο κι' εσένα. Έκτος αυτού, μπο-
ρεί να σου συμβή κάτι έχει πέρα. Άν
βρής αντίσταση θα χρειαστής ένα βοη-
θό.
— Δεν θέλω να σε άναμίζω σ' αυτή
τη θεωμωδουλειά Μώρσο. Άν τον βρώ,
θα μου το πληρώση άσχημο. Ίππειτα εσύ
πρέπει να επιστρέψης στην εργασία σου.
— Μπορώ ν' αναβάλω την αναχώρη-
σή μου για μία δυο έβδομάδες. Δεν θέλω
να σε φαντάζωμαι μονάχο μπροστά στον
κίνδυνο. Δεν είμαι κανένας παλληκαράς,
δυο όμως άθρωποι άξίζουν καλύτερα πα-
ρά ένας μονάχος.
— Όχι, δεν είν' έτσι. Αύτη ή δουλειά
χρειάζεται έναν μονάχο, έμένα, γιατί..
— Γιατί την αγαπάς άκόμη σαν τρελ-
λός. Μά γι' αυτό άκριβώς έρχομαι μα-
ζί σου φιλαράκο μου. Μήν επιμένης, θάρ-
ω όπως ήθελες.
Ο Κάρσον δεν είπε λέξη, τον άφήκε
να έτοιμασθή και μετά λίγη ώρα ο για-
τρός επέστρεψε με μερικά καλύμματα και
το έπλο του. Ήταν άποφασισμένος να
πάη μαζί.
(Συνέχεια στο επόμενο)

Μιά άποκρηάτικη ιστορία

Διήγημα της 'Υβόνης Νταρτέ

Η Ζαννέτ Λανκρέ, ή όμορφη κα-
μαριερούλα της Λίζας Μαρτύ
περίμενε εκείνο το άπόγευμα
την έπάνοδο της Κυρίας από
το σύντομο ταξίδι της. Άντι όμως
της κυρίας της ήρθε ένα γράμμα
στο όποιο ή Λίζα πληροφορούσε την
θαλαμηπόλο της ότι είχε άναβάλει
για όκτώ μέρες την έπάνοδο της
της άνέθετε να είδοποίηση τους
Λανσελέν ότι δεν θα πήγαινε στον
χορό των μεταμφιεσμένων που έδι-
ναν σπίτι τους. Στο τέλος, ή Λίζα
Μαρτύ συνιστούσε της Ζαννέτ να
φυλάξη την τουαλέττα που της είχε
πήν να της έτοιμάση για τον χορό.
Η Ζαννέτ διάβασε το γράμμα και
έτρεξε στο δωμάτιο της κυρίας της.
Δυο προσκλήσεις ήσαν εκεί έπάνω
στο γραφείο, οι προσκλήσεις στον
χορό των Λανσελέν και μία υπέρο-
χη τουαλέττα χορού σ' ένα ντιέανι.
Η κομψή καμαριερούλα κύτταξε
με πόθο και τα δυο και μία τρελλή
ιδέα της μπήκε στο μυαλό. Αυτό το
φόρεμα θα της πήγαινε περίφημα,
και οι προσκλήσεις θα πήγαιναν χα-
μένες. Άν, άντι να είδοποίηση τους
Λανσελέν, πήγαινε ή ίδια στο χορό
τους; Κανείς δεν θα την άνεγνώρι-
ζε γιατί ή κυρία της δεν είχε έξανα-
φορέση την τουαλέττα εκείνη και
ούτε θα την έβασε ποτέ πιά. Άλ-
λαζε τόσο συχνά τα γούστα της..

Ντυμένη τώρα με τη θαυμάσια
τουαλέττα της Λίζας και φορώντας
τη μάσκα της, ή Ζαννέτ μπήκε στην
άπέραντη σάλλα, που έλαυπε από
τα φωτά. Τά είχε χάσει. Ποτέ της
δεν είχε δει τόση όμορφιά και τό-
σον κόσμο. Τρομαγμένη κατέφυγε
σε μία γωνιά, παρακολουθώντας ά-
πό εκεί την κίνησι.
Έξαφνα κάποια φωνή ψιθύρισε
από πίσω της:
— Τι κάνετε έτσι, μόνη σας, μέσα
σ' αυτό το πανδαϊμόνιο; Ζητάτε μή-
πως κανέναν;
Η Ζαννέτ στράφηκε άπότομα:
— Ω! Όχι... κανέναν.. ψιθύρισε.
— Κανέναν; Τότε έλάτε να γίνω ό-
δηγός σας άπόψε. Είθε τόσο χαρι-
τωμένη, που είναι κρύμα να μένετε
όλομοναχή και να μελαγχολήτε.
Ποτέ της ή Ζαννέτ δεν είχε άκού-
σει μία τέτοια γλώσσα. Ήταν όμως,
στ' αλήθεια, πολύ χαριτωμένη. Το
σωματάκι της ήταν χυτό μέσα σ'
αυτό το φόρεμα. Το φόρεμα άφινε τε-
λειώς γυμνά τα μπράτσια της που
κατέληγαν σε δυο γεράκια νύμφης,
όπως της έλεγαν ή Λίζα Μαρτύ.
Οι γάμπες της, τορνευτές, κατέλη-
γαν σε δυο μικρά και κομψότατα
ποδαρικά που ήσαν κλεισμένα μέ-
σα σ' ένα ζεύγος λαμέ γοβάκια.
Ο καθολιέρος της δεν περίμενε
άπάντησι. Την άρπαξε από τη μέση,
και καθώς την ώρα εκείνη ή όρ-
χήστρα έπαιζεν ένα θάλς, την παρέ-
συρε στο χορό και όπως χόρευαν άρ-
χιος να της μιλή για μουσική και
για χώρες, όπου ο ήλιος έκανε να
τραγουδούν όλα τα πράγματα. Ο
άγνωστος αυτός με τα σοδαρά μά-
τια, ήξερε την τέχνη των θερμών και
γλυκών λέξεων. Είχε τη δύναμη να
κάνη με τα λόγια του να ξαναζούν

οι πολιτείες που είχαν δει τα μάτια
του.
Φορούσε ένα κοστούμι Καταλανού
από μαύρο βελούδο και ένα καπέλ-
λο του ίδιου χρώματος και έθύμιζε
κανένα Ίταλγό από εκείνους που έ-
ζωγράφιζεν ο Γκόγια.
Κι' έξαφνα ή Ζαννέτ, που πριν από
λίγο άκόμη ήταν ένα φοβισμένο κο-
ρίτσι, έγινε μία γυναίκα, κυρία του
όναυτού της, σαν να είχε βγί από τα
όρια της πραγματικότητας.
Οί άφρες κυλούσαν εύχάριστα.
Ο άγνωστος δεν άφινε από κοντά

Για πέμπτη φορά ο καθολιέρος
της ρώτησε:
—Θά σάς έξαναδώ;
— Ά, όχι... Είναι άδύνατο! έπέμε-
νε ή νέα.
Όταν, όμως, είδε να φεύγη πιά
ο κόσμος και να τελειώνη ο χορός,
όταν είδε να κοντεύη το τέλος του
όναυτού, τράβηξε την μάσκα της κι'
έβλεπε:
—Κυττάχτε το πρόσωπό μου, άγα-
πητέ φίλε. Δεν σάς άπογοητεύει;
—Νά με άπογοητεύση! Ένα πρό-
σωπο τόσο όμορφο!.. άπάντησε έ-
κείνος θαμωμένος ο ς.
Και όχι μονάχα δεν με
άπογοητεύσε, αλλά εί-
ναι και αυτό που χρει-
άζομαι και αυτό που
ζητώ τόσο καιρό: ή
μικρή πριγκίπισσα που
χρειάζομαι για το νέο
μου φίλο. Θέλετε να
γίνετε δευτέρα;
Η Ζαννέτ κύτταξε
έκπληκτη τον καθολι-
έρο της. Όχι όμως
για πολύ. Άμέσως σχε-
δόν άπάντησε:
—Ναι, αλλά υπό τον
όρο, ότι δεν θα ζητ-
σετε να μάθετε ποτέ
ποιά είμαι.
Έκείνος ύποσχέθηκε
γιατί φοβήθηκε, πως
άλλοιώςτικά μπορούσε
να την έκανε για πάν-
τα.

Ποτέ της δεν είχε ιδεί τόση όμορφιά και
τόσο κόσμο.

Κι' έτσι ή Ζαννέτ
Λανκρέ, χάρις στην τύ-
χη που της έστειλε ή
μοίρα ένα βράδυ της Άποκρηάς, έ-
γινε από καμαριέρα της Λίζας Μαρ-
τύ ή μεγάλη ήθοποιός του κινημα-
τογράφου Μαραν που το ταλέντο
της συνανγνίσεται την όμορφιά της.

ΥΒΟΝΗ ΝΤΑΡΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ

Ένας Ρώσος στρατιώτης, απ' αυ-
τούς που πολεμούν στην Φινλανδία,
φορεί πέγθος στο χέρι του.
— Πέθανε κανένας δικός σου; τον
ρωτά κάποιος συνάδελφος.
— Όχι, αλλά πονώ τον εαυτό
μου.
— Τον εαυτό σου;
— Ναι. Δεν άκουσε τον λοχαγό
μας που είπε πως θα πολεμήσαμε
από χρι θανάτου;
— Που;
— Ο υπάλληλος. —Κύριε προ-
στάμην, θέλω μία όκταήμερη άδεια
για να τελέσω τους γάμους μου..
— Ο προϊστάμενος. — Και για-
τί δεν παντρεύτηκες στις διακοπές
της πρωτοχρονιάς;
— Ο υπάλληλος. —Δεν ήθελα
γαλάσω τις διακοπές-μου, κ. προϊ-
στάμε!

ΠΩΓΩΜΕΝΗ

Από τα προηγούμενα

Η Μαργαρίτα ντέ Μπωπρεά, σύζυγος του πτωχευμένου μεγαλοεπιχειρηματίου και τραπεζίτου Γεωργίου ντέ Μπωπρεά, σκοτώνει επάνω σε μία διαία σκηνή τον άνδρα της. Για τον φόνο αυτό κατηγορείται ο τέως υπάλληλος του συζύγου της Ώντικούρ, ο οποίος και καταδικάζεται σε είκοσιετή καταναγκαστικά έργα. Περνούν δυο χρόνια. Η Μαργαρίτα, παντρεμένη τον διάσημο δικηγόρο του Παρισιού Ζαν Ντεμάρ, που την αγαπούσε από το γάμο της. Ο γιός της Μαργαρίτας, Ζεράρ, που έχει γνωρίσει την ύμωρη κόρη του Ώντικούρ, Λουίζα, από της δίχης, την έχει έρωτευθη τρελλά. Η νέα όμως του βέβαιε ως βροντή την απόδοσιν του πατέρα της στην οικογένειά του και την ανακάλυψη και τιμωρία του πραγματικού ενόχου του φόνου του Γεωργίου ντέ Μπωπρεά. Ο Ζεράρ υποσχεται και αρχίζει τις ερευνές του. Βρίσκει τον άλλοτε αρχιλογοστή του πατέρα του, Κολλιέ, ο οποίος του υποσχεται να τον βοηθήσει στο έργο του. Αγοράζουν ένα γιότ και μ' αυτό φθάνουν στην Νέα Καληδονία. Ο Ζεράρ συνοδεύεται από τον Κολλιέ, πηγαίνει και βρίσκει τον Ώντικούρ. Ο νέος του μιλάει για την πεποίθησή του στην αθωότητά του. «Έχετε ήθικες αποδείξεις; τον ρωτά ο Ώντικούρ. «Δεν μπορώ να σας πω» απαντά ο Ζεράρ.

190ν

ΚΑΙ όμως, επέμενε ο Ώντικούρ, για νάρητε έως εδώ, θα πρέπει να έχετε πεποίθηση στην αθωότητά μου.

—Λοιπόν, Ώντικούρ, αφού επιμένετε, ο κυριώτερος λόγος που με έφερε έως εδώ, είναι η κόρη σας Λουίζα...

—Η κόρη μου!...

—Ναί, αγαπώ την Λουίζα, την αγαπώ με πάθος. Εκείνη πρώτη με έκανε να κλονισθώ στην πεποίθησή μου που είχα πρώτα, ότι δηλαδή είσασθε ο ένοχος του φόνου του πατέρα μου. Η Λουίζα πιστεύει ακράδαντως στην αθωότητά σας και το πιστεύει αυτό γιατί σας αγαπά πολύ. Έγώ, δεν μπορούσα, παρά να συμπερισθώ την πεποίθησή της, αφού η κόρη μου τόσο!

Ο Ώντικούρ βυθίστηκε σε ρεμβασμούς.

—Κόρη μου... κόρη μου... ψιθυρίζει από καιρού εις καιρόν.

Ο Ζεράρ τον άφηκε για λίγο ήσυχο στους ρεμβασμούς του.

Τέλος ο Ώντικούρ συνήλθε από την ρέμβη του και είπε με μία απλότητα γεμάτη ευγένεια:

—Κύριε ντέ Μπωπρεά, είμαι πολύ συγκεκριμένος από αυτά που είπατε. «Ωστε αλήθεια, αγαπάτε την κόρη μου, την Λουίζα μου, την κόρη εκείνου που... σκότωσε τον πατέρα σας; Και για να την αγαπάτε, θα τη πώς πιστεύετε στην αθωότητά μου, διαφορετικά κάθε τι που με αφορά, το όνομά μου, η οικογένειά μου, η ύπαρξίς μου αυτή, θα σας προσένοθαν φρικη!...

Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια του. Ο Κολλιέ παρίστατο σιωπηλός στην σκηνή αυτή.

Ο Ζεράρ άφηκε τον γέρο-κατάδικο να κλάψει. Σε λίγο αυτός ρώτησε:

—Και η Λουίζα μου σας αγαπά; —Δεν είμαι βέβαιος. Μπορώ, όμως, να σας πω από τώρα ότι θα μ' αγαπήσει.

—Αν σας αγαπά και εκείνη, εγώ δεν θάχω καμμία αντίρρηση για την ένωσή σας. Και όμως... πώς να σας το πω! Μου φαίνεται πως κάτι θα σας βαρύνει μετά τον γάμο σας. Φοβόμαι ότι δεν θα μπρέσετε να ξεχάσετε εύκολα ότι η γυναίκα σας — η μέλλουσα γυναίκα σας — είναι κόρη ενός καταδίκου!... Γι' αυτό... γι' αυτό... νά, δεν θάθελα να γίνω αυτός ο γάμος, αν πρώτα δεν αποκαθιστούσα την τιμή και την υπόληψή μου. Θέλω να πω μ' αυτό, πως είναι ανάγκη να αποδείξω πρώτα την αθωότητά μου, να μ' αφήσουν ελεύθερο και μετά...

—Θα γίνω και αυτό... είπε ο Ζεράρ. Φτάνει να χέτε λίγη υπομονή. Θα βρω τις αποδείξεις της αθωότητάς σας που μου λείπουν, σας το ορκίζομαι. Γι' αυτό και ήλθα εδώ, γι' αυτό και θα σας βοηθήσω να αποδράσετε. Ένόσω βρισκόσθε εδώ μέσα, δεν μπορεί να γίνω τίποτε. Δεν πρέπει, λοιπόν, να αρνηθείτε. Για την αγάπη της κόρης σας.

Ο Κολλιέ, δρής στο βάθος του οίκου, έμενε πάντα ακίνητος. Ένα ελαφρότατο, όμως χαμόγελο άμβυσε στα χείλη του, όταν ήκουσε τον Ζεράρ να μιλάει για αποδείξεις προς ανακάλυψιν του βιολοφώνου του πατέρα του.

Ο Ώντικούρ, δίστασε για μία τελευταία φορά, προτού απαντήσει στον Ζεράρ.

Κάτι μέσα του τον φώναζε: «Μην εμπιστεύεσαι, φυλάξου!» Ήταν, όμως, αυτή η τελευταία εκδήλωση της δυσπιστίας του.

—Ας είναι, είπε, θα κάνω αυτό που θέλετε. Αλλά αν με γελάτε, αν θελήσετε να καταχρασθήτε της άδυναμίας μου, σας λέγω, κ. Ζεράρ και σας, κ. Κολλιέ, ότι πρέπει να προσέξετε! Μου μένουν δέκα έπτά ακόμη χρόνια για να βγώ κανονικά από εδώ μέσα. Μετά δέκα έπτά χρόνια θαμμαι αρκετά νέος, ώστε να μπορώ να έδκινηθώ! Προσέξτε, λοιπόν, προσέξτε πολύ!...

Ο Ζεράρ του πήρε τα χέρια και τάσφιξε μέσα στα δικά του.

—Μη φοβάσθε τίποτε, Ώντικούρ, είπε.

—Δεν ξέρω κατ' εγώ τί να πω...

—Τότε, έχετε εμπιστοσύνη και αφήστε με να κάνω ό,τι ξέρω εγώ. Σε δυο-τρεις μέρες θάρη και πάλι να σας βρῇ ο Κολλιέ για να σας δώσω λεπτομερείς οδηγίες. Έγώ θα επιστρέψω στο πλοίο. Δεν πρέπει να με ιδούν. Αύριο, εντός της ημέρας, η θαλαμηγός θα φύγει από το Μπουράι και θα ανοιχθῇ στο πέλαγος, σαν νάφουγε, χωρίς να ξαναγυρίσει.

Εν τούτοις θα επιστρέψω, αλλά την νύχτα την οποία θα όρίσουμε για την απόδραση. Λοιπόν, και πάλι: έχετε εμπιστοσύνη σε μένα. Αντίο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 3ον

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ

Τα πράγματα έγιναν όπως τα είχε πῇ ο Ζεράρ. Την άλλη μέρα το γιότ απέμακρυνετο προς το πέλαγος, αφήνοντας έξω τον Κολλιέ. Προηγούμενος όμως, οι δύο άνδρες είχαν μία μακρά συνομιλία, κατά την οποία κατέστρωσαν το σχέδιον απόδράσεως του Ώντικούρ και αντιπλάσαν τις τελευταίες σκέψεις των γι' αυτήν.

Κατά το σχέδιο, ο Κολλιέ, θάμνε στο νησί μετά την απόδραση του Ώντικούρ και θα πήγαινε κατόπιν με το βαπόρι της γραμμής στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, όπου θα καθυθύνετο το γιότ με τον δραπετή. Η απόδρασις θα έγινετο δια έφηρας. Δηλαδή ο Ώντικούρ θα διέσχισε το νησί, περνώντας όλες τις κατοικίες του και διατρέχοντας όλους τους μεγάλους κινδύνους που παρουσίαζε αυτή η διαδρομή. Η εκτέλεσις του σχεδίου, κατά τον Κολλιέ, ήταν πάρα πολύ δύσκολη, αλλά ο Ζεράρ, βρασιζόμενος και στην ικανότητά και το θάρρος του Ώντικούρ, επέμενε να την επιχειρήσουν. «Αλλωστε, άλλος τρόπος δεν υπήρχε.

Πέρασαν δύο μέρες, χωρίς ούτε ο Κολλιέ να φανῇ, ούτε και κανένα σημείο ζωῆς να δοθῇ εκ μέρους του στον Ώντικούρ. Αντί όμως του Κολλιέ, ο Ώντικούρ έδέχθηκε μία άλλη επίσκεψη που ασφαλώς δεν θα την περίμενε ποτέ. Ο απρόοπτος αυτός επισκέπτης ήταν... ο Ζακεμὲν.

—Καλημέρα, Ώντικούρ, τοῦ εἶπε αυτός, εμφανιζόμενος ξαφνικά στην είσοδο του οίκου του. Δεν με περιμένετε, έ;

—Γιατί όχι, κ. Ζακεμὲν; Έκανε ο Ώντικούρ μ' όλη του την ψυχραιμία, βουνο με βουνο μονάχα δε σμίγει... Πῶς, όμως, από εδώ;

—Πέτυχαι έναν μικρό προδιδασμό και θάμμαι τώρα εδώ, στην διοίκηση. Θάχω με έτσι την ευχαρίστηση να βλεπόμαστε κάπου-κάπου...

—Ναί, ναί... Έκανε ο Ώντικούρ.

—Γειά σου, για την ώρα! τοῦ φώναξε ο Ζακεμὲν με το αλάνιό του χαμόγελο και απομακρύνθηκε.

Ο Ώντικούρ δεν ανησύχησε από την επίσκεψη αυτή. Τώρα πιά που είχε πάρει την απόφασή του, κανένας Ζακεμὲν ή άλλος σαστανῶς, δεν θα μπορούσε να τον σταματήσει.

ΟΤΙΝΥ ΚΑΡΔΙΑ

Το πρωί της τρίτης ημέρας έκαμνε επί τέλους την εμφάνισή του ο Κολλιέ.

—Ώντικούρ, τοῦ εἶπε εὐθὺς ἀμέσως αυτός, όλα είναι έτοιμα, δεν περιμένω τώρα, παρά να πάρης την απόφασή σου.

—Την απόφασή μου την πήρα, απήντησε ο κατάδικος. Πῆτε μου τί πρέπει να κάμω. Θα ύπακούσω κατά γράμμα.

—Ακουσε, λοιπόν.

—Σταθήτε μία στιγμή, έκανε ο Ώντικούρ.

Βγήκε έξω, έκανε τον γύρο του σπιτιού και κατόπιν επέστρεψε.

—Δεν είναι κανείς, εἶπε.

—Τί φοβάσαι, λοιπόν;

—Κάποιον επόπτη που τον είχα και άπέναντι, στην χερσόνησο! τον μετέθεσαν τώρα εδώ και χθες ήλθε να μου φέρῃ ο ίδιος τα χαιρετίσματά του... Τὸν λένε Ζακεμὲν.

—Ζακεμὲν... επανέλαθε σαν ήχώ ο Κολλιέ.

Θάλεγε κανείς, ότι ήθελε να αποτυπώση το όνομα αυτό στην μνήμη του.

Κατόπιν πήρε ένα κάθισμα, έβαλε και τον Ώντικούρ να καθίσῃ δίπλα του και άρχισε σιγά-σιγά να τοῦ ἀναπτύσσει το σχέδιό του.

Ήταν, όμως, ένα σχέδιο έντελῶς διαφορετικό εκείνου τοῦ οποίο είχαν καταστρώσει μαζί με τον Ζεράρ. Αν το ήξερε αυτό ο Ώντικούρ, ασφαλώς θα ένοιωθε την δυσπιστία του να ξαναγεννιέται.

Ο Κολλιέ τοῦ εἶχε υποδείξει ένα άλλο σημείο της άκτής, κοντά στο λιμάνι του Μπουράι, από όπου θα έδραπέτευε. Θα ξεκινούσε ο Ώντικούρ κατά τας 10 την νύχτα, θα κατέβαινε στην άκτι και από εκεί θα διαπαιροισθῇ, έλισσόμενος και κρυπτόμενος όσον καλλίτερα μπορούσε ανάμεσα από τους άπειροίθμους βράχους της άκτής, σ' ένα μεγάλο βράχο, που ήταν είδος ξερονήσου. Εκεί θα περίμενε τον Κολλιέ που θάφθανε με μία βάρκα. Το ραντεβού τους ήταν τα μεσάνυχτα. Έπρεπε έως την ώρα εκείνη, ο Ώντικούρ να ήταν στον βράχο.

Η άπόπειρα θα γινόταν την άλλη νύχτα.

—Σύμφωνοι, εἶπε ο Ώντικούρ, μονάχα, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί μου όρίζετε μέρος τόσο κοντά στο λιμάνι. Η επίβλεψις σ' αυτά τα μέρη είναι μεγάλη, περιπολίες περνούν κάθε τόσο δια έφηρας και θαλάσσης, θα μπορούσαν να με αντιληφθούν.

—Βέβαια, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι από το μέρος αυτό, η δουλειά είναι πιο επικίνδυνη, αλλά υπάρχει κάτι άλλο, το πιο σπουδαίο που σ' υπενθυμίζω για την ασφάλεια τοῦ μέρους: ότι πρώτα-πρώτα δεν θα υποχρεώθης να περιπλανηθῇς ανάμεσα στη ζούγκλα του νησιού και τους αλμοδόρους Κανάκους και έπειτα, μέχρι την άκτι, τοῦλάχιστον, θα φθάσῃς άνενόχλητος, γιατί όποιος και να σῇ ήθῃ θα νομίσῃ ότι κατέβηκες να κάνῃς το περίπατό σου, και δεν θα σε ύποπτευῃ, εφόσον μάλιστα, σου επιτρέπεται να περιφέρεσαι ε-

λεύθερα στο νησί. Τα από εκεί και πέρα είναι τα πιο επικίνδυνα, αλλά γι' αυτά βασίζομαι σε σένα, στην γενναίότητά σου και το θάρρος σου. Μονάχα ότι εκτός των φυλάκων και περιπολιών πρέπει να προσέξης και τους καρχαρίες, που είναι άφθονοι σ' αυτά τα μέρη...

—Θάχω μαζί μου το μαχαίρι μου...

—Σύμφωνοι, λοιπόν;

—Σύμφωνοι, έκανε ο Ώντικούρ, όχι έντελῶς καθυσχασμένος για την ασφάλεια τοῦ έγγειρήματος.

Ο Κολλιέ τοῦ έοφίξε για πρώτη φορά το χέρι και ο Ώντικούρ το ένωισε μέσα στο δικό του ήρωμένο, γλοιῶδες...

Όταν ο άλλοτε ύποδιευθυντῃς τοῦ οίκου ντέ Μπωπρεά έφυγε, ο Ώντικούρ βυθίστηκε σε σκέψεις. Αρχισε να συζητά μόνος του το σχέδιο, να το εξετάζῃ από όλες του τις πλευρές, να το συμπληρώνῃ. Και στο τέλος, αποφάσισε να έπισπεύῃ κατά μία ὥρα την εκτέλεσή του. «Ετσι οι πιθανότητες να παρεξηγηθῇ για τον νυκτερινό του περίπατο στην άκτι, άπ' όσους θα τον έδλεπαν, θάταν ολιγώτερες. «Όσο πιο νωρίς, τόσο πιο καλά», εἶπε μέσα του. Θα φθάσω στον βράχο και εκεί θα θά περιμένω τον Κολλιέ.

Εκείνη την ημέρα δούλεψε με όρεξη στα χωράφια του και το βράδυ, αφού έφαγε καλά, έπεσε νωρίς-νωρίς και κοιμήθηκε. «Ηθελε να έξοικονομήσῃ όσο μπορούσε περισσότερες δυνάμεις για το άλλο βράδυ. Για τον ίδιο λόγο, την άλλη μέρα δεν δούλεψε διάλου.

Σ' όσους τον ρώτησαν, προφασίσθηκε άδιαθεσία και περιωρίσθηκε σε μερικούς περιπάτους στο λιμάνι και τα γύρω για να κατατοπισθῇ καλλίτερα. Το βράδυ, μόλις σουρούπωσε, κατέβηκε και πάλι στο λιμάνι. Για πρώτη φορά, άφ' ότου ήταν στο νησί, μπῆκε σ' ένα μπάρ ποτῆν μαζί και έστιατόριο και κάθησε σε μία γωνία. Δεν είχε μαγειρέψει σπῆτι του εκείνη την ημέρα και έτσι, μπῆκε να φάῃ στο μπάρ αυτό.

Η αἴθουσα ήταν γεμάτη κόσμο. Ο Ώντικούρ παράγγειλε ένα ποτόσιο γεύμα, με λίγο παλιό κρασί και σε λίγο έτρωγε με πολλή όρεξη. Εἶχε πιά άποφάσει και κάπνιζε την πίσα του, όταν ξαφνικά, όπως ήτανε κοντά στο παράθυρο, είδε δυο σκιές να περνούν, έξω, στο δρόμο, κουβεντιάζοντας.

Ο Ώντικούρ, κατάπληκτος, άνεγνώρισε τους δυο άνδρες.

—Ο Κολλιέ με τον Ζακεμὲν!... ψιθύρισε. Τί θέλουν αυτοί οι δυο μαζί;

Φώναξε βιαστικά το γκαρσόνι, πλήρωσε τον λογαριασμό και βγήκε έξω. Ήταν άποφασισμένος να διαλευκάνῃ το μυστήριο τοῦ νυκτερινού αὐτοῦ περιπάτου.

Αρχισε να παρακολουθῇ με προσοχή τους δυο άνδρες. Για να μὴ γίνῃ αντίληπτος, έσθωσε την πίσα του. Το φεγγαρόπλημα της φωτιῆς της δεν μπορούσε να τον προδώσει.

Περτέρω, σκεπτόταν, ο Κολλιέ γνωρίζει λοιπόν τον Ζακεμὲν! Και

Ένα άριστουργημα-
τικό αἰσθηματικό
μυθιστόρημα

του
ΖΥΝ ΜΑΡΥ

όμως, όταν ανέφερα το όνομά του, δεν μου εἶπε τίποτε γι' αυτόν...

Τους παρακολούθησε για λίγο ακόμη, προσπαθώντας να άκούσῃ τί έλεγαν, αλλά τοῦ ήταν αδύνατον. Ήταν αρκετά μακριά και μιλούσαν σιγά.

Ξαφνικά, οι δυο άνδρες έκαναν μεταβολή. Επέστρεψαν προς το λιμάνι.

Ο Ώντικούρ μόλις βρήκε τον καιρό να κάνῃ ένα πήδημα προς τα πλάγια και να κρυφθῇ πίσω από ένα μισοερειπωμένο οἰκίσκο.

Ο Κολλιέ και ο Ζακεμὲν πέρασαν σε λίγο από κοντά του. Μιλούσαν όμως πάντα πολύ σιγά. Απότομα, λίγα μέτρα πιο κάτω, σταμάτησαν. Ο Ώντικούρ τοῦς είδε να δίνουν τα χέρια και άκουσε τον Κολλιέ να λέῃ:

—Λοιπόν, σύμφωνοι, άπόψε.

—Ναί, άπόψε, απήντησε ο Ζακεμὲν.

Τίποτε άλλο.

Ένα ρίγος άνετάραξε σύγκορμο τον Ώντικούρ.

—Τί σημαίνει αυτό; σκέφθηκε. Τί δουλειά έχει ο Κολλιέ με τον Ζα-

—Θα κάνω αυτό που θέλετε, εἶπε ο Ώντικούρ.

κερὲν καὶ τί ἔχουν συμφωνήσει οἱ δύο τους γι' ἀπόψε; Μήπως ἂ Κολλιθε μὲ μοῦ στήνει καμμιὰ μηχανή; Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο; Νὰ ἐξαγοράσῃ-κε πάλι ὁ Ζακεμὲν ἀπὸ τὸν Κολλιθε γιὰ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀπόδρασή του; Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται κι' αὐτό... Τί συμβαίνει λοιπόν; Τί συμβαίνει;

Γεμάτος ἀμηχανία, ἐπέστρεψε στὸ σπιτάκι του. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ, τί νὰ ἀποφασίσῃ. Καὶ ὅπως δὲν εὗ-ρισκε καμμιὰ ἀπάντηση στὰ χίλια-δὺδ ἐρωτηματικά του ζεπετιόνταν μπροστά στὰ μάτια του, ἀποφάσιζε νὰ πάῃ στὸ ραντεβὺ πού εἶχε δώ-σει στὸν Κολλιθε. Ὅπως δὲ εἶχε πκεφθῇ νὰ πάῃ μιὰ ὥρα πρωτύτερα, θὰ εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ νὰ ἀντιλη-φθῇ τοὺς σκοπούς του, ἀν' αὐτοὶ ἦ-σαν ὑποπτοί. Θάφθανε πρῶτος πάνω στὸ βράχο καὶ ἐκεῖ θὰ περίμενε τὴν ἡμέρα τοῦ Κολλιθε, κρυμμένος, ἀθέ-ητος. Καὶ ἂν μὲν ἡ στάση του καὶ οἱ κινήσεις του δὲν εἶχαν τίποτε ὅ-ποιο, θὰ φανερωνόταν, ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἄφηνε νὰ φύγῃ μὲ τὴν ἐντύ-πωση ὅτι δὲν εἶχε πάει στὸ ραντε-βὺ τους!

Κύτταξε τὸ ρολοὶ του. Πλησίαζε ἐννιά.

— Ὁρα εἶναι, σκέφθηκε. Γδύθηκε, φόρεσε ἕνα μάλλινο πο-κάμισο καὶ ἕνα κοντὸ παντελόνι, πέ-ρασε στὴν μέση του μιὰ πέτσινη ζώ-η μὲ μιὰ θήκη, μέσα στὴν ὁποία ὑ-πῆρχε ἕνα κοντὸ καὶ κοφτερὸ μα-χαίρι, τύλιξε τὸ κομπόδεμά του σ' ἕνα ἀδιάβροχο πανί καὶ τῶκρυψε στὸν κόρφο του, καὶ ἔτσι ὅπως ἦταν, χωρὶς παπούτσι, ἐλαφρότατα ντυ-μένος, βῆκε ἔξω.

Ἡ κάθοδος ὡς τὴν ἀκτὴ, ἔγινε χω-ρίς κανένα ἐπεισόδιο. Ὅταν ἔφθασε στὴν ἀκρογιαλιά ὁ Ὁντικοῦρ, ἔρρι-ξε ἕνα βλεμματιὰ γύρω του, ἀφουγκρά-σθηκε καὶ ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ γύρω, γλύστρησε ἀθόρυβα μέσα στὸ νερὸ. Μὲ κινήσεις ἀργές, σιωπηλές, ἄρχισε νὰ κολυμ-βᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς βράχους, φροντίζοντας νὰ κρατᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ μόνον τὸ κεφάλι του. Ἐτσι, πέ-ρασε ἀνάμεσα ἀπὸ ὅλους τοὺς βρά-χους τῆς ἀκτῆς, διαρκῶς ἀπομακρυ-νόμενος ἀπὸ αὐτήν. Κάποτε ὅμως, οἱ βράχοι τελείωναν καὶ ἄρχιζε μπροστά του μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη ἔκτασις νεροῦ, ἐλεύθερη κάθε ἐμπο-δίου, μετὰ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε ὁ μεγάλος βράχος, ὅπου εἶχε τὸ ραν-τεβὺ του μὲ τὸν Κολλιθε.

Ὁ Ὁντικοῦρ ἔπρεπε νὰ διανύσῃ τὴν ἀπόσταση αὐτή, χωρὶς νὰ γι' ἀντιληπτός ἀπὸ τὴν παραλία.

Πρέπει νὰ σημειώσωμε ἐδῶ ὅτι στὰ μέρη ἐκεῖνα, ἡ θάλασσα φω-σφορίζει τὶς νύχτες, σὰν νὰ τῆς ἔ-χουν σκορπίσει στὴν ἐπιφάνεια φω-σφόρο. Εἶναι διάφοροι μικροοργανι-σμοί, σὰν πυγολαμπίδες πού ἀνεβαί-νουν, ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι ἐνῆστρος, στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὴν κάνουν νὰ λαμπυρίσῃ καὶ νὰ φεγγολοῖ. Ἐτσι, μπορεῖ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀκτὴ νὰ δια-κρίνῃ τι γίνεται στὴν ἐπιφάνειά της, σὲ ἀρκετὴ ἀπόσταση.

Σκέφθηκε, λοιπόν, ὁ κατάδικος νὰ διανύσῃ τὴν ἀπόσταση μὲ ἐπανεπιμη-μένα μακροβούτια. Ἦταν καλὸς κολυμβητὴς καὶ εἶχε δυνατὸ χέρι, ἂν θὰ συναντοῦσε κανέναν καρχαρία. Ἐβούθηξε, λοιπόν, ὁ Ὁντικοῦρ, κρατώντας σφικτὰ στὸ χέρι τὸ μα-χαίρι του.

Διήνυσε ἀρκετὴ ἀπόστασις ἔτσι, κάτω ἀπὸ τὸ νερὸ, χωρὶς κανένα ἀ-πεικτικό, καὶ κατόπιν ἀνέβηκε στὴν ἐπιφάνεια γιὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Μετὰ

ξαναβούθηξε καὶ πάλι. Αὐτὸ ἔγινε 3—4 φορές, ἕως ὅτου ἔφθασε στὸ ξε-ρονήσι.

Ἀποκαμμένος ἀπὸ τὴν φοβερὴ προσπάθεια, σκαρφάλωσε στοὺς βράχους καὶ ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα ἀ-κίνητος, ἀναπνέοντας γρήγορα καὶ βαθεῖα.

Ὅταν συνήλθε, σηκώθηκε καὶ ἔ-καμε μιὰ μικρὴ ἐξερεύνηση τοῦ μέ-ρους, στὸ ὁποῖο βρισκόταν. Ἦταν μιὰ βραχώδης ἔκτασις, χωρὶς τὴν παραμικρὴ βλάστηση, μὲ ἀνώμαλο ἐπιφάνεια καὶ μικρὰ ὑψοματάκια ἐ-δῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ Ὁντικοῦρ κάθισε στὴν θάσι ἐνὸς μικροῦ θράχου καὶ περίμενε μὲ τὰ μάτια καρφωμένα πρὸς τὸ μέρος τῆς παραλίας. Ἡ νό-χτα ἦταν ζεστὴ καὶ τὰ ὑγρά ρούχα του ἀχνίζαν.

Πέρασε ἔτσι κάμποση ὥρα, χωρὶς νὰ φανῇ κανεὶς, οὔτε βάρκα, οὔτε ἀνθρώπος. Ὁ Ὁντικοῦρ ἄρχισε νὰ ἀδύνη. Δὲν ἤξερε καὶ τί ὥρα ἦταν κι' ἔτσι ἡ ἀδύνησις του γινότανε ἀκόμη μεγαλύτερη. Τοῦ φαινόταν ὅτι εἶχαν περάσει ὥρες.

Ἐπὶ τέλους, τὴν ἀπόλυτη σιωπὴ τῆς νύχτας διέκοψε ἕνα παφλασμό.

Ἐνα ζεύγος κουτιῶν ἀκούσθηκε νὰ χτυπᾷ ρυθμικά τὸ νερὸ. Ὁ Ὁντι-κοῦρ τέντωσε τὸ αὐτί. Ὅχι, δὲν εἶχε γελασθῇ. Σὲ λίγο διεγράφετο πίσω ἀπὸ τοὺς κοραλλιογενεῖς βράχους ἡ σκοτεινὴ σιλουέττα μιᾶς θάρκας. Πέρασαν μερικά λεπτά ἀκόμη. Ὁ Ὁντικοῦρ σκέφτηκε γιὰ μιὰ στιγμή νὰ σηκωθῇ ὀρθὸς οὕτως ὥστε νὰ νὰ τὸν ἴδῃ ὁ Κολλιθε. Κατόπι ὅμως μιὰ ἄλλη σκέψις τὸν ἔκαμε νὰ μείνῃ ἀκίνητος ἐκεῖ πού ἦταν. Καὶ τὰ ἀ-μέσως κατόπιν γεγονότα ἐδικαίω-σαν τὴν φρόνιμη αὐτῆ σκέψις του. Πραγματικά, ὅταν ἡ θάρκα ἐπλη-σίασε, εἶδε πὼς μέσα δὲν ἦταν μόνον ὁ Κολλιθε ἀλλὰ καὶ κάποιος ἄλ-λος, ὁ ὁποῖος μάλιστα κωπηλατοῦσε.

Στὴν ἀρχὴ ὁ Ὁντικοῦρ νόμιζε πὼς ἦταν κανένας ἰθαγενὴς θαρκά-ρης, ἀλλὰ ὅταν ἡ θάρκα ἐπλησίασε καλὰ ὁ Ὁντικοῦρ παρ' ὀλίγο νὰ ἀ-φήσῃ μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Μαζὶ μὲ τὸν Κολλιθε ἔρχονταν καὶ ὁ ἐπό-πτης Ζακεμὲν. Αὐτὸς ἦταν πού κω-πηλατοῦσε. Ὁ Ὁντικοῦρ εἶδε καμμιὰ ἀμ-φιβολία, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἀπηνὴς διώ-κτης του καὶ μάλιστα ὀπλισμένος. Ἐνα ὅπλο γκρά κρεμόταν ἀπὸ τὸν ὤμο του...

Μιὰ φωνὴ τώρα, ἡ ἴδια ἡ φωνὴ τοῦ ἐνοστικτοῦ τῆς αὐτοσυντηρήσεως φώναζε ἐπιτακτικώτερα τοῦτῃ τῇ φορὰ μέσῃ του: «φύλαξο, Ὁντι-κοῦρ, φύλαξο!»

Ὁ δραπέτης, κρύφθηκε ὅσο πὺδ καλὰ μποροῦσε πίσω ἀπὸ τὸν βρά-χο του καὶ περίμενε.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεβιδάσθησαν σὲ ἀπόσταση λίγων μέτρων ἀπὸ τὴν κρύπτην του. Ἐδεσαν τὴν θάρκα τους σὲ μιὰ προεξοχὴ τῶν βράχων καὶ ἄρχισαν νὰ κυττάζουν γύρω τὴν θάλασσα.

Δὲν φαίνεται, ψιθύρισε ὁ ἕνας. Ὁ Ὁντικοῦρ ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴ τοῦ Ζακεμὲν.

—Εἶναι νωρὶς ἀκόμη, ἀπήντησε ὁ ἄλλος στὸν ἴδιον τόνον κι' αὐτὸς, σὰν νὰ φοβόταν ἰδιὸν νὰ ἀκουσθῇ. Ἐχομε δώσει ραντεβὺ στὰς δώδεκα ἀκρι-θῶς.

—Τί νὰ θέλῃ αὐτὸ τὸ σκυλόμουτρο μαζὶ μὲ τὸν Κολλιθε... σκέφθηκε ὁ Ὁντικοῦρ.

Σὲ λίγο εἶδε πίσω ἀπὸ τὴν σκοπιὰ του τὸν Ζακεμὲν νὰ ἐνᾷ τὸ ὄπλο του, ἀπὸ ἐκεῖ πού τὸ εἶχε κρεμασμέ-νο, νὰ τὸ γεμίζει καὶ νὰ τὸ κρατᾷ

μὲ τὴν κάνη γυρισμένη πρὸς τὰ ἐμ-πρός, ὅπως κάμνουν οἱ κυνηγοὶ ὅταν καιροφυλακτοῦν τὸ θήραμά τους.

—Ὁ! ἔκανε ὁ Ὁντικοῦρ ἀπὸ μέ-σα του, αὐτὸ πάλι τί σημαίνει! Ὁ ἐπὶ τῆς κρατᾷ τὸ ὄπλο του στραμ-μένο πρὸς τὴν θάλασσα σὰν νὰ περι-μένῃ κάποιον νὰ πυροβολήσῃ. Καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος δὲν μπορεῖ, βέβαια νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ μένα! Μὰ τί διάβολο, νὰ μὲ σώσουν ἦρθαν ἐδῶ ἢ νὰ μὲ σκοτώσουν;

Τὰ ὅσα ἄκουσε λίγο πὺδ ὕστερα ὁ Ὁντικοῦρ δὲν τοῦ ἀφήκαν τὴν παρα-μικρὴ ἀμφιβολία περὶ τῶν διαθέσε-ων τῶν... σωτήρων του.

Οἱ δύο ἄνδρες, ἀφοῦ ἔμειναν γιὰ λίγο ἀκίνητοι, ἐπισκοποῦσαν τὸν δι-ορίζοντα, ἀρχισαν πάλι νὰ κουθεν-τιάζον.

Δὲν φαίνεται, ἔκανε πρῶτος ὁ Ζακεμὲν.

—Ναί, ἔκαμε φουσώντας μὲ δυσφο-ρία ὁ Κολλιθε.

—Τί ὥρα εἶναι;

—Περασμένα μεσάνυχτα ἀπὸ τῆς ὁ Κολλιθε κυττάζοντας τὸ ρολοὶ του.

—Λέτε νὰ μὴν ἔρθῃ;

—Γιὰ ποῖο λόγο; Ἐκτὸς ἂν κατά-λαβε τίποτε... Ἀλλὰ πῶς! Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ τὸν ἔφαγαν οἱ καρχα-ρίες...

Δὲν τὸ πολυπιστεύω...

—Καὶ ὅμως εἶδαμε δύο τρεῖς κα-θὼς ἐρχόμασταν.

—Ναί ἀλλὰ καὶ ὁ Ὁντικοῦρ δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς τρῶνε εὐκόλα οἱ καρχαρίες...

Ἐπικολούθησε κάποια σιωπὴ. Πρῶτος πάλι τὴν διέκοψε ὁ ἐπό-πτης.

—Πρέπει ὅμως νὰ τὸν μισεῖτε πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ θέλετε νὰ τὸν ἐκκάνετε.

—Ὁ! Δὲν εἶναι αὐτὸ, ἀλλὰ πρέ-πει...

Ὁ Ὁντικοῦρ ἐφρικίωσε ὀλόκλη-ρος. Δὲν τοῦ ἔμεινε πιά καμμιὰ ἀμ-φιβολία. Ἐπρόκειτο περὶ παγίδος πού τοῦ εἶχε στήσει ὁ Κολλιθε ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ τὸν ἐσωζε.

Ἀλλὰ γιὰ ποῖο λόγο νὰ θέλῃ ὁ Κολ-λιθε τὸν χαμό του. Καὶ τὰ ἤξερε ἄ-ραγὲ αὐτὸ ὁ Ζερὰρ ἢ ὁ Κιλλιθε ἐ-νεργοῦσε ἐν ἀγνοίᾳ του.

Οἱ δύο συνένοχοι συνέχισαν τὴν κουβέντα τους.

Τέντωσε καλὰ τὸ αὐτί. Δὲν ἤθε-λε νὰ χάσῃ οὔτε σύλλαξή.

—Θὰ ἤμουν περιέργως νὰ μάθω γιὰτί θέλετε νὰ σκοτώσουμε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἐπέμεινε ὁ Ζακεμὲν.

Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ ἔξηγήσεις καὶ οὕτε μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε, εἶπε ξερά ὁ Κολλιθε. Ἀλλωστε δὲν σὰς πληρώσα γι' αὐτό...

Πάει καλὸ ἔκανε ὁ Ζακεμὲν, πρε-πὲ ὅμως, νὰ ξέρετε ἕνα πράγμα: ὅτι ἐγὼ μὲν σκοτώνοντας τὸν Ὁντι-κοῦρ, κάμνω ἀπλῶς τὸ καθήκον μου καὶ δὲν θὰ δεγθῶ παρὰ μόνον συγ-χορηγία καὶ ἐπαίνους. Ἐνὰς κα-τάδικος πού γιὰ δευτέρη φορὰ ὀπο-πειράται νὰ ἀποδράσῃ δὲν εἶναι πρόσωπο καὶ τόσο ἀγαπητὸ σ' ἕνα κάτεργο... Ἐσεῖς ὅμως, φορτώνετε περίφημα τὴν συνείδησή σας μ' ἕνα φόνον, μ' ἕνα ἐγκλημα!

—Δικὸς μου λογαριασμός αὐτὸς! ἔκανε στὸ ἴδιο ξερὸ ὕψος ὁ Κολλιθε.

Νέα σιωπὴ ἐπικολούθησε.

Σὲ λίγο τὴν διέκοψε πρῶτος ὁ ἐ-πὶ τῆς.

Δὲν θάρρῃ εἶπε καὶ ἀδίκῃ περὶ-μένουμε. Μιὰ ἡ ὥρα, θὰ τὸν φάγα-νε οἱ καρχαρίες.

—Πισθάνον.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΕΠΕΙΝΑΣΑΤΕ ΠΟΤ ;

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 17)

σαντιὰ μου, εἶχα ἀρρίξει νὰ περιεργωμᾷ στὴν κατάσταση ἐκείνη τῆς νύχτας πού προηγεῖται ἀπὸ τὸν πλῆθος ἐκρηκτικῶν τῶν αἰσθήσεων. Καταλάβαινα καλὰ πὼς δὲν θὰ μπορούσα νὰ διαστάξω παραπάνω. Κι' ἔτσι, ἐκείνη τὴ νύχτα πού ὁ συνο-δὸς μου εἶχε θῆναι νὰ παραγορήσῃ τὴν ἀπελπισία του, ἐγὼ ζήτησα ἕνα κομματι παστὸ κρέας ἀπὸ τὸν σερβιτὸρ τῆς φρουρᾶς μας καὶ κλείνοντας τὴ μύ-τη ἄρχισα νὰ τὸ ματσουλώω. Βρομερὸ, βε-δρωμερὸ, αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο φαγητὸ πού θὰ μπορούσε νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατο. Στὴν ἀρχὴ, ἔλεγα πὼς θάκανα ἐμετό, ἀλλὰ κατόπιν... κατόπι ὀλόκλη-ρο τὸ κομματι. Ὅταν σὲ λίγη ὥρα ξα-ναγύρισε ὁ Ἀγγλος σύντροφός μου, μὲ ἀνεκοίωσε τὴν ἀπόφασή του: Τὸ πρῶ-θῆλες στοὺς «ἐθελοντάς» νὰ σφάζουν ἕ-να ἀπὸ τὰ δύο μας ἄλογα γιὰ νὰ φῶμε. Θὰ τὸ θάξαμε στὸν κλῆρο. Γιατί, φου-σκὰ, κανένας ἀπὸ τοὺς φρουροὺς δὲν θὰ δεχότανε νὰ μᾶς προσφέρει τὸ δικό του ἄλογο, ἀφοῦ ἴσως-ἴσως δὲν καλοκαταλά-δωναν οἱ κίτρινοι ἐκείνοι πῶς ἔτρωγαν μιὰ ὁκτὰ τουλάχιστο παστὸ κρέας τὴν ἡ-μέρα, οὔτε τὴν πείνα μας, οὔτε τὴν ἀ-φορέα τῆς. Ἰσως ὅμως καὶ νάλεγαν ἀπὸ μέσα τους: χοντροὶ καθὼς εἶναι αὐτοὶ οἱ λευκοὶ (ὅχι, μόνο ὁ Ἀγγλος ἦταν χον-τρος, ἀλλὰ στὰ μάτια τῶν κίτρινων μ' ἔπαιρνε κι' ἐμένα τὸ γέλιο) μποροῦ-να διαστάξουν καὶ στὴν πείνα πὺδ πολὺ ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀδύνατους κίτρινους!

«Ὅπως εἶπε ὁ Ἀγγλος ἔτσι κι' ἐ-κάνα. Μὲ τὰ λίγα λόγια πού ἤξερε ἀπὸ τὴν γλώσσα τους, ἐξήγητι στους φρου-ροὺς τί τοὺς ζητοῦσε. Τοὺς ἔδειξε τὸ ἄ-λογό του πού ἔπρεπε νὰ σφάζουν—σὲ δικό του, ἔπεισε ὁ κλῆρος— καὶ τραβή-χτηκε σὲ μιὰν ἄκρη νὰ περιμένῃ τὸ... βραδύ του. Ὅσο γιὰ μένα, ἄλλο δὲν συλλογιζόμουν παρὰ τὰ ἐντερικά ἀπο-τελέσματα τοῦ βραδύου μου δείπνου μὲ τὸ βρώμικο παστὸ κρέας. Φαντάζεσαι λοιπὸν καθὼς τὴν ἐκπλήξῃ μας, ὅταν σὲ λίγο εἶδαμε τὸν ἀρχηγὸ τῆς φρουρᾶς νὰ μᾶς δείχνῃ μὲ καμάρι—ἴσως ἔτσι κατὰ-λαβε, ἴσως τῶκανε ἐπιτήδεια, πῶς ἔσσει—τ' αὐτὰ τοῦ ἀλόγου! Εἶχε κῆλυ-τό μόνον αὐτὰ καὶ τᾶβαλε στὸ στομάχι: νὰ διασώσουν. Αὐτὰ τ' αὐτὰ μᾶς ἐσώσαν. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκείνη, σπουδαίοναι καὶ καο-δαίμοναι, προσέλαμε νὰ κάνουμε πολὺ περισσώτερο ὄρεο. Ἐπὶ φτάσαμε σ' ἕ-να γωῖο καὶ γλυτώσαμε, ὅχι μόνο ἐ-μαί, ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλογό μας μὲ τὰ κομ-μένα του αὐτιά...»

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΜΕΓΑ

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

- 1-Ταυροῦχος—Υποκαρπύς.
- 2-Ροδακινιά—Ροκανίδα.
- 3-Ροδακινιά—Καδρόνια.
- 4-Γατρός—Ἀρπός.
- 5-Καρδία—Ραδία.
- 6-Ἀγρία—Γραία.
- 7-Φρόνησις—Ὀσφρησις.
- 8-Κατίνα—Ἀντίνα.

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

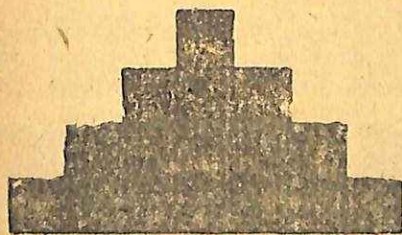
- 1) Αὐτὸ πού εἶναι στὸ μέ-σον. Ἐτσι, ὅμως λένε καὶ τοὺς τόπους ἀναφυῆς. 3) Τὰ προ-λείγει ὅλα... ἂν μπορῇ!—Ἀπα-ραίτητον γιὰ νὰ υπάξῃ σῶμα. 4) Τὸ κάμνουν ὅλα τὰ περσο-τά, ἀλλὰ καὶ ἄλλα ζῶα. 5) Τὸ βλεπούμε τὶς νύχτες—Νομὸς τοῦ Ἀλγερίου. 6) Μεγάλος Γάλλος θαυμάσιος συγγραφεὺς. 7) Ἀρχαῖον μουσικὸν ὄργανον ἂν γρήσει καὶ σήμερον...καπου. τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ὑπὸ ἄλλην μορφῇ—Ὅχι χαρά. 8) Πρόθε-σις. 9) Ἀρχαῖος λαὸς τῆς Εὐ-ρώπης—Ἡ Ἀγία Γραφή. 11) Ἡ καταγομένη ἀπὸ τὸ Σιάμ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ὁ πρῶτος ἀδελφοκτόνος— Πρὸ-θεσις. 3) Ὁ Νιζαράς εἶναι τέτατος. 5) Δὲν ὑπαινέω—Ἀπαράιτητον στοιχείον ζωῆς γιὰ κάθε ζῶον ὁργανισμὸ. 6) Ἐ-καὶ πὺδ τελειώνει κατὶ. 7) Τὸ ἡμισυ τῆς

ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Νὰ χωρίσετε τὸ κατωτέρω σχῆμα σὲ τέσσερα ἴσα μέρη, καὶ ἔπειτα νὰ σχημα-τίσατε μὲ αὐτὰ ἕνα τετράγωνον.

— 36 —

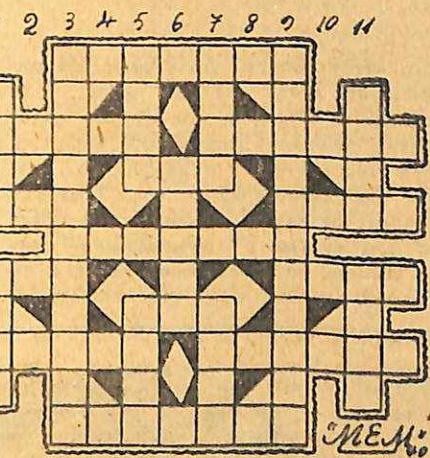
ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ

Νὰ διαιρέσετε τὸν ἀριθμὸ 45 σὲ τέσ-σερα μέρη, οὕτως ὥστε ἂν προσθέσετε 2 στὸ πρῶτο μέρος, ἂν ἀφαιρέσετε 2 ἀπὸ τὸ δεύτερο, ἂν πολλαπλασιάσετε μὲ 2 τὸ τρίτο καὶ ἂν διαιρέσετε διὰ 2 τὸ τέταρ-το, τὰ ἀποτελέσματα τῶν τεσσάρων αὐ-τῶν πράξεων θὰ σὰς δώσουν τὸν ἴδιον ἀ-ριθμό.

Λυσεῖς τῶν προηγουμένων

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΑΓΟΥ 530

ΕΠΙΛΟΓΩΣΙΣ: Στοὺς χαρακτηρι-σμούς τοῦ σταυρολέξου αὐτοῦ ἔγιναν ὡ-ρισμένα λάθη. Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀνα-γνώστας μᾶς νὰ τὰ ἐπανορθώσουν ὡς ἔξης: τὸ 4 καθέτως δὲν εἶναι ὄχι ἐπ' ἀνὶ ἀλλὰ: ὄχι σ' ἄνδρος. Καὶ τὸ

πρωτεύουσας νοτιοαμερικανικοῦ κράτους—λεπτά, εὐγενικά. 9) Βαλκανικὴ γῶ-ρα. 11) Φυσίαι τὸ καλοκαίρι— Πρόθε-σις.

Ἀποστολεὺς:

ΜΗΝΑΣ ΕΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

6' τοῦ 5 καθέτως δὲν εἶναι ἀπειρος ἀλλὰ νεκρός.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

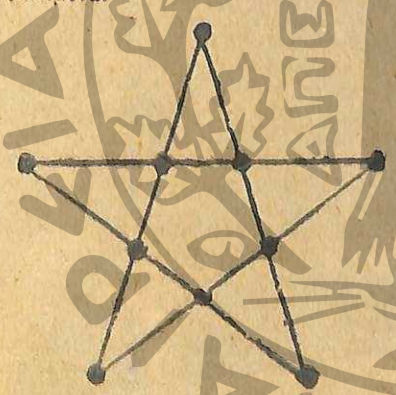
- 1) Φῶς—Μία. 2) Ὅπως—Σιμά. 3) Πόστα—Σῶν. 4) Αἶς—Ἀν—Υς—Νέα. 5) Μάτα—Ροῦς. 6) Ἀπόκληρος. 8) Ἀπονόησις. 9) Σῶπα—Ἀυτήν. 10) Ἀρά—Σύ—Υς—Ἡρα. 11) Ἀτμός—Σεμψ. 12) Σάαρ—Βῆς. 13) Σ.Ε.Κ.—Τὴν.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Ἀμα—Ὅσα. 2) Ὅρια—Ὅρας. 3) Πόστα—Ἀπατα. 4) Φῶς—Α.Π.—Πά—Μα. 5) Ὅσα—Σορέ. 6) Ἀνιάνους. 8) Σιζήτης. 9) Ἰσως—Σιζή. 10) Ἰς—Ὅς—Ἰα—Μόν. 11) Μόνος—Σατήν. 12) Ἀνευ—Ἡρώς. 13) Ἀσε—Ἰνζ.

ΠΕΝΤΕ ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΠὸ ΤΕΣΣΕΡΑ

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν τὰ δέκα ἀντικείμενα.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΟΥ ΛΕΙΠΕΙ
Εἶναι ὁ ἀριθμὸς 3.

Αναγκη δάρρους

Ομολογώ ότι άπορησα με το γράμμα σας, αφού είσθε φοιτήτης και συνεπώς μορφωμένος κ. Μάκη Δέλα. Ρωμάντικος, αγαπήσατε μια μικρούλα κάτω των 16 ετών, την ξεγελάσατε με λόγια τρελλά, με έρωτικά τραγούδια, κι αυτή στην αθωότητα της εξεθαρρέυτηκε. Κάποτε όμως σας έχωρισε κάποιο ταξίδι. Και άπορείτε πού, επιστρέφοντας από το ταξίδι αυτό, το όποιο διήρκεσε ένα καλοκαίρι είδατε ότι το κορίτσι άρχισε να άποφεύγει την συντροφιά σας. Είναι όμως πολύ φυσική η στάσις του αυτή. Κατά τους μήνες που ήταν μακριά σας ώριμασε η σκέψη της, έσκέφθηκε καλύτερα, ίσως να εσυμβουλευθήκε και καμιά μεγαλειτέρα της, ή όποια να της εξήγησε τους κινδύνους που διέτρεχε μαζί σας, και πολύ λογικά φερό-

μένη σας άποφεύγει. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι έπαψε να σας αγαπά. Ούτε δικαιολογεί την δική σας ψυχική κατάσταση. Άλλοίμονό σας, αν στο πρώτο έμ- πίδιο που συναντάτε στην ζωή σας, χάνετε τόσο πολύ το ήθικόν σας. Έγώ στην θέση σας θα έκανα ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι κάνετε. Θα άφωσιωνάμουν στην δουλειά μου, θα προσπαθούσα να πάρω το δίπλωμά μου, και ν' άρχισα νιά ώρα άρ-

ΤΟ ΚΑΡΥΝΕ

χήτερα την σταδιοδρομία μου. Θα της έγραφα ταυτοχρόνως ότι εξακολουθώ να την αγαπώ και όταν θα είμαι εις θέσιν, θα την ζητήσω απ' τον πατέρα της και θα την παρακαλούσα να με πιστέψει και να με περιμένει. Είμαι δέ βέβαιη ότι τότε θα ξαναζωντάνευσέ η αγάπη της για σας, συνάμα δέ έσείς θα αισθανόσαστε μια υπερέφανεια άπέναντι στον έαυτό σας θα είχατε θέσει ένα σκοπό στη ζωή σας και ή χαρά θα ξαναζωντάνευσέ μέσα σας. Όλα τα άλλα είναι άρρωσθημένοι ρωμαντισμοί μιάς πεθαμένης εποχής που δεν άρμόζουν σ' έναν νέο της εποχής μας. Η ζωή είναι κάτι πολύτιμο που μάς έχρισαν άλλοι και το όποιο δεν έχουμε το δικαίωμα να παραμελήσουμε. Λοιπόν άς έλθουμε στο συμπέρασμα: Καλή και άφθονη τροφή, λογικές σκέψεις, και πολλή μελέτη. Οι γυναίκες θέλουν άνδρες θαρραλέους, γεμάτους αυτοπεποίθηση και αίσιοδοξία, που να βλέπουν την ζωή με ήθος και το υέλλον οδίνον. Γιατί είστε μια κατάρτιση σας. Δεν βλέπετε τί καταστροφές γίνονται στον κόσμο, τί άνθρωποι γάνονται, τί κράτη σβύνουν, κι έσείς έδμησιουργήσατε ένα βουνό άνυπαρκτο νιά να φοάεστε ό ίδιος τον δόμον του υέλλοντός σας; Πεοιμένω γράμμα σας γεμάτο ήθος και αίσιοδοξία. Αυτό θα είναι το εύχαιό μου πού προσδοκώ και πού μου χρωστάτε.

ΛΟΡΑ

Βραδυνό πούλ-δερ

Ό πόλεμος επήρασε πολλά πράγματα και ήταν φυσικό να επηρεάσει και την υδρά. Τα πάντα άπλοποιήθηκαν, χω-

ρίς όμως γι' αυτό να χάσουν και την χάρι τους. Άπόδειξις το βραδυνό πούλ-δερ πού σας παρουσιάζουμε και το όποιο μπορεί να φορεθί όπου δήποτε το

Της ΤΥΝΓΑΙΚΑΣ

θράδυ. Είναι από λεπτό μαλλί γκρεν ά κεντημένο με χρυσές παγιέτες. Έάν έχετε ένα σκέτο πούλ-δερ καλό, κεντήσατέ το όπως το μοντέλο αυτό και θα το μετατρέψετε άμέσως σε πούλ-δερ άμπιγιέ.

Χρήσιμες συμβουλές

Η άνοιξις είναι ή πιο επικίνδυνη έποχή του έτους. Το πρωί κάνει ζέστη, το μεσημέρι σκιάζεται, άεράκι και το θράδυ κάνει κρύο. Φυσικά κρυώνουμε. Άς προσέξουμε όμως στα μικροκρυολήματα αυτά. Στην άρχή δεν είναι τίποτε, άργότερα όμως μπορούν να μάς προξενήσουν βάσανα πολλά και να θέσουν ακόμα και την ζωή μας σε κίνδυνο.

Οι παλαιότεροι επόρσεχαν πολύ τα ζητήματα αυτά και σπανίως είχαν σοβαρές περιπλοκές. Στον πρώτο επίμονο δίχρα περιειρίζοντο δοντούδες ή συνάψεις. Οι γεροντότεροι της οικογενείας θα θυμούνται άσφαλώς τους συναπμούς Ριγκολό που είχαν άποκτήσει στην έποχή τους μία φήμη διεθνή. Τα καταπλάσματα με λινάρόσπορο και το ιώδιο έπυνηθίζοντο επίσης πολύ τότε.

Σήμερα τα μέσα αυτά τίθενται εις έ- νέργειαν μόνον όταν το κακό έχει προχωρήσει πολύ, όταν ό πυρετός καίη τον άσθενή κι όταν ή παρουσία του γιατρού επιβάλλεται πλέον.

Τί σκοπό εκπληρούν τα διάφορα μέσα που άναφέραμε προηγουμένως; Τα κρυολήματα φέρνουν μικρή τοπική συμφορησι σε ώρισμένα αναπνευστικά όργανα —πνεύμονες ή βρόγχους. Η επέκτασις της συμφορήσεως αυτής είναι πάντοτε επικίνδυνη. Τα διάφορα μέσα που άναφέραμε προηγουμένως σκοπών έχουν να ερεθίσουν τοπικώς το δέρμα, να προκαλέσουν μία έντονότερη κυκλοφορία του αίματος, γύρω στα όργανα αυτά και κατ' αυτόν τον τρόπον να ελαφρώσουν τους πνεύμονας από την συμφορησιν πού έ- προκαλέσε το κρυολήμα.

Σήμερα ή επιστήμη άπλοποίησε πολύ τα πράγματα και φέρεται εις τον άσθενή τα ίδια καλά άποτελέσματα χωρίς τους πόνους και τον μεγάλον ερεθισμόν του δέρματος πού προξενούσαν οι παλαιότεροι μέθοδοι. Εδιάβασα πού ήμερών σε κάποιο γαλλικό περιοδικό ότι σήμερα στην Εβρώπη όλος ό κόσμος μεταχειρίζεται το Θερμοζέν γιά την θεωρείαν των κρυολογημάτων. Είναι άπλως ένα στρώμα βάμβακος ειδικώς κατεσκευασμένο. Για την κατεσκευήν του μεταχειρίζονται ένα σπύδι πού όνομάζεται Κάψικουμ [capsicum] κοινώς πάπρικα.

Το Θερμοζέν δεν ερεθίζει το δέρμα, άπλως τοβάζ το αίμα στην επιφάνεια του δέρματος και συνεπώς κατεοθύνει νά επιφέση την άποσυμφορησιν των αναπνευστικών οργάνων και νά παραγγέ- σουν την σωτηρίαν έσόδωσιν ή όποια θεωρείται από Θεού εύλογή.

Πολλές μητέρες θα κατορθώσουν με

το Θερμοζέν ό,τι δεν κατορθώσαν πρίν. Νά θεραπεύσουν χωρίς τυραννία τα πιο ιδιότροπα παιδιά από τα κρυολήματά τους. Κανένα παιδί δεν θα άντισταθί έάν θελήσει ή μητέρα του να του βάλη ένα στρώμα βάμβακι στο στήθος ούτε κανένας άνδρας όσον ιδιότροπος και άν είναι. Το δέ βάμβακι αυτό μπορεί να παραμεί- νη στο στήθος έως ότου γίνη κανείς έν- τελώς καλά. Όχι μόνον θεραπεύει το άρχικό κρυολήμα αλλά και σας προ- στατεύει από ύποτροπες και από νέα κρυολήματα. Άνο, των 150 εκ. άν- θρώπων μεταχειρίζονται το μέσον αυτό στην Εβρώπη. Ελπίζω ότι θα μπορούσε να βεβαιωθείτε Θερμοζέν και στον τόπον μας αν το ζητήσετε φυσικά στα διάφορα φαρμακεία.

—ΠΠ—

Λουλε ύδια

Τα λουλούδια είναι το άπαραίτητο στέλισμα. Τα λουλούδια άρχουν γιά ν' αλλάξουν τελείως το περιβάλλον μας και να του δώσουν έναν τόνο χαράς και υεότητος.

Φυσικά, έχουν κι' αυτά τή μόδα τους στα χρώματα, στις φόρμες, στα διάζα, αναλόγως της εποχής και του τόπου.

Ένα από τα πιο μοντέρνα καταστήμα- τα των Αθηνών είναι και το άνθρωπωλεί- ον Βιτζηλαίου (γωνία Σταδίου και Κο- ραή). Οι προθήκες του άποτελούν γάρμα ομοιολογών.

Κυκλικές μεγάλες σ' όλους τους χρω- ματισμούς, σε όραία καλάρια, σκεπασμέ- νες με τούλιζ και στολισμένες με κορ- δέλλες, κρίνοι, ζουμπούλια όλλανδικά! Άνεμωνες, πριμούλες πού πήραν την ό- νομασία τους από την πριμαβέρα (άνοιξις) σε όλους τους τόνους του κό- κκι και του ρόζ. Βεγκόνιες, Αωραίνες πού κατάρχονται από την όμορφη Αωραίνη. Επίσης είδα πάσα πολύ ένδιαφέρουσα συλλογή από κακτοειδή σε γοματιστές γλαστράδες. Κάποτε σας είχα γράψει γιά την μεγάλη μόδα των κακτοειδών.

—ΠΠ—

ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΗ

Φασόλια ξηρά σαλάτα ή γαλαξί.

Τα ξηρά φασόλια κάνουν όραία σαλά- τα. Άφού δοθούν, τα στραγγίζουμε, προσ- θέτουμε λάδι, ζυδι, πιπέρι, άλάτι και μάλινανό φιλοκρίμνο, τ' ανακατεύουμε και τα προσφέρουμε. Γιαχνιστά επίσης γίνονται νοστιμώτατα.

—ΠΠ—

ΛΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ήλιοκαυμα

Στο προηγούμενο άρθρο μου σας έ- γραψα γιά τις προφυλάξεις πού πρέπει να παίρνετε τώρα την άνοιξη και κατά το καλοκαίρι, τόσο κατά τις πρωινές έ-

ξόδους από τα σπίτια σας, όσο και κατά τις εκδρομές και τα θαλάσσια λουτρά, γιά να προλαμβάνετε και εξουδετερώνε- τε όλα τα δυσάρεστα γιά την όμορφιά σας άποτελέσματα της παρατεταμένης έπι- δράσεως των ήλιακών ακτίνων. Μιλή- σαμε άκόμα γιά τα πρόχειρα κι' άπλά θεραπευτικά μέσα έναντίον του έλαφρού ήλιοκαυματος. Άν παρ' όλα τα μέτρα αυτά ή ερυθρότης και το τσούξιμο εξα- κολουθούν, τότε μεταχειρισθήτε το εξής κατάπλασμα: Κτυπάτε καλά ένα άσπρά- δι αυγού και ρίχνετε μέσα ένα τέταρτο του κουταλιού του καφέ σκόνη στύψης, έ- να κουτάλι του καφέ βόρακα και λίγο άνθράκα (κρέμα σαπουνιού). Τα άνακα- τεύετε καλά όλα μαζί κι' έπειτα έπα- λείψετε το πρόσωπο ή το μέρος εκείνου του σώματος πού έπαθε ήλιοκαυμα. Ά- μα περάσουν 2 ώρες ξεπλένετε με σκέ- το γλυκό νερό, πουδράροντας κατόπιν μ' άφθονο τάλκ. Άφού περάσουν τα πρώτα έρεθιστικά φαινόμενα κάνετε μερικά ά- μολογχα λουτρά, τουλάχιστον τρεις φο- ρες την έβδομάδα, γιά να επανέλθη ή στυλνότης κι' ή λευκότης της έπιδερ- μίδος. Τα γενικά αυτά λουτρά εκτός της θεραπευτικής των ενεργείας επί του ή- λιοκαυματος, συντελούν επίσης και στο να διατηρήτε το δέρμα του προσώπου μάλακό στυλπνό, καθαρό και βελουδένιο.

Πώς γίνονται τα λουτρά αυτά; Ά- γοράζετε από το φαρμακείο σας 250 γραμμάρια άμυλόσκονη. Τή διαλύετε πρώτα με κρύο νερό μέσα σε μία λεκά- νη, δουλεύοντάς την καλά γιά να λυώση και να μίην ύπάρχουν όσολοράκια. Τότε ρίχνετε σιγά-σιγά λίγο πιο ζεστό νερό κι' άμα το άμυλο έχει λυώση καλά ά- δειάζετε την λεκάνη μέσα στο λουτρό σας, το όποιο προηγουμένως έχετε έ- τειμάσει στην θερμοκρασία πού συνηθί- ζετε να το παίρνετε. Τα άμολογχα αυτά λουτρά συνιστώ, ιδιαίτέρως γιά τα παι- δια σας.

Άν σας έμειναν ύστερα από ήλιοκαυ- μα ιδίως στις πλάτες, και στα μούστα ρυτιδώσεις του δέρματος και πλατειές ούλες, τότε κάνετε μερικά λουτρά με το κάτωθι φάρμακο πού είναι άποτελεσματικό. (Ολόκληρη αυτήν την ποσότητα την διαλύετε καλά μέσα σε μία μποτίλια με ζεστό νερό και κατόπιν την αδειάζετε στο λουτρό σας.

Fecule de pommes de terre 50 gr.
Amidon de riz 125 gr.
Amidon de blé 50 gr.
Poudre d'iris 25gr.
Caseine 6 gr.
Carbonate de soude 12 gr.
Essence de lavande 2 gr.

Σε πολλά επίσης άτομα ήττω στα ξυθεία —παραμένουν μόνιμα λευκάδες και πανάδες ύστερα από ήλιοκαυματα στις πλάτες και στα χέρια. Σ' αυτά συνιστώ να επιτερίβουν καθημερινώς τις πανάδες του σώματος με την κάτωθι ά- κριφή:

Oxyde de zine 20gr.
Resorcine 15 gr.
Vaseline 60 gr.

Στο έπόμενον ή συνέχισις.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος ιατρός
Σόλωνος 40

ΕΝΑΣ ΤΙΜΙΟΣ
ΗΛΙΘΙΟΣ

'Η φιλάρεσκη

ΙΟΥ ΧΕΡΜΥΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ο ΙΝΣΠΕΚΤΩΡ Σούμπερ έριξε μια λοχή ματιά προς τον τρομοκρατημένο επισκέπτη του που έτρεμε άπέναντί του:

— Καθίσατε παρακαλώ, συγκεντρώστε τις σκέψεις σας και ξαναπέστε μου ψυχραιμία όσα μου τηλεφωνήσατε, γιατί δέν κατάλαβα μεγάλα πράγματα μέ τό τηλεφώνω. Μή παραλείψετε τίποτα αλλά μέ συντομία παρακαλώ.

— Είμαι ο οικονομός του λόρδου Μπούρνς. Τόν γνωρίζετε ίσως.

— Έξ άκοής. 'Ο λόρδος Μπούρνς είνε 'διοκτήςτης χρυσωρυχείων τής 'Αθηνών. Φίλαθλος, σπάταλος και λιγάνι γελλός.

— Είμαι ο άνθρωπος τής έμπιστοσύνης του. 'Ονομάζομαι 'Αντολφ Πέριγκ.

— Έχει δίκιο ή άδικο νά σ' θεωρή άνθρωπον τής έμπιστοσύνης του;

— Χμ... Έχει δίκιο... 'Η τουλάχιστον είχε δίκιο ως τήν περασμένη έβδομάδα.

— Όστε τήν περασμένη έβδομάδα κατεγράθητε τής έμπιστοσύνης του;

— Κατεγράστην τής έμπιστοσύνης του ίνσπéκτωρ, χωρίς νά καταγραφώ. Έκανα μιά άπερισκεψία, πού μπορεί νά μου ετοιχίσουν τήν υπόληψη και τήν έλευθερία μου. 'Ο λόρδος πρίν φύγη πρό μηνός γιά τήν Κωνή 'Αχτή, μου άνέθεσε νά πάω άεροπορικώς στό 'Αμστερνταμ και νά παραλάβω ένα δαχτυλίδι και ένα ζεύγος σκουλαρίκια, άξίας 10.000 λιρών, γιά νά τά προσφέρω στήν λαίδη Μπούρνς, στις 17 αύτου του μηνός, δηλαδή σέ δέκα μέρες, γιά τήν επέτειο των γάμων των.

— 'Ηγεμονικό δώρο! Ποτέ μου δέν θά κάνω τέτοιο δώρο στήν γυναίκα μου... άν παντρευθώ.

— Γιά νά μή ταξιδέψω μόνος μου, έτ'ήρα μαζί μου τήν άνηψιά μου πού ήθελε νά δη τό 'Αμστερνταμ.

— Τό επάγγελμά της;

— Είναι μανικιουρίστα. 'Ονομάζεται 'Εδθ Πέριγκ. Είναι κόρη του άδελφού μου. 'Αγαπώ πολύ τήν άνηψιά μου αύτή. Είναι όφρανούλα ή καθμένη και μένει μαζί μου.

— Στο μέγαρο του λόρδου Μπούρνς;

— Μάλιστα. Έκμα τήν άνοησία στό 'Αμστερνταμ, νά τής δείξω τό δαχτυλίδι και τά σκουλαρίκια. Μά παρακάλεσε νά τής επιστρέψω νά τά δάλλή ένα βράδυ... ένα μονάχα βράδυ! Τήν άγαπώ σάν κόρη μου... Μά κατάφερε... Έκμα αύτή τήν άπερισκεψία.

— Και πώς τά κλέψανε;

— Στο ντάνσιγκ του ξενοδοχείου! Έρ-σούσαν γιά λίγες στιγμές τά φώτα. Ένα χέρι τής έφραζε τό στόμα και δυό άλλα χέρια τής πήραν τό δαχτυλίδι και τά σκουλαρίκια.

Σούμπερ. "Όταν ο Σούμπερ μπήκε στο σπίτι του, ο νέος άνοιξε τό δώμα του και άνόποπος μπήκε σέ ένα καφενείο, στο όποίο άρχισε μέ τήν παρέα του μιά παρα-τίδα μπιλιάρδου. 'Ο Μάρτεν Ντάλ τόν άφισε εκεί.

— Έγτερα από ένα τέταρτο τής ώρας, ο Πέριγκ έπισκέφθηκε πολύ πιό καταβε-δλημένην τόν Σούμπερ:

— Είναι τρομερό ίνσπéκτωρ! 'Ο λόρδος φθάνει σέ πέντε μέρες! Τί θά γίνω; 'Ο 'αγκάγκστερ' δέν έδομοσίευσε καμμία 'μικρή άγγελία'. 'Ο' αυτοκτονήσω!

— Θα βυθίσετε λοιπόν στο πένθος τήν λατρευτή σας άνηψιά; Άκούστε τήν συμβουλή μου φίλε μου. Νά πάτε στο σπίτι σας και νά περιμένετε μέ ψυχραιμία τήν εξέλιξη αύτης τής υπόθεσης. Άλλο δέν έχω νά σ' πω γιατί σ'ς φοβάμαι. Πρό πάντων, μή πείτε σέ κανένα λέξη από όσα σ'ς είπα. Ούτε στήν άνηψιά σας.

— Άλλά δέν μου είπατε τίποτα ίν-σπéκτωρ!

— Άλήθεια; Τόσο τό καλύτερο! Πη-γαίνετε τώρα και... όπως δέν σ'ς είπα!

— Έγτερα από ένα τέταρτο τής ώρας, ο ίνσπéκτωρ Σούμπερ έλεγε στον Μάρτεν Ντάλ τά τής δευτέρας έπισκέψεως του 'Αντολφ Πέριγκ.

— Τόν έτρομοκράτησαν Σούμπερ! Δέν έ-δομοσίευσε καμμία 'μικρή άγγελία' στις έφημερίδες, άλλ' άσφαλώς του έ-στειλαν κάποια έπιστολή, μέ τήν όποία τόν πληροφορόρησαν πώς θά του άνοίσουν δυό-τρεις τρύπες στο τουάρι του άν τόν ξαναδούν τά συνεννοείται μαζί σου.

— Τό φαντάζομαι. Και τώρα τί γί-νεται;

— Τί θέλεις νά γίνη; Αύ του βρούμε τά κομμάτια όποσδήποτε, πρίν επισ-τρέψω ο λόρδος! Γεια σου τώρα.

— Φεύγει;

— Ναι. Είναι άνάγκη νά φτιάσω τά νύχια μου γιατί τά παραμέλησα τώρα τελευταία.

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

— Μίς 'Εδθ, ήλθεν ο πελάτης πού τηλεφώνησε νά του όρίσετε ώρα γιά τά νύχια του.

— Η ώραία μανικιουρίστα πήρε τήν κασ-σετίνα της και πέρασε στο ιδιαίτερο, ό-που ο Μάρτεν Ντάλ περίμενε καπνίζον-τας ένα άρωματικό αϊγυπτιακό τσιγαρά-κι. Τό γαυρόγέλασε μολοντί γιά πρώ-τη φορά τόν έβλεπε και σέ λίγ' κρατών-τας τό χέρι του, άρχισε μέ άρκετή δε-ξιοτεχνία τήν δουλειά της.

— Φαίνεται πολύ σκεπτική, μίς.

— Έγώ; Κάθε άλλο!

— Ναι, ναι! Δέν γελιέμαι εγώ. Είμαι λιγάνι φωτογγωμιστής. Κάποια σκέψη, κάποια άνησυχία ίσως σ'ς σφίγγει τήν ψυχή.

— Μά όχι, τζέντλεμαν!

— Ναι, σ'ς λέω! Τί έχετε; Είμαι στήν διάθεσή σας νά σ'ς βοηθήσω νά έ-πανακτήσετε τήν ήσυχία σας...

Και κατεβάζοντας τήν φωνή του:

— ...χωρίς αύτό νά στοιχίσω ακριβή στον θείο σας... 'Αλ... Μού τρυπήσατε τό δάκτυλό, μίς!... Τό λάθος είναι, δικό μου γιατί σ'ς συγκίνησα... Έξακολουθή-σατε τήν δουλειά σας χωρίς άγωνία και χωρίς νά μου τρυπάτε τό δάκτυλο... Θα σ'ς περιμένω άπόψε κατά τις έπτά στήν «Βασιλική Ταβέρνα» και όλα θά διορ-...

— Μήπως τής έκοψαν τά αυτιά;

— Όχι, ίνσπéκτωρ. Δέν τής άπέσπασαν όύτ'α τά σκουλαρίκια. Τής τά ξεβί-δωσαν προσεκτικά!

— Είχε νά κάνει μέ τζέντλεμαν-λωπο-δύτες. Είναι ώραία;

— Πολύ ώραία.

— Και θά χόρευε άσφαλώς τήν στι-γμή πούδωσαν τά φώτα.

— Ναι, αλλά ο νέος μέ τόν όποιον χόρευε είναι έκτός ύποψίας. Είναι 'ατά-μπιον' του τέννις. Τίμιος νέος.

— Μπορεί κανείς νά είναι τίμιος ως τήν στιγμή πού θά γίνη 'αγκάγκστερ'.

— Η άνηψιά μου δέν τόν ύποψιάζε-ται. Καταλαβαίνετε ίνσπéκτωρ. Σέ λίγες μέρες επιστρέφει ο λόρδος... 'Ο 'αγκά-γκστερ' μου τηλεφώνησε νά επιστρέψω στο Λονδίνο και νά διαβάξω τις 'μικρές άγγελίες' από τις όποιες θά καταλάβω πώς θά του μετρήσω 1000 λίρες γιά νά μου επιστρέψω τά κλοπιμαία. Δέν έχω 1000 λίρες ίνσπéκτωρ! Δέν πρέπει νά μάθω τίποτα ο λόρδος. Οι έφημερίδες δέν πρέπει νά πάρουν είδηση. Πώς νά κά-νω; Μούρξαται σάν τρέλλα.

— Νά πάτε σπίτι σας και νά προσπα-θήσετε νά μή τρελλαθήτε. Άν ο 'αγκά-γκστερ' σ'ς τηλεφωνήσ' ή άν στις 'μικ-ρές άγγελίες' τής έφημερίδας σας βρή-τε καμμία όδηγία του, θά μου τηλεφω-νήσετε. Πηγαίνετε... και προσοχή σ'τά μαλλά σας!

Ο ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ ΕΠΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Άμέσως μόλις έφυγεν ο 'Αντολφ Πέ-ριγκ, ο ίνσπéκτωρ Σούμπερ σηκώθηκε ά-πό τήν θέση του και άνοιξε τήν πόρτα 'ένός πλάνου δωματίου. Μέ τά χέρια στις τσέπες του πανταλονιού του και κα-πνίζοντας ένα άρωματικό τσιγαρόττο, ο Μάρτεν Ντάλ κύτταζε από τό παράθυρο στον δρόμο.

— Τό άκουσε όλα Μάρτεν;

— Δέν μου διέφυγε ούτε λέξη. Πρέ-πει νά τόν δοθήσουμε τόν φουκαρά. Ναι! Η ώραία άνηψιά του τρέχει είς πρού-πάντησίν του... Τό δίνει τό μπράτσο της... Άπομακρύνονται... Χμ!... Μιά στιγμή Σούμπερ... Αυτό είναι!... Άναψε ένα τσιγαράκι... Μή πλησιάσης στο παράθυρο... Πάρε τώρα τό καπέλλο σου και τράβα γραμμή γιά τό σπίτι σου, χω-ρίς νά δώσης σημασία άν κάποιος θά σέ παρακολουθή...

— Πότε θά σέ ξαναδώ;

— Τήν κατάλληλη στιγμή... Πήγαυε τώρα... Θα βγής από τήν κυρία είσοδο και θά προχωρήσης μέ τήν ήσυχία σου... Νά μή είξης ούτε μιά ματιά έσοπίου σου... Έγώ θά βγώ από τήν μικρή πόρ-τα...

— Έγτερα από λίγο, ο Σούμπερ καπνί-ζοντας ήρηνικά τό τσιγαράκι του, τρα-βούσε γιά τό σπίτι του. Ένας λεπτός μελαγχρόνιος νέος τόν παρακολουθούσε. Σέ μικρή άπόσταση, ο Μάρτεν Ντάλ πα-ρακολουθούσε τόν παρακολουθούσαν πού

βυθούν άρκεί νά μή δής κανένα πρίν μέ συναντήσετε... Σύμφωνοι;

— Η 'Εδθ δέν άπήντησε στήν έρώτηση αύτή παρά μέ μιά άλλη έρώτηση:

— Ποιός είσθε;

— Φίλος σας. Άν μέ άκούσατε θά ξαναγίνετε εκείνη πού είσθε και πρό ο-λίγων έβδομάδων... Μιά όμορφη και κα-λή φιλάρεσκη κοπέλλα, χωρίς κακία και άνίκανη νά κρύβη κλεμμένα κομμάτια...

— Ό! Αύτή τή φορά μου κόψατε τό δά-κτυλό! Δέν θά προσθέσω ούτε λέξη γιατί στο χέρι μου αύτό δέν έχω παρά πέντε μόνο δάκτυλα και έννοώ νά τά διατηρή-σω και τά πέντε. Γεννήθηκα μ' αύτά και τά έχω συνηθίσει... Είπαμε λοιπόν... Στις έπτά, στήν «Βασιλική Ταβέρνα»!

Βγαίνοντας, ο Μάρτεν Ντάλ δέν άπο-μακρύνθηκε πολύ. Κρύβθηκε πίσω από έ-να περίπτερο και, ύστερα από λίγα λε-πτά, είδε τήν 'Εδθ νά βγαίνει και νά ά-ναβαίνει σέ ένα αυτοκίνητο πού ξεκινών-τας, άνέπτους άπηγορευμένη ταχύτητα.

— Ο Μάρτεν Ντάλ προχώρησε τότε τρέ-χοντας τά γόνα του μέ τήν ικανοποίηση του σκοπευτού πού βρίσκει τόν στόχο μέ τήν πρώτη.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ

Λίγο πρίν από τις πέντε τό άπόγευμα, ο 'Αντολφ Πέριγκ έμπαινε λαχανιασμέ-νος αλλά κάτ'ωρος στο ιδιαίτερο γρα-φείο του Σούμπερ:

— Ίνσπéκτωρ!... Είναι τρομερό!...Μέ κατ'έλαφαν!

Και έπεσαν εξαντλημένοι σέ ένα φω-τείρι. 'Ο Σούμπερ τόν εκύτταζε μέ οίκτο:

— Ψυχραιμία μίστερ Πέριγκ. Πάρτε πρώτα άναπνοή. Πότε σ'ς έκλεψαν;

— Τις πρώτες άπογευματινές ώρες.

— Στο μέγαρο του λόρδου Μπούρνς;

— Μάλιστα ίνσπéκτωρ! 'Ο λωποδύτης υπήκε από τόν κήπο!

— Τί σ'ς έκλεψε; Τίποτα μιμιπελό, τίποτα κάδρα ή άσημά;

— Δέν ξέρω άκόμη. Τό δωμάτιό μου είναι άνω-κάτω όπως και τό δωμάτιο τής άνηψιάς μου.

— Όστε δέν έξέρετε τί σ'ς έκλεψε;

— Όχι άκόμη. Έκ πρώτης όψεως όλα βρίσκονται στή θέση τους. Άλλά γιά κυττάξε τί βρήκα στο δωμάτιο τής άνη-ψιάς μου!

Και έτρεψε στον Σούμπερ ένα έπισκε-πτήριο. Έκείνος τό πήρε χαμογελώντας και διάβασε:

«'Ας έτοιμάση ο μίστερ 'Αντολφ Πέ-ριγκ δέκα λίρες ύπέρ του ταμείου τής 'Εταιρίας προς Προστασία των Ζώ-ων, γιά τόν κόπο πούκανα νά μ'πώ έ-ν δώ μέσα.

Ο Λωποδύτης-Φάντασμα»

— Αύτός! Αύτός ο άναθεματισμένος πού πήρε και τά κομμάτια! Έξέρετε πού θά πάω βγαίνοντας από δώ μέσα;

— Στο πρώτο μπάρ νά ρουφήξετε κά-να-δου ούισκυ;

— Όχι! Θα πάω νά πείσω στον Τά-μπερ νά πνιγώ!

— Δέν σεβίζοουν καλό ούισκυ στον Τάμπερ.

Και γελώντας, άνοίξε τό συρτάρι του και έβγαλε τό δαχτυλίδι και τά σκουλα-ρίκια:

— Πάρτε τά κομμάτια σας και μήν τά ξαναδανείσετε στήν φιλάρεσκη άνη-ψιά σας και τής τά ξανακλέψουν γιατί... μιά του δάκα, δυό του δάκα, τρεις και τήν κακή ψυχρή του μέρα!

— 'Ο 'Αντολφ Πέριγκ έγοδύλωσε τά μάτια του:

— Τά... τά κομμάτια μου... Πώς! Πώς;

— Πάρτε τα και πηγαίνετε νά πάρε-τε τό ούισκάκι σας γιά νά συνέλθετε και μή ρωτάτε περισσότερα. 'Α! Και μιά συμβουλή! Μή παραλείψετε νά καταθέσε-τε τις δέκα λίρες ύπέρ τής 'Εταιρίας προς Προστασία των Ζώων' γιά νά μή μ'πουμε σέ άλλα τρεγάματα γιά τά κο-μμάτια του λόρδου!

Κατά τις έπτά τό βράδυ, κάτω από τήν τέταη τής «Βασιλικής Ταβέρνας» ο Μάρτεν Ντάλ έλεγε στήν μίς 'Εδθ πού τόν άκουσε μέ άγωνία:

— Τό Λονδίνο μικρή μου είναι γεμά-το κινδύνους γιά τά νέα κορίτσια όπως σεις, πού ζητούν από τήν ζωή περισσό-τερα των όσων εκείνη μπορεί νά τους προσφέρει. Έπεσε στα δίχτυα ένός γοη-τευτικού νέου, άρίστου χορευτού αλλά ή-θικώς άφιρόδουλο. Όταν λέγω πώς ή ή-θική του είναι άφιρόδουλο, τόν κολακεύω άσφαλώς! Άλλά είπαμε! Η υπόθεση αύ-τή δέν πρέπει νά γνωσθή γιά νά μή γό-ση ο θείος σου τήν θέση του και γιά νά μή διασπρβή τό όνομά σου. 'Ο ίνσπéκτωρ Σούμπερ είναι ο πιό μαγαλόφυλος άστυνο-μικός. 'Ο τύπος αύτός σέ τρομοκρατεί.

— Μάλιστα, κύριε.

— Θέλω νά σέ πιστέψω. Έκμα, ό-μως, τό σφάλμα νά είδοποιήσε αύτον τόν άρχειό γιά τό ρανταβού πού σούδα-σα, γιατί δέν γνωρίζε άν ήθελα τό κα-λό σου ή τό κακό σου. Ναι, ναι! Μή προσπαθήσης νά άνυθής. Βρίσκεται σι μικρή άπόσταση άπ' έδώ, στο παζόδρό-μιο. Τόν γνωρίζω. 'Ο τρόπος μέ τόν ό-ποιον μέ κυττάζει μέ στενοχωρεί. Μή-πως είναι ζηλιάρης; Κάνει πολύ άσχημα πού παίζει μέσα στήν τσέπη του μέ τό περιστροφό του. Ένα δυστύχημα γίνεται τόσο εύκολα! Πήγαυε, λοιπόν, νά τόν συναντήσης και νά του πής: ότι και εγώ έχω ένα περιστροφό και ότι είμαι άρι-στος σκοπευτής. Όταν θά του δώσης αύτήν τήν πληροφορία, θά αποφασισθή ή μαλλοντική ζωή σου. Άν επιστρέψης νά καθήσης στο τραπέζι μου, τούτο θά σημαίνη πώς ζητάς τήν προστασία μου.

— Θα τήν έχω. Άν άπομακρυνθής μόνη σου άφού τά πήτε μαζί του, τούτο θά σημαίνη πώς θέλεις νά ξεγάρσης αύτή τή θλιβερή σου περιπέτεια. Άν πάλε φύ-γης μαζί του, θά σ' άφίσω μικρόβια μου νά πάρης τόν δρόμο πού οδηγεί στήν ευλαχή ή στο νοσοκομείο των άνιάτων άρκεί... νά μην έπιχειρήσης νά ξαναδρά-ψης τόν άγαθό σου θείο.

Η 'Εδθ σηκώθηκε σάν μεθυμένη και προχώρησε προς τόν άγνωστο νέο.

— Άλλάζε μαζί του λίγες λέξεις. Άπό τήν θέση του, ο Μάρτεν Ντάλ τόν είδε ν' άπομακρύνεται διαπτικώς. Η 'Εδθ έ-μεινε λίγες στιγμές στήν θέση της σάν άφιρταλάντευμένη. Έν τέλει έρριξε μιά τελευταία ματιά προς τό μέρος του Μάρ-τεν Ντάλ και άπομακρυνθηκε προς τήν αντίθετη διεύθυνση, φέρνοντας τό μαν' τηλάκι της στα μάτια της.

— 'Ο Μάρτεν Ντάλ άναστενάξε μ' άνα-κούφιση. Σταμάτησε ένα αυτοκίνητο και διέταξε τόν σωφώρα:

«Σκότλαντ-Γουάδ»!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Άπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Μέ τό υπερωκεάνειο «Λεα Έλ-λά» άναγώρησε είς Βόρειον 'Αμερι-κήν ο γενικός αντιπρόσωπος μας κ. 'Αναστάσιος 'Αναστασάκος, όστις συγγράφει θέλει παρακολουθήσει και μελετήσει τά ζητήματα του έκεί 'Ελ-ληνισμού. Δέν άποδέχονται ότι ή έν 'Αμερική όμογενείς θά του παρά-σχουν τήν ύποστήριξίν των προς επι-τυχίαν του σκοπού του. 'Ο κ. 'Ανα-στασάκος είναι συγχρόνως έφοροσώ-τημένος προς έγγραφήν συνδρομητών και είσπραξίν συνδρομών, πάντες δέ οι έ-κεί άναγκώσται μας παρακολουθύναι ό-πως άπευθύνονται πού αύτον έλευθε-ρως διά πών σχετικόν ζήτημα.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

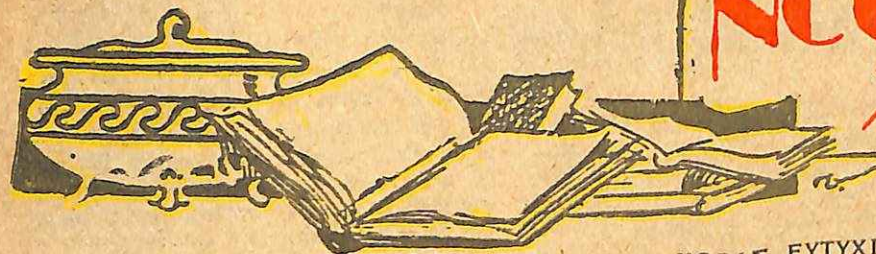
ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΟΝΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Δέν θά ξεχάσωμε, Νινόν, ποτέ μας τὰ παλιὰ τῆς ἄγριας τρικυμίας των κι' ἄς νοιώθουμε τὸ σάλο τῶν περασμένων γίναμε μοιραία ἐμείς φωνητὰ κι' εἴμαστε μόνο παρελθόν καὶ ἴσως τίποτ' ἄλλο. Δέν θά ξεχάσωμε, Νινόν, ποτέ μας τὰ παλιὰ κι' ἂν ὑποφέρωμε γι' αὐτὰ δὲν φταίξαμε ποτέ. Ζωὴ εἶναι ὅ,τι πέρασε σὲ χρόνου ἀγκυλιὰ ἔφου κι' αὐτὸ τὸ σήμερα, αὐριο θάναυ χτέες. Δέν θά ξεχάσωμε, Νινόν, ποτέ μας τὰ παλιὰ κι' ἄς δρέπωμε ὀλημερίς πικρίεις μὴν δῶρα τὰ τωρινὰ διαβατικά, καὶ τὰ μελλούμενα πουλιὰ κι' ἴσως νὰ μὴν πετάξουνε στὰ σύνορα τοῦ τώρα. Δέν θά ξεχάσωμε, Νινόν, ποτέ μας τὰ παλιὰ τῆς ἄγριας τρικυμίας των κι' ἄς νοιώθωμε τὸ σάλο τῶν περασμένων γίναμε μοιραία ἐμείς φωνητὰ κι' εἴμαστε μόνο παρελθόν, Νινόν, καὶ τίποτ' ἄλλο.

ΓΙΑΝ. ΜΑΡΚ

— 100 —

Σ' ΕΝΑΝ ΠΟΙΗΤΗ

Ἔλα, μὴν ἀπελπίζεσαι καὶ τόσο πῶς δὲ θά βρῆς ἐκεῖνο πού ποθεῖς. Τὴ Χάρουδιν ἐγὼ θά τὴ σκοτώσω! Τὴν τελευταία ἐλπίδα μὴ ἀπωθῆς.

Τὴ χώρα τῶν Κυκλάπων μὴ φοβᾶσαι καὶ μιά θερμὴ γωνιά θά βρῆς ἐδῶ. Μήπως δὲ φτάνει πού σὲ νοιώθω; Ἄσε πού λαχταρῶ σιμά μου νὰ σὲ δῶ.

Τὴ μέση τῶν λωτῶν μὴ θέλῃς! Ἄσε στὴ λήθη τὸ Λεωνίδειον αἰετὶ τὰς. Τὸ εἶναι θά σοῦ προσφέρω, νὰ θυμώσεις πληγές πού ἔχουν κλείσει νὰ κυττᾶς.

Καὶ στοὺς βαρβάρους, πού σὲ χάναν— σένα!— κυνηγημένοι ἐλάφι, νὰ ποθῆς τὴ λήθη στὸ ραβδί τῆς Κίρκης. Ἐνα σύμμαχο τῆς ζωῆς σου μὴ ἀπωθῆς.

Ἐγὼ ἐπ' τοὺς βάρβάρους διωγμένους πού ποθῶ μισοῦνε τῶν παιδιῶν. Καὶ ἐγὼ πού σὲ βρῆκα, ἔλα τὸ μένος τῆς ἐλπίδος νὰ πνίξουμε κι' οἱ δύο. ΑΝΤ. Κ. ΖΑΒΑΛΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΕΥΤΥΧΙΑΙ...

Εἶμαι μόνος σὲ μικρὸ δωμάτιό μου, ὅπου κι' ἐδῶ ὁ χρόνος ἔχει ἀφήσει τὰ ἔχνη του σὲ πέρασμα του... Ἔξω, ὁ γυνὴ του σὲ μανία σὲ παλιὸ πα-δοροῦν χτυπᾷ μὲ μανία σὲ παλιὸ πα-δοροῦν μου, παίζοντας μὴν ἄγρια καὶ πρωτότυπη συμφωνία. Πού μόνο τὸ σῶμα μου τὴ νοιώθει... Καὶ ἡ καρδιά μου εἶναι ὁ μόνος ἀκροατὴς σὲ θλίβερό αὐ-τὸ κομμάτι...

Δίπλα ἀκούω φωνές, τραγουδιὰ, γέ-λια... Μὰ τί εἶναι λοιπόν; Γιατὶ γελοῦν; Τί συμβαίνει; ὦ! Ναι, ἐγὼ ποτέ μου δὲν θυμάμαι νὰ γέλασα...

Ὅχι! Λέγω ψέματα... Κάποτε θυμά-μαι, ὅταν πῆγαίνα σχολεῖο, εἶχα μιά μι-κρὴ φίλη, κι' ὅταν ἡ νύχτα ἔρχετο τὰ θαμπὰ πέπλα τῆς σὲ ἀδιάκριτα βλέμ-ματα, σφιχταγκυλισμένοι πηγαίναμε σὲ ἀκρογιάλι ν' ἀκούσωμε τὸ γλυκὸ τρα-γουδι τῶν κυμάτων.

Ναι, τότε, θυμάμαι, γελούσα... Ἀλλὰ γιὰ πολὺ λίγον καιρὸ. Γιατὶ κάποια μέρα, εἶδα τὴ μικρὴ μου φίλη νὰ χαμογελᾷ κοντὰ σ' ἕναν ἄλλο...

Καὶ τώρα, ζῶ μόνος μέσα σὲ ἄγριο κῆμα τῆς ζωῆς, πού ποτέ μου ἔχω χα-μογελᾷ...

Χθὲς διάβαζα ἕνα βιβλίο πού τελείωνε ἔτσι: «Καὶ ἡ εὐτυχία ἄρχισε νὰ τοῦς χαμογελᾷ». Εὐτυχία! Νὰ μιά λέξη ἀγνωστὴ γιὰ μένα, πού μάταια προσπα-θῶ νὰ ἐξηγήσω τὴ σημασία τῆς. Ἰσως γιὰτὶ ποτέ μου ἔχω χαμογελάσει...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΡΩΣΣΟΣ

(Ν. Διόσια)

ΣΤΕΡΝΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ἐφυγες κάποιο δειλινὸ καὶ σ' ἔχασα στὰ ξένα κι' ἀπόμειναν τὰ ὄνειράτα τῆς νεότητός μου χαμένα...

Μέσ' στὴν ἐρμιά μου σύντροφος πιστὸς ἀκόμα μένει τ' ἀστὲρ π' ἀγαπούσαμε, γλυκεῖά μου ἀγαπημένη...

Κι' ὡς ἀχνολάμπει σὲ οὐρανοῦ παράμερα μιὰν ἀκρὴ σὰ θλίβερό χαμόγελο, σὰ διαμαντένιο δάκρυ.

Θυμίζει μου τὰ μάτια σου τ' ἀχνὰ, τὰ ὄνειραμένα πού τὴ χαμένη ἀγάπη μας θὰ νὰ θρηνοῦν στὰ ξένα...

(Τουρκολίμανο)

ΜΗΝΑΣ ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΠΑΛΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Βουνοπλαγιές, θαλάσσια, μυστικὴς σπηλιές, παρθένα χάη τῶν βουνῶν, ὁμορφιές ἰδανικῆς, σὲ σὰς ὁ νοῦς μου πάει.

Ἀνάμνησες παλιές λησμονημένες σ' ὄνειράτα θαμμένες μυστικὰ σὲ νοῦ μου ἔρχεστε ζωντανεμένες μιά ἀγάπη ὅταν σκέπτομαι γλυκά.

Κι' ἕνα βραδάκι πού τ' ἀστὲρια λαμ-πύρουν τότε πού μοῦδωσες γλυκὸ ἕνα φιλὶ θυμᾶμαι καὶ τὰ μάτια μου δακρύζουν σὲ μιά ἀνάμνηση θαλῆ.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΔΗΣ

— 100 —

Η ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ ΧΙΜΑΙΡΑ

ὦ! Σὺ τραγουδιστὴ μὲ τὰ θλιμμένα μάτια, τραγουδοῦ το τραγουδι σου μὲ τὴ γλυκεῖά σου λύρα, τραγουδοῦ το γιὰ νὰ θυμᾶμαι καὶ νὰ κλαίω...

Βουνὸ ἀπέραστο εἶν' οἱ λύπες στὴ ζωὴ καὶ ἀνάμεσά τῆς ὅλα, ἀγάπες, μίσση, πᾶ-θη, δράματα ἀπατηλὰ πού φεύγουν. Κά-ποιες ἀγάπες, κάποιες φιλίες, κάποιες στοχασμοὶ καὶ κάποια ὄνειρα στὴ γέν-νηση πνιγμένα.

ὦ! Αὐτὸς ὁ πόνος ὁ βαθύς, ὁ πόνος ὁ μεγάλος, πού δέρνει αἰῶνες τώρα τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ!

Στάλα-στάλα σταλάζει, καὶ ἡ κάθε στάλα τοῦ ματώει καὶ ραντίζει τὴν ψυ-χή.

Ἡ ἱστορία τῆς ἀγάπης μας, μοιάζει, —πῶς νὰ σὲ πῶ— σὰν τὴς περισσότερες αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἱστορίες.

ὦ! Τὸ λυπητερό παράπονο κάθε καρ-δίας γιὰ μιά ἀγάπη π' ἀνέλπιδα προσμέ-νει! Γιὰ μὴν ἀγάπη γεμάτη ἀφοσίωση, πού δὲν θάρρῃ ποτέ ν' ἀπλώσῃ τὰ χρο-σοπούπολα φτερά τῆς, σ' αὐτὸν πού πάντοτε προσμένει, ὅσο ἡ φτωχὴ του ἡ καρδιά κι' ἂν περιμένη.

Ρηχὸ τὸ ρέμα τῆς ζωῆς κι' ὁ πόνος τῆς μεγάλος. Κάθε ἀλήθεια κι' ἕνα δά-στυο κάθε ἱστορία τῆς καὶ κλάμμα. Οἱ ἱστορίες τῆς ἀγάπης εἶναι σύντομες, ὅλες τοὺς βροῖα πλασμένες. Γεννιοῦνται, ζοῦνε, καὶ πεθαίνουν στὴ στυρά τὴν κοινὴ π' ἀκολουθοῦνε. Ἡ λάμψη τοῦ κάποτε θά σβύσῃ. Ἰσως ἀργότερα πάλι σὲ κάποιο δειλὶ πού θά χρυσίζουσε οἱ ἄν-ταύγειες τοῦ πορφύρενου βασιλῆα τ' οὐ-ρανοῦ, τοῦ Ἥλιου, νὰ ξαναφανῇ δειλά-δειλά, γιὰ νὰ ξανασβύσῃ μὲ τὸ σβύσιμο τοῦ δειλινοῦ.

Κι' ἔτσι ἡ ζωὴ κατρακυλᾷ μονότονη στὸν ἴδιο ἦχο πάντα τονισμένη, ὅπου νὰ σπάσουν ὅλες οἱ καρδίες τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας αὐτῶν πού τὴν ζοῦνε.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣΙΤΗΣ

(Ἀθήνα)

ΚΑΤΑΠΛΗΕΙΣ 10.000 ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ἀπὸ μιά νέα δοκιμὴ
τῶν προτερημάτων
τῆς ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ
ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ
ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

ΚΑΝΕΤΕ ΑΥΤΗ
ΤΗ ΔΟΚΙΜΗΝ
ΣΗΜΕΡΑ
ΑΜΕ

Μία νέα πρόσφατος καὶ ἐκ-πληκτικὴ ἀνακάλυψις ἔγινε μὲ τὴν πούδρα ἀπὸ ρυζι... Ἐνα στοιχεῖο θαυμάσιο, πού ὁ-μορφαίνει τὸ δερμα ἀναμειγνύε-ται προσεκτικὰ μὲ τὴν πιὸ λε-πτὴ πούδρα, περασμένη ἀπὸ μετάνιο κόσκινο, πρᾶγμα πού δίδει μιά νέα ζωὴ καὶ λάμψη στὸ δερμα. Ἐνα χρώμα ὠχρὸ καὶ μαυρεῖδερό στολίζεται μὲ τὰ φυσικὰ χρώματα τῆς νεότη-τος. Ἐπὶ πλέον ἡ πούδρα βα-στὰ δυὸ φορές περισσότερο. Αὐ-τὸ τὸ νέο στοιχεῖο λέγεται MOUSSE DE CREME καὶ μό-νον ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἔχει μέ-σα ἀπὸ αὐτὸ.

Μία προσφορά πραγματικῶς ἐκπληκτικὴ.

Πουδράρατε τὸ ἕνα μέρος τοῦ προσώπου σας μὲ τὴν πού-δρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσιν MOUSSE DE CREME. Που-δράρατε ὑστερὰ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ προσώπου σας μὲ μιά ὀι-αδήποτε ἄλλη πούδρα ρυζιοῦ. Ἄν ἡ πλευρὰ πού ἔχει πούδρα-ρηθῇ μὲ MOUSSE DE CRE-

ΑΛΛΗΛΟΠΑΡΩΦΙΑ

ΛΟΡΑΣ

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑ- ΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΜΑΣ

Τζουλιαν, Ἐνταῦθα. Πολὺ εὐχα-ρίστως νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖόν μου καὶ θὰ σὰς ἐξηγηθῇ τὸ ἀφλοκερδῶς. Νὰ μοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας.

Τρεῖς φίλοι, Πειραιᾶ. Εὐχαρί-στως νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἱατρεῖόν μου, 10—1 ἢ 5 1)2—8 καθημερινῶς.

Βασίλειον Π.α.π. Ἐδεσσα. Νὰ πλύνετε μὲ κρύο νερό. Μετὰ τὸ πρῶνὸ πλύσιμό σας, καθὼς καὶ τὸ βράδυ, προ-τοῦ κοιμηθῆτε, νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας ἐλαφρὰ μ' ἕνα δαμδάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν:

A cou blanc camphré 30 gr.

Teint de benjoin 15
Eau de cologne 50
Eau distillée 120

Πρὸ τῆς πούδρας θὰ χρησιμοποιήσετε τὴν ἐξῆς λοσιόν:

Eau de roses 150 gr
Glycerine 5
Borax

Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ κλείψετε τὸ πρόσωπό σας μὲ κτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ ξεκαθαρίζετε μετὰ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μ' ἀφθονο χλιαρὸ νερό.

Κόκκινο μελάνι, Σταυρούπολιν. Θὰ κάνετε ἀκριβῶς ὅτι γράφω παραπᾶ-νω πρὸς Βασίλειον. Ἐδεσσα. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι σῆς τὸ βράδυ ἀπὸ κα-θαρίζετε μὲ τὴν λοσιὸν τὸ πρόσωπό σας θὰ βάψετε κατόπιν ἐπάνω στὸ κάθε σπυ-ράκι λίγο ἀπὸ τὴν κάτωθι λοσιόν:

Camphre 1,0 cent.
Acide salicylique 0,0 cent.
Oxyde de zinc 1 gr.
Vaseline 4
Lanolin 4

Νὰ μὴ τὰ ζουλάτε τὰ σπυρτὰ γιὰτὶ χειροτερεῖτε τὴν πάθησιν.

ΓΕΩΡΓ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός
Σόλωνος 40

ΙΔΙΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΚΟΥΤΙ.

... ἄλλὰ
περιεβόληρη πούδρα
καὶ κομμίερα ποιότητος.

Δι' αὐτὸ ἔχετε κάθε συμφέρον νὰ ἐπιμένετε

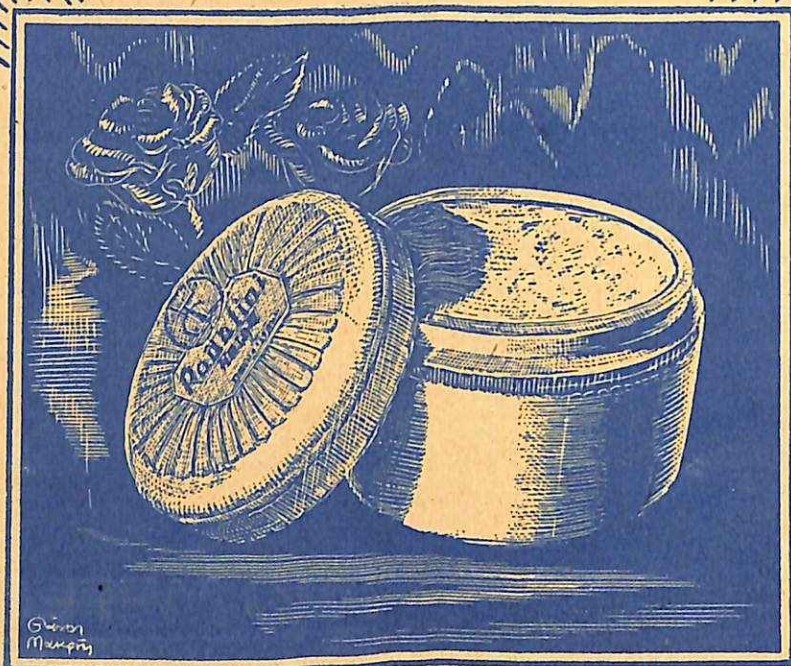
ζητώντας τὴν ΠΟΥΔΡΑΝ «ΠΟΜΠΕΙΑ» τοῦ Πανκοσμίου φήμης

γνωστοῦ οἴκου Ἀρωματοποιίας

L.T. PIVER
PARIS

ΜΕ δὲν φανῇ περισσότερο φρέ-σκη, πιὸ νέα καὶ πιὸ γοητευ-τικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην θὰ σὰς ἐ-πιστρέψουμε εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν ἀξίαν ἀγορᾶς τῆς πούδρας ΤΟΚΑΛΟΝ. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν εὐρίσκεται εἰς τὰς δέκα νέας ἀποχρώσεις πού εἶναι τῆς μό-δας στὴν σημερινὴν σαίζον.

Κυρία μου...

.... ΑΥΤΗ Η ΚΡΕΜΑ

είνε παρεσκευασμένη έπιστημονικώς, είναι έγκεκριμένη παρά του 'Ανωτάτου 'Υγειονομικού Συμβουλίου, έχει βραβευθή εις τας 'Ελληνικάς 'Εκθέσεις και εις την "Εκθεσιν τών Παρισίων.

Πολλές φίλες σας θα σάς βεβαιώσουν για τα καλά αποτελέσματα, που θα έχετε, όταν χρησιμοποιήσετε στο δέρμα σας την κρέμα αυτή.

Ζητείτε επιμόνως από τον άρωματοπώλην σας **„ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ“** και μη αγοράζετε διάφορες άλλες κρέμες, που μπορούν να σας χαλάσουν το δέρμα.

ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΪΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΡΕΜΑ